

Карън Менс

Трегърни

нощта

Касандра
Пампър

3

КАРЪН ЧЕНС ПРЕГЪРНИ НОЩТА

Превод: eli_uz

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Един плачещ ангел се разпадна в експлозия от сив прах, разпервайки крилете си настрана. Отне ми цяла секунда да разбера, че не съм мъртва и се хвърлих настрана към близкия обелиск. Притиснах се плътно към земята, чувствайки как калта пропива вече подгизналите ми дрехи, докато дъжд от куршуми се сипеше върху камъка над главата ми, предизвиквайки искри. Почвах да подозирам, че да си грабител на гробници не е толкова забавно, колкото се очакваше.

Разбира се, това бе животът ми напоследък. Низ от събития, които благородно можеха да бъдат класифицирани като бедствия, ме бяха принудили да заема поста на Пития — главната гадателка на свръхестественото общество. Сребърният кръг, група от магове, които боравеха с бялата магия, очакваше властта да се наследи от някой от техните кротки последователи, тъй като това се случваше вече няколко хиляди години. Бяха, меко казано, ужасени, когато силата премина в мен: Каси Палмър, необучена ясновидка, покровителствена от вампирски мафиотски бос и дружка на боен маг ренегат.

Някои хора не усещаха иронията.

Маговете изразиха своето несъгласие, като се опитаха да ме пратят да разгадая великата мистерия какво-следва-след-смъртта. Аз обаче не бях особено любопитна и се опитвах да стоя далеч от тях. Уви, не се справях много добре.

Реших да се пробвам да намеря по-добро укритие в близост до една крипта. Бях наполовина път, когато нещо, което усетих като гигантски чук, ме повали на земята. Сноп светлина избухна върху близко дърво, карайки въздуха да затрепти и да се изкриви от електричеството, изпращайки синьо-бели, съскащи змии да криволичат над оголената мрежа от корени. Той остави дървото, разцепено на две и почерняло в центъра си като старо огнище, въздухът — пълен с озон, а главата ми пулсираше, вследствие на това че се разминах на косъм със смъртта. Над мен една гръмотевица

злокобно проряза небето — подходящ звуков ефект, който бих оценила далеч повече на кино.

Говорейки за ирония, щеше да е наистина изумително, ако Майката Природа успееше да ме убие преди Кръгът да има своя шанс. Запълзях слепешком в посока на криптата, безпомощна в нощта, премигвайки, за да отмия послеобразите. Поне открих защо дръжките на оръжията бяха набраздени: когато дланта ти се поти от смразяващ ужас, продължаваш да успяваш да стискаш здраво нещото.

Моят нов 9-милиметров не пасваше на ръката ми както стария, но тежестта му беше подобна. Като за начало реших, че е добре да го нося със себе си, докато стрелях само по свръхестествените лоши момчета, които вече се бяха опитвали да ме убият. По-късно ми се наложи да разширя тази дефиниция, тъй като животът ми постоянно беше в опасност. Сега разчитах на по-обширни правила, някъде между проактивна-самозащита и копелетата-трябва—си-го-получат, за което, ако живееш достатъчно, щях да обвиня побъркания си партньор, който ме беше зарязал.

Намерих криптата, като първо се сблъсках с лице в нея, ожулвайки бузата си в порестия варовик. Наострих уши, но нямаше и следа от моите преследвачи. Градушка от куршуми се посипа по близката пътека, рикоширайки от паветата и разпръсвайки се във всички посоки. Добре де, никакъв знак за нападатели, освен факта, че някой продължаваше да стреля по мен.

Притиснах се до стената и си напомних да не преигравам и да не прахосвам куршуми. Вече бях лоботомирала купидончето след един порив на вятъра, който бе завихрил няколко листа около него, създавайки моментното впечатление, че то се движи — и това бе съпроводено със светлината на почти пълната луна. Сега беше дори по-зле, тъй като вятърът беше довял тъмни облаци, а ръменето правеше невъзможно да чуя нечий приближаващи се тихи стъпки.

Стрелбата най-накрая спря, но цялото ми тяло продължи да трепери толкова силно, че накрая изпуснах резервния пълнител, който бях извадила от джоба си. В стария все още имаше останали няколко куршума, но не исках да свършат в критичен момент. Друг изстрел удари купидона, който бях обезглавила, отчупвайки парче от него. Аз отскочих и краката ми удариха нещо, което цопна в близката локва.

Коленичих, претърсвайки тревата наоколо за него и опитвайки се да проклинам тихичко.

— Малко наляво.

Обърнах се, с пистолет в ръка, а сърцето ми щеше да изскочи. Но тъмнокосият мъж, който се беше подпрял на покрития с мъх фонтан, не изглеждаше да е притеснен. Може би, защото вече не притежаваше тяло, за което да се тревожи.

Отпуснах се лекичко. С духовете можех да се справя; дори ги очаквах. Pere Lachaise не е най-старото гробище на Париж, но бе най-голямото. Трябваше да подсиля щитовете си, за да успея да видя нещо покрай всичките тези зеленикави следи от призраци, пресичащи пейзажа подобно на мрежата на някой луд паяк. Това беше главната причина, поради която оставих моя собствен призрачен помощник. Били Джо можеше да бъде доста досаден, но наистина не исках да послужи за среднощна закуска на хайка гладни духове.

— Благодаря.

— Ти си американка.

— О, да. — Един куршум изсвистя срещу близките метални перила и аз се сепнах. — Как разбра?

— Скъпа моя.

Той погледна многозначително пропитите ми с кал джинси, някога белите тенис обувки и мократа сива тениска. Последната я бях купила импулсивно преди няколко дни, нещо, което да ми напомня, че все още съм новак в тези работи. Неговата остроумна забележка „Нямам лиценз за убиване. Имам ученическо разрешително“ сега започваше наистина да звучи иронично. Лара Крофт щеше да носи нещо, доста по-малко изцапано с кал, а косата ѝ щеше да изглежда секси, подхождайки на лицето ѝ. Моите мокри къдрици бяха прекалено дълги, за да стоят в прическа и прекалено къси, за да бъдат хванати на опашка. В резултат на това притежавах влажни руси кичури, падащи в очите ми и прилепващи към бузите ми, прибавяйки към всичко това и липсата на увереност.

— Когато добрите американци умрат, отиват в Париж — каза призракът, след като измъкна малка цигара. — Но ти не си мъртва. Може би, въпросът трябва да е, дали ти си добра?

Най-накрая ръката ми напипа пълнителя и аз го пъхнах на местото му. Скришом го погледнах, чудейки се кой отговор можеше да

ми спечели малко помощ. Огледах дългото кадифено яке, коприненото шалче и ленивата усмивка.

— Зависи кой ще попиташ?

— Уклончив отговор, колко прекрасно! Винаги съм харесвал повече грешниците!

— Тогава може би ще ми кажеш колко хора има там отвън?

Още един дух се появи, носейки само чифт сини дънки. Той ми изглеждаше смътно познат, с дълга до раменете кафява коса, класически черти и с леко нацупено изражение.

— Около дузина. Току-що простреляха грозния ми мемориал. — По-старият дух кихна.

— Легионите от почитатели, които имаш, вероятно до седмица ще ти направят друг...

— Ще помогне ли, ако съм известен?

— ... след което ще продължат да го рушат, както и всичко наоколо.

— Хей, успокой се.

По-старият призрак се наежи.

— Не ми говори да се успокоя, ти, нелеп преструван! Аз бях спокоен! Бях въплъщението на спокойствието! Кажив-речи, аз съм изобретил спокойствието!

— Може ли и двамата да се успокоите? — попитах аз малко остро.

Капка пот се стече по слепоочието ми в окото ми, изгаряйки го. Премигнах и наблюдавах как няколко сенки се прокрадват по-наблизо. Те съществуваха само в края на зрителното ми поле и изглежда се изпаряваха всеки път, когато погледнех към тях. След това над главата ми избухна заклинание, осветявайки зоната подобно на бомба и вече можех да виждам по-ясно. За съжаление, това важеше и за моите нападатели. Готическата арка над главата ми незабавно бе обсипана с куршуми, в резултат на което върху мен се изсипа град от мазилка, докато аз се вмъквах навътре.

— Това е нелепо! Вие хора сте по-лоши, отколкото лудия Кардек. — Духовете ме бяха последвали вътре. Разбира се.

— Мистика, ха! Човекът още не се е възнесъл, а там вече има някой, който се моли или оплаква, или го покрива с цветя...

— Той вярва в прераждането, човече. Че може би ще се върне.

Проправих си път навън от огромната паяжина и се опитвах да не се подхлъзна върху каменните плочки, които бяха хлъзгави от дъжда и напаялите листа.

— Млъкнете! — промълвих ожесточено.

По-възрастният дух кихна.

— Поне мистиците не са груби.

Хвърлих един бърз поглед към неясните завъртулки, които се предполагаше, че са карта и се опитах да го игнорирам. Вероятно щеше да е по-лесно, ако не бях толкова мокра и нямах това жестоко главоболие. Наистина, наистина исках да се махна оттук. Но благодарение на един определен непочтен господар-вампир, нямах тази възможност.

Обикалях някакво гробище посред нощ, изплъзвайки се от кучета пазачи, светлинни мълнии и луди магове-воини поради едно заклинание-проклятие. Въпросният вампир, Мирча, го беше поставил върху мен преди години, без да си прави труда да иска разрешението ми или дори да спомене, че го е направил. Господарите вампири са такива, но в този случай би трябвало да има нещо повече от обикновената арогантност зад неговата разсеяност. От една страна заклинанието ми бе осигурило защита, докато растях — то ме маркираше като негова, което означаваше, че никой здравомислещ вампир не можеше да ме докосне с пръст. От друга страна, то бе построено така, че да осигурява лоялност към дадена личност: изключителна, цялостна и абсолютна лоялност. Сега, когато и двамата бяхме възрастни, заклинанието искаше да обвърже мен и Мирча завинаги заедно и не оценяваше моето нежелание за съдействие. Това беше проблем, тъй като хората полудяваха с течение на времето от това нещо, дори предпочитаха самоубийството, отколкото да живеят с постоянната, разяждаща болка, която беше само един от номерата, които заклинанието причиняваше, когато се задействаше. Но да си седя и просто да се наслаждавам на пътуването също не беше добра възможност. Ако някога нашата връзка се оформеше, животът и на двамата щеше да се ръководи от доминантния партньор и аз нямах съмнение, че това ще е Мирча, както и че това ще да ме превърне в негова робиня. И тъй като той беше отявлен член на Американския вампирски Сенат, ръководното тяло на всички северноамерикански вампири, накрая щях да изпълнявам също и техните поръчки. А

мисълта какви можеха да бъдат някои от заповедите беше достатъчна да ме облее студена пот. Това беше нещото, от което се страхуваше Кръгът — Пития под контрола на вампирите. И въпреки че не одобрявах методите им, с които се опитваха да предотвратят това, трябваше неохотно да призная едно: това щеше да е катастрофа. Превръщането ми в Пития ме бе направило мишена за всеки в свръхестественото общество, който бе привлечен от силата — или с други думи, почти всеки — но поне ми спечели малко време що се отнася до заклинанието. Колко, не знаех. Което означаваше, че наистина имах нужда от контразаклинение. А според мълвата единственият учебник по магия, който съдържаше копие от контразаклинение беше заровено някъде тук.

Разбира се, щеше да ми е от голяма помощ, ако бях разчела проклетата карта. Отново се възрях в нея, но единственото осветление бе лунната светлина, процеждаща се през останките на някога красивите изрисувани прозорци. Половината от стоящата там Мадона гледаше навън към тъмносивото небе, което от време на време се пронизваше от случайни светкавици от наслоените облаци. Имах фенерче, но включването му щеше само да...

Нещо, идващо отвън, ме удари.

— Не стреляй! — прошепна мъжът.

Той миришеше на пот, метал и мръсотия, плюс статическо пращане на нервна енергия, което де факто беше неговият подпис. Светнах фенерчето и видях това, което и очаквах: сплъстена светла коса, която, както обикновено, се присмиваше в лицето на гравитацията, квадратна челюст, леко възголям нос и яростни зелени очи. Най-известният ренегат на Кръга и неохотен мой партньор, Джон Приткин.

Поех си въздух с облекчение и пуснах предпазителя на пистолета. Ако познаваш Приткин, няма начин да не искаш да го убиеш, но досега успях да устоя на съблазънта.

— Не трябваше да се промъкваш така! — прошепнах аз.

— Защо не ме застреля? — попита той.

— Каза ми да не го правя.

— Аз... Това е...

За момент Приткин не намираше какво да каже, така че аз опрях лекичко цевта на пистолета в корема му. Или поне си мислех, че това е

стомахът му. Имах намерение само да му покажа, че не съм беззащитна, но след момент се оказах притисната към стената на криптата, ръката ми с пистолета бе прикована към нея, а тялото ми беше заклещено между твърдата повърхност и един много ядосан маг воин. Неохотно трябваше да допусна, че съществуват една или две фантазии, които могат да започнат с този сценарий, но се съмнявах, че вечерта ще завърши по този начин.

— Знаех, че си ти — казах му аз, докато той си възвръщаше способността да говори. — Ти миришеш на барут и магия.

Миризмата беше доста по-натрапчива, отколкото друг път, защото палтото му, дебело кожено манто, което скриваше колекцията му от оръжия, имаше огромно петно, където кожата беше набръчкана. Сякаш някое заклинание го беше пропуснало на косъм.

— Тези отвън са магове! — прошепна той свирепо. — Те го направиха! И какво, по дяволите, правиш все още тук?

— Имам картата — напомних му аз.

— Дай ми я и тръгвай!

— И да те оставя тук сам? Има поне дузина от тях!

— Ако не тръгнеш веднага...

Вирнах брадичка, въпреки че бях обърнала фенера така, че той едва ли можеше да ме види.

— Какво? Ще ме застреляш ли?

Ръката му сграбчи рамото ми, почти болезнено. Не предизвиквай побеснял военен маг, напомних си аз, точно когато един куршум се промъкна през отворената врата. Той рикошира няколко пъти във вътрешните стени на криптата, преди да профучи през това, което бе останало от Мадоната.

— Ако останеш още малко, няма да ми се налага! — промълви той яростно.

— Нека просто да вземем проклетото нещо и да се махнем двамата отгук — казах аз благоразумно.

— Ако по някакъв начин си забелязала, това беше капан!

— По дяволите, не можеш вече да вярваш на никого!

Възрастният френски магьосник, който бяхме посетили в неговата сладка малка селска къщурка, изглеждаше толкова благонадежден, с очарованието на древността и милите си очи — и с възливата му карта, която ни беше изпратила на дяволско

пътешествие. Не беше честно; лошите момчета не трябваше да изглеждат така, сякаш са нечий дядо.

— А Манасиер изглеждаше толкова...

— Ако следващата дума, излязла от устата ти, е „мил“, ще направя живота ти ад, като се върнем. Истински ад.

Не си направих труда да удостоя това с отговор. Приткин си беше просто... Приткин. По някакъв начин се бях научила да се справям с това. Често се бях чудила дали и преди беше създавал толкова ядове на Кръга, както сега, след като ги беше напуснал, за да ме подкрепи. Ако беше така, то те трябваше да са ми благодарни за това че го магнах от главата им. Може би те планираха да ми изпратят един прекрасен букет на погребението.

— Виж, и двамата знаем със сигурност, че някои от маговете са дошли тук заради нас. Или може би всички сме решили да ограбим гробницата в една и съща нощ.

Не го вярвах наистина — те ни атакуваха почти веднага, след като пристигнахме, а ние дори не бяхме открили нищо. Но не исках да се отказвам от целта ни. Камо ли да оставя Приткин сам. Той притежаваше всички инстинкти за самосъхранение, подобно на насекомо в близост до блестящото предно стъкло на автомобил.

Една силна ръка стисна моята.

— Ох! — извиках аз.

— Дай ми проклетата карта!

— Няма шанс.

— Хей! — Погледнах нагоре и видях, че младият дух се бе втренчил в нас. — Ако случайно си го пропуснала, има хора, които се опитват да те убият.

— Хората винаги се опитват да ме убият — казах аз раздразнено.

— Единственият начин да умреш тази нощ е да те убия аз! — информира ме Приткин.

— Имах подобни взаимоотношения — каза ми съчувствено младият дух.

— Ние нямаме връзка — измърморих аз.

— Определено е жесток... какво? — Приткин прекъсна монолога си, който така или иначе не слушах, за да се огледа диво наоколо. — Какво става?

— Ще му позволиш да ти говори така и няма да предприемеш нищо, така ли? Човече, каква глупост.

— Нищо. Само няколко призрака — казах аз, хвърляйки поглед на духа.

— Хей, стоящият тук...

— И — намеси се неговият двойник — това го казах и преди. Ние сме най-активните два призрака тук, в цялото...

— Активни?

Една ръка се плъзна надолу по моята, докосването едновременно беше нежно и грубо, тя беше мазолеста от непрекъснатото държане на оръжие и прекършване на вратовете на хората.

— Не си го и помисляй — казах на Приткин, след което отново се съсредоточих върху духовете. — Колко активни?

По-възрастният призрак започна да се перчи леко.

— Виждаме всичко, което се случва наоколо. Нещата, които мога да разкажа...

— Значи, ако някъде има скрити тунели, вие ще знаете, нали? — попитах аз, точно, когато Приткин хвана китката ми. В следващия момент картата ми беше издърпана от ръката.

— Все още няма да се махна — казах му.

— Оу. След всичко това няма да се махнеш? — попита по-младият призрак.

Реших, че няма да се боря с Приткин за картата, което ми беше под достойнството. А и така или иначе нямаше да проработи.

— Какво нещо?

— Нещото с нещото. — Той махна небрежно с ръка. Започнах да подозирам, че ако умреш пиан, духът ти остава в това състояние завинаги.

— Можеш ли да бъдеш малко по-точен?

Преди да може да отговори, отвън дойде странен звук, неясен, пронизителен вой. Усетих ръка на гърба си, грубо притискаща ме към земята. След това Приткин се оказа върху мен, обгръщайки ме, докато нещото експлодираше, а около нас валеше огън.

Червени и виолетови точки танцуваха зад плътно стиснатите ми клепачи за няколко дълги мига. След това по земята се разнесе вибрация за минута, подобно на моментите след земетресение, а кожата ми настръхна от остатъчната енергия. Когато предпазливо

отворих очи, видях как светлината на звездите се процеждаше през дупката в тавана, както и сивите облаци в небето.

Приткин беше отново на крака, стреляйки по маговете, които отвърщаха на стрелбата, изстрелите отекваха от високите монументи подобно на пиратки. Повечето от времето си мислех, че трябва да е малко по-бърз, за да разчита на решение от рода стрелям-и-се-надявам-да-умреш. В други времена, когато някой се опитваше да направи главата ми на решето, това щеше да е ок.

— Там — предложи младият призрак, сочейки надясно. — Хайде.

Той се понесе, игнорирайки близката извита пътека и мина напърно, движейки се между надгробните плочи по земята.

— Един от духовете знае къде е проходът! — казах на Приткин. Той изглеждаше изненадан и се намръщи. Само защото не знаех 7 начина, чрез които да убия някой само с лакътя си, не бях напълно безполезна.

Той изглеждаше така, сякаш е готов да оспорва мъдростта на решението ми да се доверим на случайни призраци или вероятно здравия ми разум. Но маговете внезапно ми направиха услуга, като хвърлиха заклинание, което експлодира с масивен трясък до близкия кестен. Горящият дънер падна, повличайки половината крипта със себе си. За щастие, не беше нашата половина.

— Хайде тогава! — извика Приткин, сграбчвайки ме за ръката и повличайки ме, сякаш това беше негова идея през цялото това време.

— Оттук!

Повлякох го след призрака, когато нов вихър от куршуми изтрополи по камъните зад нас.

Открих, че е трудно да се върви: влажната почва се просмукваше в обувките ми на всяка крачка, която правех, а дъждът почти не позволяваше да следвам блестящите бледи очертания на нашия водач. Но Приткин, проклет да е, се промушваше през гранитните препятствия, сякаш той ги беше поставил.

— Как правиш това? — попитах аз за четвърти път, след като отново си ударих коляното в една надгробна плоча.

— Да правя какво?

— Можеш да виждаш! — обвиних го аз.

— Тук.

Усетих ръка върху бузата си за един миг и Приткин измърмори нещо. Премигнах и изведнъж всичко придоби необикновен, еднообразен, зърнист вид подобно на лоша телевизионна картина. Сенки на листа пробягваха по лицето му, когато поривът на вятъра разлюлееше дърветата, разпръсквайки капки дъжд върху нас, и аз вече можех да видя очертанията на това познато мръщение.

— Защо не направи това преди? — настоях аз.

— Преди мислех, че ще си тръгнеш!

— Вие двамата искате ли това или не? — попита призракт, поставил нематериалните си ръце върху хълбока.

Той спря пред изображението на една изглеждаща отегчена жена, облегната на надгробна плоча. Голямо количество мъх бе поникнало върху гранитната ѝ пола, която на практика беше зелена. Зелена и лигава, установих аз, след като призракт ме накара да почукам върху краката ѝ три пъти. Нищо не се случи.

— Сега какво?

— Трябва да кажеш магическата дума.

— Моля!

Той се засмя.

— Не, имам предвид истинска магическа дума. За да се махне статуята от пътя ни.

Заклинание избухна в клоните на надвесилия се над нас дъб и куп горящи листа се посипаха около мен, заплашвайки да подпалят косата ми.

— Каква е?

— Не знам. — Духът вдигна небрежно рамене. — Нямам нужда от нея.

— Какъв е проблемът? — настоя Приткин, изпращайки целия си арсенал от живи оръжия срещу напредващата линия от тъмни сенки. Ножовете му пикираха и танцуваха, предизвиквайки искри от щитовете им при всяко свое преминаване, но изглежда не успяваха да забавят особено нашите преследвачи.

— Призраците не знаят паролата!

Приткин ми хвърли най-добрия си убийствен поглед и промърмори една от своите странни британски псувни. Не си мислех, че е „отвори се, Сезам“, но следващото заклинание, което каза, свърши

почти същата работа. Статуята се плъзна настрани и откри подземна пещера.

Вътре беше тъмно като в кладенец, просто една черна дупка, очертаваща се на електрическото небе. Извадих фенерчето си и го включих, но то едва успя да проникне в тъмнината. Дори по-зле, там нямаше стъпала, само една метална стълба, спускаща се в клаустрофобичен тунел, издълбан в солидната скала.

— Виждал съм много златотърсачи да влизат тук — каза по-старият дух, който се появи до мен — но малко излязоха. А тези, които успяха, бяха с празни ръце.

— Това няма да се случи с нас.

— Всички казваха така — промърмори той, точно когато още едно заклинание избухна над главите ни.

Затъкнах пистолета и фенерчето в колана си, хванах първото ръждясало стъпало и почти се плъзнах до дъното. Приткин ме последва, почти качвайки се върху мен и в момента, в който бяхме и двамата долу, той изрече друго заклинание, което затвори входа.

Това блокира нашите преследвачи, но също така прекъсна и малкото светлина, която имаше. Щом спря тътена от търкалящия се камък, ние потънахме в мъртвешка тишина и пълна тъмнина. Очевидно дори и свръхзрението имаше нужда от нещо, с което да работи, защото не можех да видя нищо.

Отново включих фенерчето. Отне ми един момент, за да се адаптират очите ми и когато това стана, аз извиках и отскочих крачка назад. Слабото блещукане не разкриваше много — изглеждаше така, сякаш тъмнината тук долу беше гладна, поглъщайки светлината, в момента, в който тя излезеше от крушката. Но нямах нищо против дори и да се виждаше по-малко. По протежение на дългия коридор, от двете му страни, бяха подредени кости чак до високия таван. Вода се процеждаше отнякъде и повечето от черепите плачеха със зелени сълзи и имаха пораснали мъхнати бради. Това не ги правеше да изглеждат по-малко зловещи.

— Катакомбите — каза Приткин, преди да попитам.

— Какво?

— Парижаните започнали да използват старите каменоломни за варовик като подземни гробища преди няколкостотин години. — Той

взе фенерчето и го насочи към картата, мръщейки се. — Не мислех, че са стигнали толкова далече.

— Колко далеч?

— Ако тези тунели се свързват с онези в града, тогава стотици километри. — Той започна да насочва светлината тук и там. Искеше ми се да спре; тя осветяваше локвички вода в празните очни кухни, като това създаваше впечатление, че лицата се движеха. — Има истории за катакомбите под Pere Lachaise от много години, но си мисля, че това са просто слухове.

Взрях се в близкия череп. Тялото липсваше, той седеше върху купчина от неща, които изглеждаха като бедрени кости, а долната челюст липсваше. Но въпреки това изглеждаше така, сякаш се хилеше.

— Изглеждат ми доста истински.

Светлината от фенера улови проблясък на злато, наполовина заровено в хоросана, който поддържаше костите на местата им. Потърках с пръст цимента, а той беше толкова стар, че се отчупиха няколко парчета от него. Златният диск, който открих, не помръдна, но поне го разгледах по-добре. Той представляваше змия, която бе захапала опашката си.

— Ороборът — каза Приткин, заставайки зад мен.

— Какво?

— Древен символ за възстановяване и вечност.

— Подобно на кръста?

— По-стар. — Той освети още няколко. — Парижките вещици явно са създали свои собствени катакомби, вероятно по време на Инквизицията. Вещиците и вълшебниците понякога са били разкривани, а телата им са били осакатявани или изгаряни. Това е един от начините да се предотврати това.

— Искаш да кажеш, че това е магьосническо гробище?

— Вероятно. Варовиковите гробове са измислени от римляните. Те са били там векове преди Парижките власти да решат да ги използват. Вероятно първоначалната идея е на магическото общество. — Отгоре, от стълбата се изсипа внезапно дъжд от камъни и чакъл. Звучеше така, сякаш нашите преследвачи не се бяха отказали.

— Можеш ли да ни пренесеш оттук? — попита той.

Новото ми положение имаше повече недостатъци, отколкото можех да изброя, но имаше и няколко предимства. Или поне едно

такова. Силата, която получаваш с длъжността на Пития, ти позволява да преместиш себе си и една от заобикалящите те личности някъде в пространството и времето. Беше доста полезно оръжие и за в момента единственото ми такова. Но си имаше и своите ограничения.

— Не можем да се пренесем, освен ако не знам къде отиваме.

— Преди си се пренасяла във времето, без да знаеш къде отиваш!

— Това е различно!

Имаше внезапен поток и едно заклинание се разби в пода зад нас, предизвиквайки буря от яростна бяла светлина. Тя удари черепите, в резултат на което те се разтрошиха и парченца от тях се разлетяха във всички посоки, след което отскочиха от отсрещната стена, предизвиквайки дъжд от каменни фрагменти във всички посоки подобно на летящи кинжали. Приткин ме защити от най-лошото от взрива, след което сграбчи ръката ми и ме повлече надолу по коридора.

И тъй като не виждах рикошети, предположих, че той все още може да види нещо, но за мен беше безсмислено втурване в нищото. Той изгаси светлината и аз предположих, че това е вероятно, за да затрудни нашите преследвачи да ни проследят, но без нея тунелите бяха толкова тъмни, че не можех да кажа дали очите ми са отворени или не.

— Колко различно? — попита той.

— Силата ми позволява да видя други времена, отминали места. Но не и настоящето — обясних аз, потрепервайки. Остатъчните образи от взрива предизвикваха червеникави сенки пред очите ми и аз продължавах да си мисля, че съм зациклила. — Ако искам да направя пространствен скок тук и сега, трябва да мога да визуализирам къде искам да отида.

А криволичетата линия върху картата дори не беше близо до това. Коридорът внезапно се стесни дотолкова, че беше невъзможно да се движим рамо до рамо. Приткин тръгна пръв, дърпайки ме напред в нещо подобно на бяг. Беше горещо, въздухът бе задушен, а земята под краката ни не беше никак равна. Скоро стана очевидно защо някой би скрил съкровище тук; без ясна посока можеше да се скиташ наоколо месеци наред и никога да не откриеш нищо.

Приткин спря толкова внезапно, че се блъснах в него. Той разтвори картата върху стената и ми подаде фенера. Светнах го и

видях много по-малко подредена сцена, отколкото преди малко: костите бяха паднали от стените и постилаха пода, а в някои случаи бяха струпани на купчини без никакъв ред. За разлика от онези в главния коридор, тези изглеждаха така, сякаш бяха разхвърляни наоколо. Обикновено не съм сантиментална относно смъртта — бях се сблъсквала прекалено много с нея — но въпреки всичко това изглеждаше грешно. Приятели и врагове, родители и деца, всички те хвърлени по този начин, без нищо, което да разкаже за тяхната история, дата на смъртта или дори име.

— Би било от помощ, ако насочиш светлината към картата — заяви Приткин саркастично. Направих, каквото искаше и светлината освети лицето му. Изражението му не беше успокоително. — Твоите духове тук ли са? — попита.

— Не те не могат да ни последват извън границите на гробището. — А аз усещах, че ги бяхме напуснали преди малко.

— А други няма ли?

— Защо искаш да знаеш?

— Защото тази карта няма никакъв смисъл! Някои наставления може да са ни от полза!

Поклатих глава.

— Тези тела са размествани. Мисля, че те са донесени тук от техните оригинални гробове.

— И това означава?

— Че техните духове може да останали назад.

Да не споменавам, че ако тук бяха заровени магьосници, те изобщо не оставяха призраци след себе си. Свръхестествените същества просто не можеха, доколкото знаех.

— Но костите са им тук.

— Няма значение. Духовете могат да обитават някоя къща, дори и телата им да не са заровени там. Всичко зависи от това какво е било важно за тях в истинския живот, мястото, където усещат връзката. — Огледах се наоколо и потиснах потръпването. — Не мисля, че някой може да почувства истинска връзка с това място.

Приткин най-накрая избра посока и ние отново се втурнахме, промушвайки се през пролуките в скалата, които понякога едва бяха достатъчно големи, за да премина аз. Нямах идея как успява той, но основавайки се на промърморените коментари, които достигаха до

мен, не минаваше без някое и друго ожулване. Най-накрая стигнахме до малко по-широк коридор, което означаваше, че все още трябваше да вървим поединично, но поне можехме да побързаме. За минута си помислих, че може и да сме успели да се измъкнем от преследвачите си, но както обикновено законът на Мърфи влезе в действие.

Едва бяхме заобиколили ъгъла и се натъкнахме на множество тъмни сенки. Имаше викове и куршуми, и заклинания, като едно от последните експлодира в щитовете на Приткин, разпуквайки ги подобно на сапунен мехур.

— Бягай! — изсъска в лицето ми.

Чух някакъв тътен, подобно на далечна гръмотевица, след което покривът се сгромоляса с трясък, който погълна всичко.

ГЛАВА ВТОРА

Отне ми няколко секунди да осъзная, че все още съм жива. Бях свита на кълбо, ръцете ми предпазваха главата, в очакване на атака, когато осъзнах, че коридорът бе толкова тих, колкото можеше да се очаква от гробище, от което беше част. Единствените хора наоколо бяха или вградени в стените, или погребани под купчина чакъл, който собствената им магия бе срутил от тавана върху главите им. Строполих се обратно на пода, дишайки накъсано и опитвайки се да не изкрещя.

Останах така около минута, след което почнах да опипвам наоколо за фенерчето и ръката ми се обви около пластмасовия цилиндър. Включих го, облекчена, че все още работи и видях Приткин да лежи наблизко. Той не се движеше, а ярка и плашеща кръв покриваше голяма част от челюстта му. „Мърфи и скапаният му закон могат да вървят по дяволите“ мислех си яростно, докато енергично разтърсвах тялото му.

— Би ли желала да престанеш? — попита ме той учтиво.

Зяпнах! Не бях много сигурна, но един учтив Джон Приткин можеше само да е предвестник на апокалипсиса.

— Да не си си ударил главата?

Опитах да се приближа и да се убедя сама, но коляното ми неволно бутна прах и камъчета към отворената рана на челото му.

— Ако ти кажа, че съм добре, ще престанеш ли да се опитваш да ми помагаш?

Всяко мускулче в тялото ми се отпусна, когато чух познатия тон на бързо привършващо търпение. Така беше по-добре; да си на родна почва.

— Е, все още си жив? — гласът ми излезе дрезгав и груб.

— Дяволски си права.

Въпреки това обаче той все още лежеше, без да прави опит да се изправи, затова насочих светлината на фенерчето наоколо, за да му дам минутка да се свести. Отне ми няколко секунди, за да осъзная какво виждам. Приткин беше успял да издигне щитовете си отново, които

сега сияеха в синьо и подобно на водна повърхност, по която пробягваха жълтеникави оттенъци. Но таванът вече не беше над тях. Или, по-точно казано, беше, но вече не беше свързан с нищо.

Огромни, наполовина издълбани блокове, някои от които все още носещи белези от някога дълбаещите ги длета, лежаха върху вече не особено надеждно изглеждащите щитовете. Всеки път щом се потрепнеха, малки струйки чакъл и пясък се спускаха по щита и отекваха глухо в относителната тишина. По-големите парчета не намираха посока да се търколят, но се движеха достатъчно, за да покажат, че не са част от нещо стабилно. Дори малките късове, с размери не по-големи от дланта ми, щяха да болят кошмарно, ако паднеха върху нас, а не исках да си представям какво щяха да причинят големите. Гротескните силуети на двама магьосника, едва на метър от мен, бяха достатъчно красноречиви. Можех да се протегна и да ги докосна, така както бяха заклещени между срутването и щита. Телата им бяха странно изкривени, деформирани, хванати в капана на отломките, изглеждайки като древни вкаменелости, чиито очи блестяха на отразената светлина. Но вкаменелостите обикновено не оставяха следи за процеса, довел до тяхната гибел, или поне не цветни такива.

Червените линии, набраздяващи бялото на костите контрастираха с меките златисти нюанси на старите екземпляри. Една ръка, допряна до синия щит, бе застинала в отчаяния си опит за самозащита — сякаш човешката сила можеше да устои на тежестта на огромна планина. Противно на всяка логика се зачудих дали следващият път, щом Приткин вдигне щита си, щяха да личат кървавите следи.

Буца заседна в гърлото ми. Въпреки всички невъзможни неща, които някак си ми се бяха случили напоследък, мозъкът ми не можеше да възприеме видяното. Настояваше, че огромните каменни плочи, които тежаха около тон и нещо всяка, не висят безтегловно във въздуха и че и двама ни с Приткин щяхме да сдадем Богу дух всеки момент.

Издадох лек нечленоразделен звук, но успях да преглътна истерията, преди да избухне. Ако Приткин беше закъснял дори със секунда в реакцията си, щеше да има не две, ами цели четири чисто нови трупа, които да почиват в подземие. Но не би — ние бяхме в безопасност... или нещо подобно. Приткин се бе завъртял по гръб и сега ме наблюдаваше съсредоточено и напрегнато.

— Точно заради това ти казах да се прибереш вкъщи.

— Мога да се оправя — гордо го информирах — просто не веднага.

— Предаваш ли се?

Премигнах невярващо. Пътите, в които ме бе питал за мнението ми, се брояха на нула пръсти.

— Тъй като е почти сигурно, че има още от тези.

Спомних си, че призрактъ каза, че има общо дванадесет мага. А това означаваше, че зад срутването имаше още десетина, които се размотаваха наоколо, освен ако не бяха хванати в друг капан, който не виждах. Или ако не си бяха тръгнали, предполагайки, че срутването ни е убило. Но не, не бях толкова голяма късметлийка.

— Залогът е прекалено голям — припомних му аз.

— Защо ли не съм изненадан от отговора ти.

Приткин се изправи с изпъшкване. Отломките се размърдаха с него и това беше достатъчно за нова голяма плоча да се изтърколи надолу. Грубата ѝ долна страна се строполи едва на няколко крачки от лицето ми. С обичайното си нетърпение, гласът на Приткин достигна до мен през обгръщащата ме паника.

— Да вървим!

— Да вървим? — Гласът ми прозвуча като на църкащо мишле, нещо, което не ме изненада неприятно. — Как? Защото, знаеш, че мога да ни телепортирам вкъщи, но не и зад... всичко това! Дори не знам какво има от другата страна или къде е другата страна...

— Просто стой до мен.

Преди дори да довърши, щитовете му се промениха от течни вълни в твърд кристал, който отразяваше отломките посредством стотици остри фасети. Още няколко къса паднаха, което позволи на нови да заваят от над тях и да удрят новата устойчива повърхност на щита с тъпи удари. Приткин започна да се придвижва напред заедно с щитовете си и едва не ме повлече, преди да успее да вляза в ритъм, приближавайки се по-близо до него.

Но това не стана, преди да видя как тялото на един от маговете се плъзна по едната страна и се претърколи зад нас, и тогава напълно осъзнах какво се беше случило. Нашият малък мехур дълбаеше през скалите и прахта, така както кристална къртица щеше да копае новия си тунел. Веднъж ударихме на стена, докато търсехме изхода, който не

беше там, но го открихме на няколко крачки в ляво и се изтеглихме бързо през него преди тунела зад нас да се срути напълно.

Приткин махна щитовете си с висока въздишка, което позволи на праха, който направихме при бягството си, да нахлуе и почти ме заслепи. Втурнахме се напред, за да се измъкнем от гъстия облак, който скоро нямаше да се разсее без чист въздух или вятър. Но преди да минем и 10 метра, се натъкнахме на нещо, приличащо на друго срутване. Премигах няколко пъти, за да изчистя праха от очите си и чак тогава осъзнах гледката пред мен. Тесен тунел се простираше пред нас, наполовина пълен с кости, които сякаш продължаваха с километри. Приткин се качи върху костите и освети тунела с фенерчето.

— Има дупка на стената отпред. Вероятно води към друг тунел. Погледнах към купчината кокали некомфортно. Всяко нещо в непосредствена близост до човешката аура, рано или късно, получаваше телепатичен отпечатък. Бях преживяла повече ужасяващи истории в резултат на миг невнимание и допир със силен каталист, отколкото можех да преброя. А за по-силен каталист от човешки останки, трудно можех да се сетя.

— Побързай, по дяволите! — Приткин ми подаде ръка, за да се кача по-бързо, тъй като от коридора зад нас се дочу слабо ехо на гласове. Някой май беше чул „безшумното“ ни бягство.

Качих се предпазливо, без да разсъждавам твърде много. Костите бяха стари и сухи и хрущяха гадно под тежестта ми. Множество трески се забиваха като малки кинжали в дланите ми и раздираха дънките ми, но, за щастие, нямаше следи от телепатична реакция. Преместването им вероятно бе разкъсало всички отпечатъци, които се бяха формирали. Когато Приткин беше казал „дупка в стената“, не се беше майтапил. Едва можех да се провря през нещото, а по езика, който използваше Приткин, явно беше оставил доста от кожата по пътя.

— Върви! — прошепна ми, като ме побутна. Вмъкнах се в малкия тунел от другата страна на дупката и едва не се препънах в започващите почти веднага стъпала.

Клаустрофобично ниското стълбище беше изключително непривлекателно, като най-вече ми се набиваше на очи тъмнината, струяща от всяка ниша и ъгъл. Наистина не исках да ходя натам. Но

тогава едно заклинание удари тавана зад мен с пропукване като на изстрел от топ и аз преосмислих позицията си, докато тичах надолу по стълбите пред Приткин.

Второ заклинание удари, докато все още бяхме на стълбите. Изглеждаше като запис на бомбен атентат, даден на забавен каданс, който ръсеше чакъл върху ми, по ръцете и врата ми като градушка. Заклинанието ме накара да се хлъзна надолу по стъпалата, но вибрациите пропълзяха по краката ми и направиха почти невъзможно да си намеря опора. И тогава това спря да има значение, тъй като вече нямаше каквато и да е опора за намиране. Скалата внезапно се разпадна под краката ми и аз започнах да пропадам през тъмнина и празно пространство, преди да се гмурна в ледена вода.

Осъзнах, че не се давя. Водата стигаше едва до кръста ми, но беше студена като лед и студът ме пронизваше. Още по-лошо стана, когато вече добре познатият ми облак прах ме достигна и плени в неприятните си обятия. Инстинктивно, се отдалечих от пращната струя и падащите камъни, в опит да дишам и се намерих в плитчина. Захванах се за обрасъл с мъх, издаващ се от стената череп, като пръстите ми си намериха опора в очните кухини. Държах се така, прекалено благодарна, за да съм отвратена и пълнеж дробовете си с въздух.

— Приткин! — По-скоро прозвуча като грачене, но само миг по-късно един лъч просветна и ме заслепи.

— Все още си жива?

— Опитах се да отговоря, но дробовете ми решиха, че това би било добър момент да изхвърлят всички чужди тела, които бях вдишала, и почнах да кашлям и да се давя. Изпуснах черепа и паднах обратно във вледеняващата вода. За един дълъг и ужасяващ момент се загубих в безкрайната чернота, като студът се просмука в костите ми. Две големи ръце несръчно ме хванаха за раменете и ме задърпаха към повърхността, като ми помогнаха да разбере кое беше горе и кое долу.

— Г-це Палмър!

Изплюх солидна хапка варовиково пюре — резултатът от мазната вода, смесена с прахта, и жадно поех въздуха в дробовете си:

— Добре съм!

Приткин кимна и освети наоколо, което ми позволи да мерна коридор, чийто под се бе набразден от вълнички, а всичко беше в

някаква мрачна сиво-зеленикава гама. Изглежда всичките долни нива бяха наводнени. Можех да плувам, но идеята да се движа през тъмен, подземен тунел, с минимално пространство, за да си поема въздух, не беше много по вкуса ми.

— Ще се оправя с това — каза Приткин мрачно. — Пренеси се оттук.

— Ами ако продължат да ни преследват?

— Ще се оправя.

И той ме нарече безполезна. Поех си още една дълбока глътка въздух, с цел да информирам дробовете си, че все още не е подходящо време за асфиксия и се върнах обратно в реката:

— Просто плувай!

Приткин не ми отговори, освен ако не се брои псувнята, но тя може би беше по повод на заклинанието, което удари водата зад нас, като температурата се промени от смразяваща към вряща. Изпищях и всяка логична мисъл напусна съзнанието ми. Инстинктивно се протегнах, хванах ръката на Приткин и ни пренесох.

Миг по-късно се намерихме на същия коридор, но пращият облак го нямаше, нито пък маговете или наводнението. В другото времево измерение, вървах през водата и затова сега бях едва на няколко крачки над земята. Но за нещастие Приткин бе плувал и падането му бе от малко по-високо. Около 2 метра (6 фута).

Той се удари в каменния под с тежко туп, изпсува и нещо май изпука — последното бележеше края на фенерчето. Имах най-доброто желание да попитам как е, но вътрешностите ми се бяха заплели и ми трябваше време, за да си набавя необходимото количество кислород. Свлякох се по стената и седнах, тъй като изведнъж почувствах коленете си прекалено желирани, тъй да се каже.

— Какво стана? — Приткин попита след мъничко.

Без фенер и смъртоносни магии, профучаващи наоколо, беше тъмно като в рог, но по посоката на гласа му съдех, че той все още беше на пода.

— Прехвърлих ни назад във времето — успях да прохриптя.

Реших, че най-вероятно, фактът, че все още се чувствах немощна и ми се повдигаше, въпреки че бях на пода и бях обездвижена, не беше на добре. Не можех да преценя, какво не беше наред. Днес се бях телепортирала само два пъти — веднъж да се доберем до Париж от

колибката на Манасиер и още веднъж сега, а ето че бях изтощена. Изглежда, че ако взимах втори човек със себе си, изразходвах голяма част от себе си. За жалост, никой не си беше направил труда да ми даде инструкциите за това.

— Какво ще кажеш за предупреждение следващия път?!

— Разбира се.

— В какво време сме?

Изплюх още варовиков прах. Вече знаех защо Лара Крофт винаги носеше манерка със себе си. Тялото ми беше подгизнало, но гърлото ми беше сухо като Сахара. Преглътнах, докато тършувах през менталните бележки, които силите ми даваха.

— 1793.

— Какво? Защо?

— Защото не изпитвах нуждата да бъдем сварени живи, например?

— Можеше да ни преместиш ден-два назад, седмица най-много! Това не е от никаква полза!

„Разбира се“ — помислих си с горчивина — „Лара Крофт щеше да има някоя удобна хайтек джаджа да я измъкне от такава ситуация и, бонус, партньор, който не е пълен задник.“ Внимателно се изправих и установих с изненада, че съм съвсем леко замаяна. Наострих уши, но всичко, което чух беше собственото ми дишане и слабо „туп, туп“ на капещата вода отнякъде.

— Да вървим — казах, докато опипвах наоколо до момента, в който намерих ръката на Приткин. Кожата му беше студена от водата и пулсът му беше учестен, но не прекалено. Не като моя например, който чувствах, че може да експлодира всеки момент. Имах нужда да знам, че скоро няма да се пренасям никъде, поне до края на седмицата.

Приткин не помръдна от мястото си:

— Да вървим? Къде?

— Да намерим Кодекса! Не смяташ ли, че ще е по-удобно да го търсим без някой да ни обстрелва за разнообразие?

— Много добро предложение. Освен малката подробност: парижките катакомби са едни от най-старите в Европа. Съоръжението е изоставено в нашето време, но в това време, със сигурност има магове навсякъде! Да не споменавам за капаните. Ако все още не сме успели да задействаме защитно заклинание, то това скоро ще се случи!

— Да имаш друго предложение?

— Да. Измъкни ни от тук! — Дори в тъмнината бях убедена, че можех да видя гневния му поглед.

Поех си въздух, по-раздразнена от всякога — или поне от кое да е време преди Джон Приткин.

— Защо ли не ми хрумна тази гениална идея?

— И преди си се телепортирала няколко пъти дневно...

— Кое то напълно ме изтощи.

— Никога не си споменавала това.

— Никога не си питал.

Кратка пауза и Приткин попита:

— Добре ли си?

— Да, страхотно. — Наистина мразех предложението му за измъкване, но не можех да предложа нищо по-добро. — Нека се измъкнем от този коридор първо — компромисен вариант — Тогава ще се опитам да ни пратя във времето, малко преди фойерверките да започнат.

Отне ни цяла вечност да се придвижим и излезем, не заради тъмнината, а заради Приткин, който беше убеден, че някой или нещо всеки момент щеше да ни се нахвърли. Но единствените проблеми бяха нормалните — горещина, застоял въздух и приключението да не паднеш по неравната земя или да не се одереш на стената. Най-сетне стигнахме до разклонение и Приткин спря:

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Какъв е планът ти, в случай че отговорът ми е „не“?

— Да чакаме тук, докато стане „да“.

— В такъв случай, ще се справя. — Не страдах от клаустрофобия, но тези тунели почваха да ми писват. Хванах здраво ръката му, съсредоточих се върху нашето време и се телепортирах.

Този път светът около нас се разтопи бавно като боя, разтваряща се във вода, избледнявайки бавно и постепенно. Обикновено не усещах преминаването на годините, само чувство на безтегловно падане, което завършваше в определената ми дестинация. Е, този път го изпитах. Реалността се носеше около нас на вълни като отвратителна безтегловна вода. Бях благодарна, че не можех да видя какво става, тъй като дори усещането беше смразяващо. За един дълъг момент бях поток от разкъсани атоми, раздиращи съзнанието ми, с

тяло, което бе толкова разтеглено, че не се знаеше къде е началото и къде краят.

Тогава се превърнах отново в себе си, само за да започна целия процес от начало. Дочувах откъслечи от разговор, няколко музикални тона и нещо, което звучеше като експлозия или срутване, всичко в бърза последователност, като че ли някой превключваше честотите на радио. Най-накрая осъзнах какво се случваше. Това наше пътуване не беше едно голямо телепортиране през времето, а много малки последователни скокове, като ние се материализирахме и изчезвахме от междинните времена, докато бавно си проправяхме път към крайната цел.

Можех да почувствам времето и то беше доста тежко, сякаш плувах през захарен сироп. Пътуването през вековете беше като маратон. В тъмнината. С тежести около краката.

Като най-сетне пристигнахме, имах чувството, че са дали на даещото ми се тяло въздух — доста шокиращо, неочаквано и в същото време чудно чувство. Нямах да се учудя да се материализираме във вода, но май бяхме минали наводнената територия, тъй като се натъкнах на суха стена. Седнах рязко и наведох главата си назад, облекчението ме заля толкова силно, че се почувствах замаяна.

Приткин пропълзя, за да се опре на стената до мен:

— Добре ли си?

— Престани да ме питаш. — След отговора ми трябваше да застана неподвижно, за да се справя със задаващото се гадене. Коремът ми май схващаше малко по-бавно от остатъка от тялото ми, но когато най-сетне настигна останалото... не беше никак доволен.

— Приемам, че това е „да“.

Преглътнах, все още усещайки прах. Казах си, че да повръщам ще е прекалено непрофесионално.

— Да... понякога ученето може да е доста неприятно.

След няколко минути, в които стоях неподвижно със затворени очи, успях да си почина и да нормализирам дишането си.

— Не е нужно да продължаваш. — Приткин продължи. — Аз мога...

— В момента не мога да ни изкарам от тук, дори животът ми да зависеше от това — казах откровено.

— Силата ти не би следвало да е толкова нестабилна. — Можех да чуя объркването в гласа му и да видя намръщеното му изражение.

— Силата ми не е нестабилна. Способността ми да я контролирам — е. Колкото по-уморена съм, толкова по-трудно ми е да я използвам.

— Но не трябва да е толкова трудно. — Приткин настоя. — Моите способности не...

— Това е, защото са твои! — По дяволите, нямах нерви за някое от нашите дълги, изтощителни спорове. — Тази сила не е моя. Не съм се родила с нея. На заем е, ако си забравил?

Способността не идваше от Питиите, които някога са били жрици на древното същество, наричащо се Аполо. Срегнах го точно веднъж, когато ми обеща да ме обучава. До момента беше обърнал толкова внимание на обещанието си, колкото на първоначалните ми възражения да поема длъжността: никакво. За нещастие, нямах други варианти.

За разлика от повечето Питии, които бяха тренирани по едно или две десетилетия в тайните на професията си, моя въвеждане в длъжността трая към тридесет секунди — достатъчно за последната Пития да ми набута силите си, преди да умре. А всеки, който можеше да ми даде някакви насоки и препоръки, беше под контрола на Кръга.

Известно време седяхме в мълчание. След някакво време успях да събера сили, за да махна обувките си, да сваля и да запрата подгизналите си чорапи в срещуположната стена. Чу се леко „плюк“ от мястото, където се приземиха. Но действията ми не помогнаха много за повишаване на комфорта, тъй като трябваше да сложа подгизналите си обувки обратно.

— Преди да завършиш ритуала да станеш Пития, силите ти определяха как и кога ще се проявят — каза Приткин, докато се изправях на крака. Почти бях успяла да заспя за втори път на рамото му, с мокрите дрехи на мен, твърдят под под мен, и всеки друг уютен детайл. — Нали така?

— Да. Бях допусната до шофьорското място, едва след като купих колата, тъй да се каже. Което беше далеч по-добре, отколкото да се пращам век назад, всеки път щом се обърнех, за да оправям, каквото щеше да се прецака и най-често да нямам ни най-малка идея, какво може да е то.

— В такъв случай, трябва да почнеш да наблюдаваш издръжливостта си. Иначе рискуваш да се заклешиш в друго време или да пренатовариш тялото си, което да доведе до сериозно нараняване.

— Не думай? — Тръгнах надолу по коридора, чувствайки краката си като в кубчета цимент. — Сама никога не бих помислила да направя нещо подобно.

— Сериозен съм. — Приткин хвана ръката ми, на любимото му място, точно над бицепса. Вероятно някой ден, щях да имам постоянни вдлъбнатини на мястото във формата на пръстите му. — Трябва да започнеш да експериментираш, за да откриеш границите си. Колко пъти можеш да се телепортираш, преди да се изтощиш? Дали голям скок във времето, ти коства повече от малки? Какви други сили над времето притежаваш?

— Ако не взимам никой друг с мен, три или четири пъти, в зависимост, колко съм уморена отначало; О, да, и не изпитвам желание да науча. — Отговорих му в реда, в който бе попитал. — Сега, ако може да се съсредоточим върху настоящия проблем и да оставим другите 20 въпроса за после?

Приткин млъкна, но многозначителното му мълчание казваше, че това не е краят. Оставих го, за да се съсредоточа върху сложната задача да не падна по лице. Опипахме пътя си надолу през още един тъмен и прашен коридор.

Най-накрая открихме някаква стая по простия метод да се влетим в нея. По-точно, да се натъкнем на ръждива, стара, метална порта, която закриваше входа ѝ. Изостанах няколко крачки, докато Приткин сновеше наоколо. Чух запалването на кибритена клечка и чудо, можех да виждам отново. Воднисто жълта светлина се процеждаше от малкия фенер, поставен в една ниша, позволявайки му да огледа зоната за скрити капани. Не откри нищо, което май го притесняваше повече от алтернативата. — Какво има? Манасиер каза, че това място е изоставено.

Приткин прокара ръка през косата си, която въпреки водата, потта и варовика, все още изразяваше собственото си мнение.

— Можеш ли да се телепортираш вече?

— Може би.

— Ако нещо се обърка, ще се телепортираш от тук незабавно. Разбра ли ме?

— Ок.

Приткин ми хвърли подозрителен поглед, на който отвърнах с едно от най-добрите ми непукистки изражения. Той попита дали съм разбрала и аз му отговорих положително. Не се бях съгласявала с нищо.

Той прокара пръста си през механизма на вратата, събирайки около 2 сантиметра прах и мръсотия. Нещо прещрака и Приткин рязко се дръпна назад, преди с огромна предпазливост да подритне вратата с крака си. Крилото се подчини и се завъртя навътре, но Приткин отново колебливо застана на прага, не сигурен да продължи:

— Не ми харесва. Прекалено е лесно.

Лично за мен, „лесно“ напълно ме устройваше. Даже смятах, че е тъкмо време „лесно“ да почне да се появява.

— Може би, късметът ни се променя...

Приткин престъпи в стаята и изчезна с глух звук.

— Приткин!

Не последва отговор. Клекнах на прага и се взрях в стаята, но нямаше нищо за виждане — само малка, празна пещера, без изходи или магове. Хванах се здраво за металните прътове на вратата и се протегнах напред в стаята. Ръката ми не бе спряна от нищо, освен прашния варовик на около метър (2 фута), и изведнъж изчезна в пода. Дръпнах бързо ръката си, но не изглеждаше да е наранена по какъвто и да е начин. Илюзия значи. Протегнах се отново през пода, затворих очи и се облегнах надолу до момента, в който челото ми щеше да удари пода, ако го имаше. Когато това не се случи, отворих очи в тъмнината. След секунда зрението ми се настрои и вече можех да видя как дузина мръсни пръсти, напрегнато държат скален къс на няколко метра под мен. Бяха човешки и малко под тях, почти незабележима, беше позната ми рошава глава.

— Хвани ръката ми и ще ни измъкна от тук! — извиках, надявайки се, че можех да изпълня думите си.

Главата рязко се обърна.

— Какво ти казах да направиш?! — настоя Приткин.

— Здравей, аз съм Каси Палмър. Да се познаваме?

Строгост се появи в иначе меките тонове:

— Г-це Палмър, преместете се от ръба. Веднага!

— Няма да падна — отговорих му раздражено.

— Нито пък аз! Има нещо тук долу.

Не можех да видя лицето му достатъчно добре, само бледо петно срещу сенките, но определено не изглеждаше доволен. Някои хора мислеха, че има само едно възможно настроение „Раздразнен“. В действителност бяха доста повече. За изминалите няколко седмици се научих да откривам разликите между тях: наистина раздразнен, нетърпеливо вбесен, изплашено вбесен. Подозирах, че това е третият вид. И нека да го умножим по две и за мен.

Чувството за безпокойство се засили, когато Приткин изпсува и стреля няколко пъти към нещо неопределено в тъмнината. Лекият и остър мирис на барут ме достигна, докато се извъртах напред. Държах краката си разтворени с идеята, че ако тежестта ми е разпределена на по-голяма площ, шансът да предизвикам срутване намалява. Протегнах се в посоката на Приткин до момента, в който чух глухо „пук“ от рамото ми, но дори така не бях дори близо до него. Ако не можех да го докосна, не можех да ни телепортирам.

Прехапах устната си и се загледах в несъществуващия под. Изглеждаше толкова странно от долната страна — сякаш морската повърхност е покрита с прах и чакъл. Но той не успя да ми помогне да се концентрирам, затова се изтеглих обратно над него и седнах и се загледах към повърхността.

Едно време реакцията ми към страшни и зловещи неща беше бягане и криене. В доброто старо време това беше добра стратегия, за да останеш жив. Но тогава най-лошото, което можеше да ти се случи, беше да попаднеш на вманиачен вампир убиец. Разликата между онова време и настоящето беше, че тогава имах проблеми, от които реално можех да избягам. А сега задълженията и отговорностите ми бяха от вида, които винаги щяха да са с мен. Имаше десетки кошмари, които се състезаваха за първото място всеки ден, като всеки от тях по отделно беше ужасен и смразяващ. А най-отгоре, на челна позиция в списъка се спотайваше страхът, че ще седя и гледам, как още някой мой приятел ще умре, докато се опитва да ми помогне.

Понастоящем бях донякъде благодарна, че не можех да видя дъното. Скалата сякаш щеше да се натроши в пръстите ми и затова се приплъзнах надолу. Или може би, виновни бяха ръцете ми, които неудържимо трепереха. Струйка от сравнително малки камъни и чакъл

се изсипа през илюзията. Някои от тях вероятно бяха уцелили Приткин, тъй като го чух да псува отново.

— Какво по дяволите правиш...

— Очевидна жестокост, нали помниш? Можеш ли да видиш крака ми? Държах се на ръба на пропастта с ръцете и лактите си, но все още се чувствах обезпокояващо несигурна. Внимавах да не гледам надолу. За няколко секунди се съсредоточих върху звука на скалите, удрящи дъното. Но чудно — не чух такъв.

Опитах се, без да падам, да потърся с крака си опора, но не срещнах нещо различно от въздух. По дяволите! Ами ако беше необходимо да има осъществен контакт кожа с кожа, за да проработи?! Защо не се сетих да си махна обувките първо? Опитах се да изритам едната, но водата от по-рано бе свила маратонката плътно около крака ми.

— Хвани глезена ми! — извиках на Приткин и изисканите ми думи заподскачаха от стена в стена.

— Не мога да хвана нищо, без преди това да пусна нещо!

— Имаш две ръце!

— Чуй ме! — Гласът му беше нисък и контролиран, тон, който използваше, когато щеше да бъде благоразумен. — Не мога да пусна пистолета. Има нещо тук долу, което по-рано ме издърпа. Във всеки един момент може да му писне и да се заинтересова от теб. Трябва да... — Спря се от тътена на изстрели и експлозии, докато тежки стъпки кънтяха от коридора. — Телепортирай се, по дяволите!

— Хвани крака ми!

Смъкнах се до момента, в който главата ми едва се подаваше над ръба на бездната, но дори така не успях да докосна нищо с краката си.

Скапаната скала се ронеше под пръстите ми, а пот правеше дланите ми хлъзгави. Целите ми ръце ме боляха, а за краката ми все още не се намираше каквато и да е опора. Колко точно под мен се намираше Приткин?

Но това вече не беше от значение, тъй като чифт обувки застанаха директно пред мен. Извих главата си достатъчно, за да видя по-възрастен мъж с нашарена коса в сребристи оттенъци и очи, които се усмихваха над мен. Манасиер. Ами, това май обясняваше доста неща.

— Не мислех, че ще стигнеш толкова далече — каза той с особения си акцент, който само до преди обяд намирах за привлекателен, а сега само се питах защо?

По някое време толкова силно прехапах езика си, че усетих метален вкус в устата си. Преглътнах кръв.

— Изненада.

Той сви рамене.

— Няма значение. Все още си събирам даренията.

— Има дарения?

— Половин милион евро. — Усмивката му се разшири. — Ти ще ме направиш богат.

— Половин милион? Шегуваш ли се? Аз съм Пития. Струвам повече от това.

Той извади пистолет, чиято марка разпознах благодарение на уроците на Приткин. Прицелването ми не се беше подобрило, но поне познавах всички марки пистолети. Дори и този, който щеше да ме убие.

— Аз съм прост човек, каза Манасиер — с простички нужди. Половин милион ще ми дойде добре.

Преглътнах необходимостта да се разсмея.

— Няма нужда да ме убиваш — задъхах се аз. — Така или иначе не мога да издържа още дълго.

— Да, но ако се подхлъзнеш, Кръгът може да каже, че си умряла при злополука и да не ми плати. И тогава всичко това ще отиде по дяволите.

— Дааа. Това ще е срамота.

Той махна предпазителя.

— Сега стой мирна и няма да боли.

— Това ще е добра промяна.

Усещах тялото си, сякаш тежеше тон. Ръцете ми бяха пропити от умората, а рамената ме боляха. Щеше да бъде такова облекчение просто да се пусна.

Така че го направих.

Чух го как изкрещя нещо на френски и усетих как куршум изсвистя покрай главата ми, но то не беше важно, защото падах, а нямаше нищо, за което да се захвана, само хлъзгава мръсотия и варовикови камъчета се ронеха под ръцете ми. Ръцете ми се мятаха

диво, опитвайки се да намерят нещо, за което да се захванат, но за една дълга секунда усещах само въздух. И тогава пръстите ми напипаха нещо топло и живо и аз го сграбчих и сега и двамата падахме. Имаше шеметен поток от въздух, а силата ми не идваше и единственото, за което можех да мисля бе, че ще убия и двамата — тогава мозъкът ми отказа и сърцето ми се опита да спре и реалността се огъна и се стовари върху нас.

И ние се строполихме в лобито на казиното, далече, далече оттук. Не бях преценила нещата перфектно поради унизителните, ужасяващи обстоятелства и ние паднахме от четири стъпки височина на пода. Приткин пръв се удари в пода, с болезнено изсумтяване и с мен върху гърба му. И тогава всичко стана невероятно тихо за момент, което се случваше винаги, когато преживеех нещо откачено и опасно. Фактът, че разпознах този феномен, означаваше, че се бе случвал прекалено много пъти. Лежах там, треперейки, слушайки бълбукането на увеличаващите се гласове на гостите и не ми пукаше. Всичко, за което можех да мисля, бе: „Благодаря ти, Господи, не ни убих“.

След един миг на зашеметяване, се закашлях силно и се превъртах. Лицето ми бе прашно, дланите ми бяха издрани, задъхвах се и куцах. Различни мускулни групи потрепваха напосоки, обхващани от яростни пристъпи на болка и след това отпускащи се.

Приткин най-накрая изстана и седна. Той беше блед и се потеше усилено, с влажна коса, залепнала за челото му. Той имаше резки по лицето и дланите си и изгаряне на предмишницата.

Исках да го докосна, да се уверя, че и двамата сме оцелели, но не посмях. Това можеше да го изкара извън равновесие. Затова просто стоях и го гледах, толкова доволна, че бях жива, че едва долавях болящия ме гръб, треперещите ми ръце и свирепото главоболие.

— Трябваше да е забавно — изграчих аз — само че не беше.

Приткин ме издърпа да седна, една мръсна, обсипана с белези ръка ме хвана за врата.

— Добре ли си?

Гласът му беше остър и хапеш, с леки истерични нотки в него.

— Казах ти да престанеш да питаш...

Той ме разтърси и въпреки че беше с една ръка, зъбите ми изтракаха.

— Ако нещо подобно се случи отново някога, Ти. Ще. Ме. Оставиш! Разбра ли? Щях да поспоря, но се чувствах някак си в шок.

— Не съм добра в това да изоставям хора — казах най-накрая.

Един човек притича с комплект за първа помощ в ръка, но Приткин изръмжа на бедния човечец и той бързо отстъпи.

— Тогава бъди по-добра в това!

Той тръгна, куцайки, едното му рамо беше изкривено под прав ъгъл.

— Пак заповядай — промърморих аз.

ГЛАВА ТРЕТА

Приткин и аз се бяхме озовали в Данте, Вегас, между обитаваната от духове къща и казиното. Беше това, което той смяташе за наша база за операции, а аз наричах нашето скривалище. И докато местата за криене намаляваха, това беше доста високо в класациите. Не само, че беше добре обезопасено, собственост на вампир, но и ние спомогнахме за изхвърлянето на голям боклук от него. Изглеждаше малко вероятно много от нашите врагове да си помислят да ни търсят там. Най-малкото и това беше план.

Седях в Чистилицето, лоби бара, следващия следобед, опитвайки се да скалпирам една съсухрена глава, когато един вампир влезе. Той беше загърнат в тъмно наметало и качулка, което би изглеждало доста театрално навсякъде другаде, но тръпка в основата на гръбнака ми подсказа какво е той. Изглежда, че планът беше ужасен.

Гледах го с ъгъла на окоето си, докато приключвах с дисекцията на главата. Черната сплъстена коса най-накрая излезе повече или по-малко непокътната. Оставих частите от монолитна пластмаса, с които работех и се захех с истинската работа, която беше сложена на един преобърнат пепелник в близост. Той ме изгледа внимателно с едно от изсъхналите си стафидени очи.

— Не мога да повярвам, че ще се стигне до това — оплака се. — Някой да ме убие сега.

— Някой вече го е направил.

— Доста студено, блонди.

Положих дългата конска опашка върху сбръчканата кожа и я наместих. Главата, според слуховете принадлежеше на комарджия, който бе заложил на грешния избор и обикновено взимаше поръчките на бара. В момента беше безработен, с любезното съдействие на пожар, който беше извън контрол за повече от час. Главата беше някак си оцеляла, освен косата ѝ. Почувствах се някак си отговорна — маговете воини на Кръга бяха запалили пожара в опит да ме изпекат на

барбекю, за това се опитах да заменя косата с фалшификат, продаван като сувенир в магазина за подаръци. Данте не беше известен с гарантирано високо качество на стоките си, така че прекарах един час, сортирайки около стотина глави, опитвайки се да намеря добро попадение. Не че помощта ми беше оценена.

— Не мога да се разхождам наоколо, изглеждайки така! — каза горчиво, докато аз се протегнах за лепилото. — Аз съм главната атракция тук! Аз съм звезда!

— Или това или ще скалпирам Барби — заплаших го. — Не правят перуки с твоя размер.

— Скъпа, те не правят нищо в моя размер. И това никога преди не ме е спирало.

— Дори и не искам да знам какво означава това — казах честно.

Вампирът сканираше претъпканите маси. Може би беше тук за питие или бърза игра на зарове, но се съмнявах. Скоро бях отхвърлила предложение за служба на Вампирския Сенат, нещо, което не се считаше за здравословно. Изненадата беше не само в това, че бяха изпратили някой да направи отново офертата, само че по-категорично, но не вярвах, че им бе отнело толкова време.

Погледнах към сервитьорката, облечена в няколко черни ленти и високи ботуши до бедрото, която се придвижи напред, за да поздрави новодошлия. Тя вървеше, сякаш петите я боляха, което беше най-вероятно. Това облекло бе запазена марка на Чистилището, заради името, но не беше съвсем пригодно за осем часова смяна на крака. Можех да свидетелствам за това лично, след като прекарах буквално няколко дена в обувките ѝ. Идеята беше да се скрия. Или поне това искаше Казанова, управителят на казиното, както твърдеше. Подозирах, че той просто искаше безплатна помощ.

Господарят на Казанова беше Антонио, престъпният бос на Филадельфия, по-добре познат като Тони, въпреки че името му тези дни беше като мръсотия за господаря му, който се случи така, че е Мирча. Наред с другите неща, Тони се опита да ме убие, което беше сериозна намеса в плановете на Мирча. Тъй като не беше от прощаващия тип, Мирча конфискува всичко, което Тони притежаваше, включително казиното и неговия управител. Преди да бъде изолиран от проклятието, той нареди на Казанова да ми помага, но не посочи нищо

конкретно. В резултат на което, Казанова „помогна“, като ми намери много неща за вършене, за които все още чаках заплащане.

Но докато Приткин не ни намереше истински, честен към Бога, захранващ, нямаше какво толкова да правя. Освен да се взирам вманиачено в часовника, чудейки се колко секунди на свобода ми бяха останали. Да съм заета, помагаше с това. Малко. А и Казанова получаваше точка за дрехите. Лъскавите ми ПВЦ шорти и бюстието тип комбо не покриваха много, но със сложения грим на очите и дълга черна перука, едва разпознавах истинската ягодиворуса, синеока жена. Кимнах с глава и се опитах да изглеждам равнодушна, надявайки се, че прикритието ми ще успее. Човекът, който стоеше до мен, започна да се оплаква.

— Thumbscrew? — Той хвърли менюто с напитките върху бара. — Какво, по дяволите, е това?

— Не сте в Ада — барманът го коригира. — И никоя душа не пие или яде в Чистилището.

— Тогава какво правят? — попита мъжа саркастично.

— Страдат.

Помислих си, че тъмният костюм на повелител на бармана, състоящ се от голи гърди, качулка на палач и пристегнати ръкавици, би трябвало вече да е изяснило това. Ако не, то дузината устройства за мъчения по стената, би трябвало да са дали подобни указания.

— Аз страдам — от жажда! — настояваше туриста.

— А thumbscrew е отвертка. — Обясних учтиво.

— Боже, благодаря, Елвира. Какво щях да правя? Да реша загадката, преди да си поръчам нещо за пиене?

— Не е толкова трудно — отвърна търпеливо бармана, приготвяйки горящ коктейл пред друг гост. — Lynching е Лънчбърг лимонада, Iron Maiden е старият...

— Всичко, което искам, е Кървава Мери! Имаш ли от тях?

— Да.

— Как се казва?

— Кървава Мери.

Вампирът спря до мен.

— То не работи — казах му. Нямаше начин да променя мнението си. Обичайно на вампирите не трябваше да се има доверие, но Сенатът

правеше така, че обикновеният вампир да изглежда като образец на целомъдрие.

— Това се опитвам да ти кажа — заяви главата. — Това е престъпление! Поставих неблагоприятното нещо обратно в пепелника му и се обърнах към нежелания ми посетител.

— И защо се безпокоиш за дегизировката? Сякаш не знам какво си.

— Тя не е предназначена за теб — каза вампира, сваляйки качулката. Двойка богати кафяви очи срещнаха моите, с цвят, мек и познат като усещането за носенето на велур. Само излъчването от тях отчаяние беше нещо ново. Вторачих се в шок.

— Рейф?

Той рухна на бара, придържайки стомаха си, сякаш е бил ударен. Плъзнах се от стола си и му помогнах, усещайки тръпките му, въпреки дебелилото, бухнало вълнено наметало, което носеше. Улиците отвън блестяха от късната юнска жега, но въпреки това той бе облечен така, все едно се очакваше буря. Познавах го през целия си живот и никога не го бях виждала да изглежда толкова зле.

Срещнахме се в двора на вампира, който го превърна, гореспоменатия Тони, който беше наредил на Рейф да изрисува стаята ми, когато бях дете. Съмнявах се, че Тони го направи само, за да угоди на своя ясновидец. Това просто подхождаше на неговото изкривено чувство за хумор — да дава на великите художници от Ренесанса най-черната работа, която би могъл да намери. Но всъщност Рафаел ѝ се наслаждаваше и през месеците, които му бяха нужни, за да нахвърля на тавана ми ангели, звезди и облаци, ние станахме приятели. Той беше едно от малкото неща, които правеха израстването ми при Тони, поносимо.

Устните на Рейф бяха студени, когато ме целуна набързо, а ръцете му бяха като лед. Затоплих ги с моите, притеснявайки се дълбоко в себе си. Той не трябваше да е студен. Вампирите бяха топли като хората, освен ако не бяха гладни, но не можеше да бъде това. Като всички повелители, Рейф можеше да се храни с кръвни молекули от разстояние. Ако се хранеше така, той можеше да пие от половината хора в бара, без никой да разбере, преди телата да започнеха да падат по пода.

— Добре съм, Каси. — Рейф стисна ръцете ми и изведнъж се почувствах поуспокоена. Винаги имаше този ефект върху мен, може би защото ме утешаваше толкова често като дете. Израснах, вярвайки, че ако той каже, че нещо ще е наред, то трябваше да е истина, а старите навици умираха трудно.

— Тогава какво има? Нещо не е наред.

Той преглътна, но вместо да отговори, ме погледна умолително, върху лицето му танцуваха неоновите сенки на „огненото“ стъкло, което обикаляше бара. Краткотрайното ми спокойствие избяга право през прозореца.

— Рейф! Плашиш ме!

— Нямах такова намерение, *mia stella*.

Гласът му обикновено лек тенор, сега беше прегракнал. Той преглътна, но когато се опита да заговори отново, започна да се задушаваше. Пусна ръцете ми, за да хване гърлото си, лицето му се изкриви, а устата му се отвори широко, аз отстъпих крачка назад, сблъсквайки се с хладната колона от мъгла, която беше Били Джо.

Някои хора имаха духовни водачи, мъдри, спокойни хора, които им помагаша от отвъд. Аз имах всезнаещ бивш картоигращ, който прекарваше повече време, мамейки в казиното, отколкото да ме съветва. Разбира се, като се има предвид, че неговото земно съществуване приключи, когато го хвърлиха в Мисисипи, благодарение на няколко каубоя, които измами, това може би не беше чак толкова зле.

— Той се бори със заповедта — добави ненужно Били.

Хвърлих му нетърпелив поглед. Статусът на Били като някой, който винаги беше предизвикателството в партньорството ни, често означаваше, че той знае повече за свръхестественния свят от мен, но от двама ни, аз знаех повече за вампирите. Причината за това беше израстването ми при Тони.

Дори и вампирите, които ставаха повелители, все още бяха под контрола на техните господари, освен ако не достигнеха първо ниво, което по принцип не се случваше. Но по-старите вампири имаха по-голяма гъвкавост при тълкуването на командите в сравнение с новородените. Дори и повече, ако бяха умни и бяха готови да рискуват наказание. А Рейф беше прекрачвал границата заради мен преди, информирайки Мирча за плана на Тони да ме убие, въпреки огромния

риск за него. Ако не ми беше помогнал, никога нямаше да живея достатъчно дълго, за да се превърна в Пития.

— Тони не е наоколо, за да раздава заповеди — казах бавно и част от ужасното напрежение по лицето на Рейф се оттегли. Проклятието и на двама ни беше буквално въвн от този свят, криейки се някъде във Феерия. — Не може да ти забрани да ме виждаш, дори и да е стара заповед.

За един дълъг момент Рейф остана неестествено притихнал и единствените движения по лицето му бяха от светлините на бара. Тогава, бавно, почти неусетно, главата му се премести от едната страна на другата. Погледнах към Били Джо, който стоеше на няколко крачки. Пламъците минаваха през него зловещо, златисти и червеникави, и прозрачни. Той повдигна своя Стетсън с нематериални пръсти.

— Хм, това опростява нещата.

Кимнах. След като Тони си отиде, имаше само един останал човек, чиито команди можеха да накарат Рейф да се задави със самата мисъл да им се противопостави: господарят на Тони.

В бара беше горещо и претърпкано с прекалено много тела, но тръпки пропълзяха по ръцете ми. Неосъществим копнеж премина през мен, кръв и кости, и кожа се опънаха като тънка хартия, когато част от мен ме закрепя, протягайки се за някой, който не беше там. Погледнах към табелата над бара: „НЕ МЕ ИЗКУШАВАЙ, ТОВА БИ ОЗНАЧАВАЛО ДА СЕ ПРЕДАДЕШ“. Сигурно се шегуваха!

Рейф ме гледаше с големи обезпокоени очи. Можех да си спомня само една причина, той да бъде тук: да поиска от мен да се видя с Мирча. И не беше ли това всичко, от което се нуждаех. Искях да крещя. Нервите ми бяха постоянно опънати тези дни, но това не беше по вина на Рейф.

— Можеш да се връщаш — казах неуверено. — Няма какво да направя.

Рейф поклати диво глава и това накара тъмните му къдрици да затанцуват лудо около лицето му. Той огледа наоколо стоята, местейки очи, сякаш се страхуваше, че някой ще се промъкне до него. Нервите му не издържаха, нещо, което никога не бе успял да контролира, дори и в съда. Това му струваше доста.

Погледът му се върна върху лицето ми и имаше отчаяние, но също и решителност.

— Не съм добре — каза той и спря, сякаш чакаше нещо.

Премигнах, почти сигурна, че съм изгубила смисъла. Вампирите не се разболяваха. Застреляни, изгорени, промушени, да, но грип — не и това.

— Мога да намеря лечител — предложих аз.

Данте беше известен със своите малки инциденти. Дузина гладни гаргойли бяха решили да закусят с някои от животните миналата вечер и тогава откриха, че дресираните вълци не са вълци изобщо. Резултатът се доближаваше до апокалиптична битка на долните нива, която отвори доста работа на медицинския екип през останалата част от нощта. И подобни неща не бяха необичайни.

— Не мисля, че някой лечител ще е в състояние да помогне — каза Рейф бавно, очите му блестяха, сякаш бе взел някакво невидимо решение. Разбрах какво става, когато той ме погледна с нетърпение. Ако той почнеше да говори за себе си вместо за Мирча, може би, щещ да заобиколи забраната. През ума ми мина мисълта, че Мирча явно не беше на ниво, както обикновено, след като бе допуснал толкова очевиден пропуск.

— Няма значение — казах аз, надявайки се, че ще избегна едно болезнено обяснение. — Ако можеш да направя нещо, не мислиш ли, че щях да го направя?

Проклятието, което ме докарваше до лудост, причиняваше на Мирча още по-лоши неща. То се засилваше в зависимост от това от колко време съществуваше и благодарение на малък инцидент с времевата линия, продължителността му при Мирча беше по-голяма, отколкото моята. С около век.

Предишната ми съперница за мястото на Пития, лунатичка на име Мира, бе решила да избегне състезанието посредством едно изобретателно убийство. Тя не можеше да ме убие, защото бе забранено на убийцата на Пития или нейния наследник да заеме длъжността. Но Мира знаеше всичко относно нещата, свързани с времето, и затова кроеше друг план. Ако Мирча умреше преди Тони, това щеше да премахне защитата му върху мен и Тони щеше да свърши мръсната работа.

Единственият проблем в плана ѝ беше това, че трябваше да се промени времевата линия, а моята сила въобще не хареса това. Тя ме върна назад във времето, за да предотвратя опитите за убийство. И по

време на едно от тези пътувания срещнах Мирча, а по това време заклинанието не беше поставено все още. Проклятието веднага го разпозна като другия компонент, от който има нужда, за да се осъществи, и скочи от мен върху него. Това не само че му даде проклятието век по-рано, но и гарантираше, че когато върху нас бъдат положени оригиналните заклинания, той щеше да притежава две нишки, не една. А аз можех да свидетелствам, че и едно беше достатъчно зле.

— Но... няма никой друг!

Рейф изглеждаше почти обезумял при моя отказ. Но също така изглеждаше и изненадан. Внезапно ме обзе вина, което не беше честно. Мирча беше започнал това, не аз.

— Ако имах контразаклинанието, вече щях да съм го използвала — повторих аз, като тонът ми беше малко по-остър, отколкото друг път, когато говорех с Рейф. Какво си мислеше, че бях правила през последната седмица? Книгата, която съдържаше контразаклинанието, беше Кодексът на Мерлин, сборник с древни магически знания, който бе загубен преди много време — ако изобщо беше съществувал. Повечето от хората, с които аз и Приткин се бяхме свързали, бяха на мнението, че Кодексът не е нищо повече от мит. Той беше продължение на легендата за крал Артур, уверяваха ни маговете. Никога не е съществувал Камелот, освен във въображението на средновековните френски поети. И нямаше Кодекс. Единственото изключение беше Манасиер, който имаше собствени причини да ни изпрати да гоним вятъра. Всички останали бяха отказали да говорят, или защото не знаеха нищо, или защото искаха да забогатеят бързо на гърба на двойка отчаяни глупаци. Вече се борех с нарастващата паника, а нещастията на Рейф не ми помагаше.

— Моля те, Каси!

Гласът му беше дрезгав, а стомахът ми се сви при разбиващия сърцето израз на лицето му. Ако беше някой друг — някой друг вампир — този поглед щеше да предизвика моите параноични инстинкти. Но Рейф нямаше навик да мами по този начин. Или поне преди никога не го бе правил. И аз си мислех, че след толкова много години, неговият характер нямаше да му позволи това.

— Казах ти, нямам контразаклинанието — казах малко по-нежно. — Може би, след няколко седмици...

— Но след няколко седмици аз ще съм мъртъв! — изтърси той.

За момент светът се завъртя. В ушите си чувах рев, а стените в бара сякаш ме захлупваха, извличайки въздуха и светлината. Чувствах се така, сякаш неспиращият бас в Чистилището бе започнал да пулсира вътре в черепа ми.

Рейф ме погледна сериозно.

— Съжалявам, Каси, не смятах да ти го казвам по този начин.

За момент просто го гледах, докато разбирането ми се промъкваше в мозъка със съскане. Знаех, че заклинанието е зло — моите реакции доказваха това — но никога не си бях помисляла, че може да се стигне дотук. Мирча беше повелител от първа степен. Имаше много малко от тях по света и те бяха почти невъзможни за убиване. Идеята за неговата смърт поради заклинанието, поради каквото и да е заклинание, беше лудост, защото то дори не е било замислено като оръжие за убийство.

— Трябва да има някаква грешка — казах най-накрая. — Знам, че страдаш, но...

— Не страдам, *mia stella*. Умирам.

— Но ако отида при него, това само ще направи нещата по-зле!

Рейф трепна, когато не използвах правилното местоимение, но това не го спря.

— Консултът извика експерти от целия свят. И знаеш, че те не могат да я лъжат.

Не, дори не можех да предположа подобно нещо. Консултът оглавяваше вампирския Сенат и беше най-плашещият му член.

— Чух как един й каза, че ако завършиш заклинанието, може би, това ще ме освободи... Но той не знаеше нищо друго.

— Ще намеря друг начин — обещах аз, чувствайки се ужасно.

Рейф изглеждаше истински озадачен при моя отказ. Сякаш да ме моли да рискувам един човешки живот на робство, не бе голяма работа.

— Не разбирам какво не е наред с това. Мирча никога не би те наранил...

— Това не е важно! Щеше ли да се наслаждаваш, ако беше вечното момче за поръчки на Тони?

— Мирча няма нищо общо с копелето Антонио — каза Рейф, обиден.

Поклатих глава, обзета от безсилие. Не, Мирча не беше Тони; въпреки проклятието, въпреки всичко, знаех това. Но той беше вампир. А единственото нещо, на което никой вампир не можеше да устои, бе силата. Ако заклинанието даваше на Мирча контрол върху мен, той щеше да го използва. И подобно на Тони не знаех какво ще направи с нея. Тони ме искаше мъртва главно, защото го предадох на федералните. Имах хиляди причини да им помагам, но основната беше заради това, че той използваше моите видения, които се отнасяха за различни бедствия, които щяха да се случат, за да извлеча ползи от тях. Млада и наивна, аз му вярвах, когато той ми казваше, че иска информацията, за да предупреждава хората, които скоро щяха да се окажат в беда. Когато открих какво наистина правеше с информацията, кълна се, никой никога не ме бе използвал така. Нито той, нито някой друг.

Преглътнах, тъй като знаех, че това няма да свърши добре. Но трябваше да попитам.

— Кажи ми истината, Рейф. Мирча ли те изпрати?

Ако той наистина умираше, имаше логика в това Мирча да го изпрати, за да ми каже така. Мирча бе спасил живота ми, като отказа на Тони неговото отмъщение. Дължах му го и очаквах, че той щеше да си поиска услугата.

Това, което нямаше смисъл, бе, че е заповядал на Рейф да се преструва, за да ме накара да си мисля, че всъщност му е казал да стои настрана. Но въпреки че Мирча изглеждаше около ранните тридесет, той бе на 500 години. Преди много време бях открила, че най-лесният начин да разбереш какво иска един вампир, бе да откриеш какво би му било от полза най-много и да игнорираш всичко друго. А това, което щеше да облагодетелства Мирча, бе да завърша заклинанието.

Рейф премигна срещу мен и за момент изглеждаше така, сякаш се е загубил, с широко отворени очи, почти съсипан.

— Мислиш, че бих те излъгал?

— Ако Мирча ти заповяда, да. Не би имал избор!

— Винаги има избор — каза Рейф, обиден. — Дали са ми заповядали да те лъжа... — Той потрепна леко. — Не съм толкова добър актьор.

— Но ти държиш на Мирча. Може да е била заповед, която би ти харесала.

Той въздъхна раздражено.

— Мирча има много добри качества, Каси. Знам ги много добре. Но има и недостатъци — особено един от тях и се надявам това да не се окаже фатално. Той е упорит. Прекалено упорит е, за да слуша експертите на Съвета, когато те му казват, че не може да осуети това. Прекалено упорит, за да повярва, че дори и неговата сила може да не е достатъчна. И прекалено горд, за да го допусне, дори и да вярва в това!

Това звучеше като Мирча. И в действителност никога не спрях да се чудя как би реагирал той на неизправностите в действието на проклятието. Предполагах, че неговата единствена мисъл би била как да ме покори. Но докато аз вече бях почти свикнала животът ми да излиза от контрол, това определено не беше нормално за него. Мирча манипулираше другите хора, използваше ги, за да могат той или Сенатът да получат това, което искат. Той не беше свикнал някой или нещо да прави същото с него.

— И имай предвид това — каза Рейф бързо — когато мислиш за измама. Магът Приткин няма причина да спаси Мирча. Ако той умре, заклинанието ще бъде развалено. Всичко, което трябва да направи, е да проточва нещата достатъчно дълго, за да може това да се случи и тогава ти ще бъдеш свободна.

Автоматичното възражение, което се роди между устните ми, отмря преди още да мога да го изрека. Кодексът съдържаше някои мистериозни заклинания, които Приткин не искаше да бъдат намерени. Ние се споразумяхме, че щом веднъж книгата беше открита, щях му позволя да я премести, преди да почна да търся контразаклинанието. Но ако той не ми вярваше? Не познавах достатъчно магическото общество, за да знам кого да помоля за малко информация. Така че всички експерти, с които говорехме, бяха познати на Приткин. Като вземех предвид и онова нещо в Париж „ти тръгвай, аз ще остана“, дали то беше за мое добро или бе просто опит да се увери, че няма да намеря нищо? А ако истинската причина, за да продължаваме всичко това, бе, че той искаше така?

— Почти забравих. Имам нещо за теб. — Рейф започна да тършува под пелерината си за няколко секунди, след което извади малък пакет, обвит с парче черен филц. — Феите върнаха това на Мирча. Като твой господар, те счетоха, че той ще ти ги предаде.

Разкъсах филца и в ръцете ми изпадна овехтяло, старо тестве карти Таро. Те бяха мръсни и омазнени и на някои от тях им липсваха краищата. Бях малко изненадана да ги видя, тъй като ги бях загубила по време на онова гибелно пътуване до Феерия в опита си да намеря Мира. Бях толкова щастлива, че се измъкнах оттам жива, че не бях се притеснявала особено за онова, което бях оставила там.

Една карта внезапно се отдели от тестето без моята помощ. „Обърнатият магьосник“, чу се един звънлив глас, преди да успее да я пхна отново обратно и да пусна пакета в джоба на шортите ми. Това определено не ме успокои.

Старата ми гувернантка беше омагьосала картите да ми докладват за цялостния свръхестествен климат на дадена ситуация. Предполагаше се, че това трябва да е шега, но с течение на годините забелязах, че техните предсказания бяха изключително точни. Това беше проблем, защото независимо как се опитвах да изопача нещата, гордият магьосник винаги означаваше проблем.

Нали знаете момчетата с трите монети под раковините в пътуващите циркове? Онази с изрисуваните животни, която винаги бе плесенясала, защото те никога не я даваха на никой? Гордият магьосник е много подобна на нея: продавач или мошеник, който можеше да те накара да повярваш в почти всичко. Можеш да го избегнеш, но трябва да си нащрек, защото той никога не изглежда като измамник.

Картите бяха прибрани на безопасно място, но картината на слабото магьосническо лице все още се носеше пред очите ми. А моето въображение му даде зелените очи на Приткин. Не знаех колко далече можеше да стигне, за да ме увери, че мистериозното заклинание е изгубено. А ако Мирча умреше, най-голямото ми основание за намиране на Кодекса умираше с него. Може би, Приткин не смяташе смъртта на един за прекалено висока цена, за да запази тайната.

Особено ако ставаше въпрос за живота на вампир.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

За известно време Рейф ме гледаше притихнал, след което прочисти гърлото си.

— Може би има друг начин.

Чаках, но той просто стоеше там, устата му се движеше, но не излизаше никакъв звук.

— Слушам.

— Не мога да ти кажа — каза най-накрая той, звучейки победен. Очевидно заповедите на Мирча не можеха да се заобиколят толкова лесно.

Втрених се в Били, който въздъхна и сви рамене. Той не харесваше обсебванията, но те му позволяваха да преминава през мислите на някого, събирайки случайна информация от тук и там. Съмнявах се в това, че Мирча е забранил на Рейф да мисли за това, каквото и да беше, което не искаше да се знае.

— Свали щитовете си — казах му — и мисли за това.

Рейф изглеждаше леко нервен, но тъй като Били се плъзна под кожата му няколко секунди по-късно, явно беше направил така, както пожелах. Огледах се наоколо, чудейки се какво щяха да кажат туристите, ако знаеха, че един дух беше напълно обсебил вампир на няколко крачки. В сравнение с това шоуто на Данте да изглеждаше малко скучно. Били излезе от другата страна на Рейф, изглеждайки така, сякаш ще откачи.

— О, по дяволите, не.

— Какво видя?

— Нищо. Абсолютно нищо.

— Лъжеш. — Не можех да повярвам. Били имаше много недостатъци, но той не лъжеше. Не и мен.

Челюстта му се затвори, а лешниковите му очи изглеждаха толкова непреклонни, когато ги погледнах.

— Ако го правя, то е за твое собствено добро!

Имаше, както се казваше в поверията, четири основни причини, дух да се появи пред смъртен: да обвинява, да предупреждава, да припомни и да съветва. Аз можех да добавя още няколко: да дразни, да пречи или, в случая на Били Джо, сериозно да вбесява.

— Аз ще отсъдя това! — казах му ядосано.

— И твоята присъда ще е страхотна, така ли?

— Моля, какво?

— Всеки път, когато се замесиш с вампири, става нещо лошо — Били вдигна три прозрачни пръста. — Томас. „О, Били, той е просто сладко момче от улицата, което се нуждае от дом.“ Сладко момче от улицата, което се оказа повелител под прикритие, който те предаде и почти не те уби! — Той свали един пръст. — Мирча. „О, Били, познавам го от цяла вечност, няма за какво да се притесняваш.“ Докато не хвърли тази проклета магия върху теб и не те въвлече в тези неща около Пития. — Друг пръст беше свит, оставяйки ме да се вирам в грубия жест. — Виждаш ли защо съм леко притеснен?

— Така или иначе съм забъркана! — напомних му стегнато.

— Няма да ти хареса.

— Вече не ми харесва! Просто ми кажи!

Барманът ме гледаше леко развеселено. Вероятно се чудеше защо крещя на бара.

— Твоят приятел е извършил няколко разследвания — каза Били, с очевидно нежелание. — И е чул слух. Но вероятно не е нищо повече от това. Хората спекулират за Кодекса от векове...

Рейф поклати глава и отново сграбчи гърлото си. Барманът започна бавно да се отдалечава. Усмихнах му се, но изражението в очите му подсказваше, че ни мислеше за смахнати. Щеше да ме обезпокои по-малко, ако не бях наполовина съгласна с него.

— Били!

Той въздъхна.

— Става въпрос за това, че Кодексът никога не е бил изгубен, а че маговете са го имали през цялото време, но са разпространили слуха, защото не са искали никой да го притежава.

— Чудесно — казах мрачно. — Всичко, от което се нуждая, е друг спор с Кръга.

— Кас — каза Били почти нежно. — Има повече от един.

Отне ми повече от момент да разбере какво имаше предвид, след това очите ми автоматично се плъзнаха към Рейф.

— Черният кръг също го имат? — прошепнах тихо.

Черният Кръг беше група от тъмни магове, хора без скрупули за това как ще получат власт или за какво ще я използват. Те наскоро се съюзиха с някой свирепи вампири срещу Сребърния Кръг и Вампирския сенат, в една война, която заплашваше да погълне целия свръхестествен свят. До сега, успях да стоя извън нея. И наистина исках да си остане по този начин.

Най-малкото Рейф успяваше да изглежда леко смутен.

— Опитвам се да спра да си създавам още врагове — казах ясно.

— И ако Мирча иска да нападне тази тъмна крепост, той има и нужните хора, за да го направи — отбеляза Били. — Със сигурност ние не сме му нужни.

Кимнах категорично. За първи път, Били беше казал нещо смислено. Рейф изглеждаше объркан, не можеше нито да чуе Били, нито да говори с него.

— Мирча има опитни хора... — започнах, само че Рейф ме прекъсна с развълнуван жест.

— Никой от тях няма да направи нищо — изграчи той, звучейки, сякаш почти се давеше.

Заобиколих бара, за да му взема вода.

— Защо? Искат той да умре ли?

— Не! — Той се огледа развълнувано, но неговия рев почти се изгуби в звука на барабаните и бръмчащите разговори. Той се надвеси над бара и сведе гласа си до шепот, толкова много, че аз трябваше почти да чета по устните му. — Може би има няколко, които негодуват срещу позициите си, които си мислят, че могат да бъдат по-добре някъде другаде, но повечето са достатъчно мъдри, за да го видят.

Той заглъхна.

— Да видят кое?

Рейф взе чашата, която му подадох, но не пи. Той я остави и започна да търка двете си ръце по бара с несъзнателно, отчаяно движение.

— Ако Тони си отиде, а Мирча умре, няма да има кой да ни защити. Семейството ще се разпокъса, всеки от нас ще бъде взет от друг господар, за да добави още сила към тях. И те няма да ни

познават, Каси, няма да ги е грижа. Ще бъдем стока за тях, нищо повече. Неца, които да се използват и изхвърлят, ако се провалят.

Мислено се проклех за това, че не мислех за толкова напред. Разбира се, че смъртта на Мирча щеше да бъде повече от лична трагедия, неговата позиция на семеен патриарх потвърждаваше това. И щеше да бъде опустошително за хора като Рейф.

Той никога не бе имал особено уважение към Тони, където професионалните убийци се ценяха като гении. Но поне знаеше правилата на домакинството и къде се вписва в йерархията. В едно ново семейство щеше да има постоянна борба за позиции, може би в продължение на десетилетия. А Рейф не беше войник. Може би нямаше да издържи достатъчно дълго, за да спечели ново място за себе си.

— Тогава защо семействата не му помогнат? — поисках да разбера. — Техните задници зависят от това, колкото и неговия!

— Защото Консултът им забрани! — прошепна Рейф. — Рискувам да си навлека гнева ѝ, само защото съм тук!

Е, това обясняваше нервността му.

— Защо ще направи това? Тя се нуждае от Мирча жив! — Колкото и страшна да беше, Консултът не можеше да спечели войната сама. В крайна сметка Сенатът беше толкова силен, колкото бяха и членовете му, а вече бяха загубили една четвърт от тях в борба или предателство. Тя не можеше да си позволи да изгуби и Мирча.

— Тя каза, че всичко, което е можело да бъде направено, е направено и че ако се намесим, само ще влошим нещата. Но си мисля, че има много повече в това, от това, което е наяве. Ти си човекът, който се издирваме, и тя не иска да ти се помага.

— Но аз се опитвам да помогна!

Вдигането на проклятието щеше да ми бъде от полза толкова, колкото и Мирча, и ако имаше едно-единствено нещо, което бе важно за Консула, то това беше личният интерес.

— Знам това, Каси. Но тя не. Тя все още вярва, че си му бясна за поставянето на проклятието и може да опиташ да си отмъстиш някак си. Тя знае, че ти не си длъжна да му помагаш, веднъж умре ли той, проклятието е свалено.

— Наистина ли тя вярва, че ще направя това? Да стоя там и да го гледам как умира?

Ръцете на Рейф стиснаха горната част на бара.

— Не знам какво би си помислила при нормални обстоятелства. Но тези не са нормални! Ние сме във война и тя се страхува да не го загуби. Дори повече, тя се страхува от силата ти. Страхът не е емоция, която тя често изпитва, но когато я изпита... има тенденцията да преувеличава. Може би, ако ти говориш с нея...

Стрелнах го с очи, но не си дадох труд да отговоря. Имах подозрението, че планът на Консула да премахне магията от Мирча, ще включва убийството на този, който му я е причинил. Който, благодарение на гореспоменатия хаос във времевата линия, бях аз.

— Мирча няма да умре — казах аз, опитвайки се да убедя себе си, така както и Рейф. — Той е член на Сената, не новосъздаден!

Рейф не отговори. Вместо това, той протегна ръка, отваряйки длан, за да разкрие тънкия платинен клипс за коса. Разпознах го незабавно. За разлика от повечето древни вампири, Мирча обикновено не се обличаше в дрехите от неговата младост. Аз го бях видяла в тях само веднъж и то беше заради политическо изказване. Той предпочиташе занижените, модерни облекла, с единствен знак за произхода му — дължината на косата му. Веднъж ми беше казал, че по неговото време само крепостните селяни и робите са имали къси коси и че той никога не е бил в състояние да преодолее предразсъдъците около това. Но дори и относно нея се придържаше към модерните тенденции, като я хващаше на врата си с клипс. Този клипс.

Аз стоях на две или три крачки, отчаяна, мъчейки се да не предизвикам видения. Просто си мислех за това, че Мирча е достатъчно силен, не можех да рискувам да го видя. Но този път, моята предпазливост не стори нищо добро. Вълна от картини нахлува в мен, съкрушавайки ме.

Премигнах, за да се фокусирам, ушите ми звънтяха от внезапната тишина. Едва горящи свещи хвърляха отблясък от воднисто златна светлина около огромно легло, повдигнато на няколко крачки по-високо от останалата част на стаята. Останах с впечатлението, че обстановката беше приятна — тъмно дърво, меки килими и много тежки антики, но не можех да се фокусирам върху тях. Цялото ми внимание беше погълнато от тялото, лежащо върху смачканите чаршафи, порцеланова кожа върху тъмния шоколадов плат. Тъмносини сенки смекчаваха чистите, силни линии, оформяйки ги с фина красота,

напълно различна от тази, която създаваше електричеството. Гледайки пламъците да пробягват върху златистите пръсти и продължението на мускулите на Мирча, най-накрая осъзнах съблазънта на свещите.

Той беше разкопчал ризата си, но тя все още беше върху него и бе всичко, което носеше. Беше полепнала по него, тънък бял плат, полупрозрачен от потта, с която беше напоена. Започна бърза поредица от изображения, нито едно, от които не помогна на баланса ми: зърната му бяха настръхнали, потрепващите мускули на корема му, гладки и разтворени бедра, очи от течен кехлибар.

Тялото му, вече стегнато от болка, изведнъж потрепери и се усука буйно. Гърбът му се изви в арка, издувайки гърдите му, огъвайки всеки мускул, докато не изглеждаше така, сякаш гръбнакът му ще се счупи. Пръстите му се изпъваха безпомощно върху влажните покривки, бедрата му потрепваха, сякаш току-що беше финиширал марафон. Главата му се изпъна върху матрака, челюстта му се сви, а сухожилията на врата му изпъкнаха силно. Вгледах се в него със сърцераздирателна болка, която ме накара да искам да го хвана и да го държа, ако това можеше да го опази в безопасност по някакъв начин. Вместо това да прокълне и двамата ни. Крайниците му най-накрая се отпуснаха и той се просна по гръб, все още дишайки трудно, а тръпки пробягваха през него няколко дълги минути по-късно. Няколко кичура тъмна лъскава коса бяха полепнали по гърлото му. Само очите му и бледите сини вени под кожата му бяха запазили цвета си. Върху лицето му липсваше обичайната му любезна маска и той изглеждаше отчайващо гладен, почти подивял. Очите му бяха широко отворени, фокусирани върху тавана и той мърмореше нещо с дрезгав, неясен глас.

Тогава той спря, стискайки с ръце мокрите завивки под него. Имаше тънък слой кръв върху устните му, където ги беше ухапал по време на пристъпа. Той я облиза и с остър поглед огледа стаята. Въпреки че всъщност не бях там, въпреки че той не можеше вероятно да ме види, изведнъж ме пронизаха чифт трескави, светещи очи.

— Каси.

Името ми беше изречено наполовина като ласка, наполовина като стон. Озовах се в началото на стъпалата, сякаш гласът му ме беше призовал. Не се паникьосах, виденията не бяха нещо необичайно за мен, но в това можех да общувам с нещо повече от образи. Можех да

почувствам всичко: мокрите постели на леглото, с аромат на пчелен восък; тежките кафяви завеси на леглото, хванати в капана на меката сатенена връв и меките пискюли по периферията им, плъзгащи се леко по кокалчетата на пръстите ми. Никога преди това не се беше случвало във видение.

Внезапно ми хрумна, че може да съм се пренесла инцидентно, въпреки че не изглеждаше много вероятно. Откакто се превърнах в Пития, имах сила под мой контрол, а не обратното. Аз решавах къде да отида и кога. Започнах да отстъпвам, когато трепереща ръка се вдигна и плъзна по бедрото ми, трескава и топла по кожата ми. Разбира се, можех и да греша.

Косата на Мирча висеше заплетена, той изръмжа, а скулите му се откриха под натъртената плът. Въпреки здравината на тялото му, той изглеждаше повехнал. Но очите му бяха същите — горящи, светещи, опасни. Силата в тях ми подсказа, че може би трябва да се страхувам поне мъничко, особено след като кожата ми започна да изтръпва, но не от страх.

Без предупреждение, краката ми ме подведоха. Почувствах се депресирана под топлото му тяло и дъхът му полепващ по всичко като наркотична мъгла. Можех почти да вкуса мускусния вкус от него, обгръщащ ме в нещо тъмно, сладко и диво. То разбърка мислите ми, докато мозъка ми се опитваше да разпознае всичко наведнъж: покривалата, свежите старомодни чаршафи, толкова фино изработени, че може би бяха дори от коприна, пращинки блестяха на светлината от свещите подобно на златен прах; няколко капки пот от косата на Мирча паднаха върху бузите ми подобно на сълзи; и тежестта на тялото му върху моето, хълбоците му се притискаха към моите, твърди и изпълнени с кръв.

Той пое настоятелно устата ми, устните и зъбите му бяха почти подивели. Той захапа долната ми устна, след което облиза белезите с бързо движение, което ме накара да остана без дъх за следващото ухапване. Той изръмжа, думите бяха безсмислени, но мислите пределно ясни: Моя.

Точно когато реших, че не ме интересува нищо друго на света, освен тази чувствена уста, той започна да изследва тялото ми с ръце, прокарвайки ги по хълбоците ми и корема, нагоре към гърдите и рамената ми до гърлото ми и после пак надолу. Всяко докосване ме

изгаряше, всяко погалване на ръцете му крещеше „моя“, без да има нужда от думи.

Толкова дълго бях живяла с глада, който причиняваше заклинанието, че почти бях привикнала към него, почти забравила колко голямо е удоволствието да бъдеш докосвана от него. Пръстите му се стегнаха грубо, но едва забелязах това. Друго ухапване последва нежната, чувствена целувка. Моите очи бяха затворени, докато той ме белязваше с устни, зъби и ръце.

Чувствата му резонираха през връзката ни толкова ясно, сякаш бяха изречени на глас и аз го усещах колко твърд е върху мен. Болеше от това, че все още бяхме разделени, когато заклинанието искаше да се слеем в едно. Това беше дълбока, опустошаваща болка подобно на глад, който се бе превърнал настървение, която бе преминала от спазъм в дълго, гложещо небитие. Никога не бях изпитвала подобен на този глад, за щастие, но веднага го разпознах. Гладът можеше да има толкова много форми.

Бях прекарала целия си съзнателен живот като възрастен, опитвайки се да го преодолея. Непрекъснато бягах от някого, от Тони или Сената, или Кръга, никога не се задържах продължително време на едно място, никога не опознавах хората, защото скоро щях да се преместя, изоставяйки ги. Научих се да не искам нищо, да не се опитвам да задържам нищо, защото ако свикнеш с нещо, то след това щеше да ми е много по-трудно да си тръгна. Наблюдавах човек след човек с параноидни очи, държейки всички тях — потенциални приятели, врагове, любовници — на безопасно, болезнено разстояние. И през цялото това време гладът ми нарастваше за някой, който щеше да остане, за някой, когото щях да нарека мой.

А сега проклятието ми шепнеше толкова примамливо, че мога да притежавам всичко, което съм искала: Мирча, семейство, цял свят, който разбирах и който ме разбираше. Може и да бях човек, но не мислех като такъв. Не бях осъзнала какво значение имаше това допреди няколко седмици, когато се бях загубила в морето от човешка магия, която нямаше никакъв смисъл, в човешките правила, които не можех да следвам, в човешките свадни, които накрая можеха да ме унищожат. Появи се внезапен силен копнеж за студена кожа, успокоителен глас и древни очи. За дома.

Но аз не притежавах нищо от това вече. Бях сама, помислих си горчиво, проследявайки с пръсти остриите очертания на неговите скули. Единственото място, в което се чувствах у дома, бе това, в което не можех да отида.

Ръцете ми се заровиха в косите му, въпреки че мозъкът ми се опитваше да окачестви това като нещото, което винаги съм искала и никога нямаше да имам. Но обичайните ми прегради в момента не работеха. Нищо от мен не искаше да чува „после“ или „чакай“, или „прекалено е опасно“, не и когато тъмните кичури се плъзгаха между пръстите ми, увивайки се около китките ми подобно на копринени панделки, толкова нежно, колкото и изглеждаха, и толкова красиви, толкова невероятно красиви.

Изследвах тялото му, докато гладът и дълбоката нужда се бореха с предупрежденията. Толкова много исках това. Ръцете ми трепереха, когато ги прекарвах по извивките на бедрата му. Не беше достатъчно, а бе толкова много. Трябваше непременно да се махна оттам, но никога не съм искала по-силно да остана някъде.

Хванах ризата му и я смъкнах. Оголих широките му рамена, мускулите му се напрегнаха, когато ръцете ми ги помилвах, дланите ми се покриха с пот. Мога да имам това, убеждавах себе си, дори и за една минута, няколко откраднати секунди преди да направя най-умното нещо и да се махна оттам.

Проследих бицепса му до ключицата и силния му врат. Мирча бе изваян, ъглите му бяха смекчени от жилестите му мускули, класическо тяло на атлет. Стигнах до скулите му и проследих брадичката му, където мускулите му потрепваха, към устните, които се отвориха под моето докосване.

Езикът му се плъзна по пръстите ми по начина, по който гласът му галеше кожата ми, когато проследих извивката на сочната му долна устна. Очите ни се срещнаха и се почувствах така, сякаш мога да изгубя в този кехлибарен поглед за седмици, ако го позволя. Очаквах да ме целуне, но вместо това устните му намериха ключицата ми, докосвайки я леко, езикът му се спусна по костта, преди да се завърне и да започне да изследва кожата на гърлото ми.

Зъби ме одраскаха, почувствах точно къде ще ме ухапе вампира, но не изпитах страх. Откъсната, отпусната, без гравитация, но неизпитваща страх. Той се отдръпна лекичко, езикът му се плъзгаше

леко и ефирно точно над пулса ми и отново почувствах зъби. Те не бяха притъпени като на човек, а остри като бръснач, напомняйки ми с какво нещо бях в леглото. Но въпреки това не се притеснявах. Защото Мирча никога не би ме ухапал. Той засмука кожата над югуларната вена, достатъчно силно, за да го усетя и не я пусна. Усещането бе леко, без болка, но пулсът ми препускаше срещу устните му и се появи клаустрофобична болка, когато преглътнах.

— Мирча — започнах аз и усетих как зъбите му се плъзнаха по кожата ми. За миг сърцето ми замръзна в гърдите ми, разкъсвано между това да продължи своя ритъм или да спре завинаги. Но аз не можех да се концентрирам върху това какво можеше да означава една малка грешка в контрола, защото болката незабавно бе последвана от вълна от чиста нужда. Той притискаше хълбоците ни, докато зъбите му проникваха по-надълбоко, силната агония се разби от проблясъците на неописуемо удоволствие, всичко се замъгли от сюрреалистичната вълна на удоволствие, което нарастваше с всяко движение на тялото му. Започнах да издавам звуци — високо, приглушено скимтене и леки издихания, които изобщо не звучаха като мен. Извих се, когато Мирча започна да се храни, усещането ме разкъсваше и сякаш можех да го чуя. Изглежда то освободи някаква част от мен, която бях сдържала прекалено дълго време, сякаш някакъв ластик бе опънат извън своите граници. И най-накрая той се скъса, а аз го усетих с костите си. Правилността на всичко това ме остави без дъх, бучейки във вените ми, казвайки ми, че мястото ми е тук и само тук. Задъхах се от удивление, неописуемо напрежение се оттече от мен, когато се отпуснах в прегръдката на Мирча.

Можех да усетя как кръвта ми кипи, гореща и жива, и пулсираща. Опитах се да го отблъсна, но вместо това ръцете ми откриха раменете му, придърпвайки го по-близо. Мирча зарови едната си ръка в косата ми, а с другата ме придърпа към себе си и ние се сляхме...

А след това се озовах на морския бряг, синьо-зелената вода докосваше пръстите ми, а аз бях наполовина заровена в пясъка.

Огледах се наоколо диво, дезориентирана, очаквайки някой да ме нападне отнякъде. Претърколих се и се сниших върху пясъка, опитвайки се да се превърна в колкото се може по-малка мишена и моментално бях заслепена от слънцето. Замръзнах, тъй като бях

сигурна, че някой ще използва това предимство, за да се промъкне към мен, но нищо не се случи. Премигвах няколко секунди, докато си проясня погледа, но всичко, което можех да видя, бе слънцето, небето и пясъка — и на върха на един скалист хълм малък храм, бавно разпадащ се на парченца.

Нищо не се случваше. След миг сърцето ми спря да се опитва да изскочи от гърдите ми и дишането ми се нормализира. Лежах там и наблюдавах как ято малки кафяви птички влизаха и излизаха от покрива на храма, където явно имаха гнездо. С изключение на вълните, които се заливаха глезените ми, нищо друго не се движеше.

Най-накрая седнах и след като нищо не ме атакува, се изправих. Една част от адреналина се бе отекул от мозъка ми и вече можех да мисля отново, така че вече знаех кой трябва да срещна. Съществото, което преди бе притежавало моята сила, вече ми се бе показвало в друга подобна ситуация. Изглежда, че му беше забавно, посещенията му да се осъществяват във възможно най-абсурдните ситуации.

Една от малките кафяви птици заподскача върху пясъка, крачетата ѝ оставаха неясни отпечатъци в пясъка, които водата бързо запълваше. Тя отново отиваше на влажния пясък, когато вълната се отдръпваше, търсейки нещо за ядене, което е останало, след което избягваше отново по-навътре в плажа, когато следващата вълна прииждаше. Най-накрая се умори от играта и заподскача към мен, търсейки милостиня. Премигнах и когато погледнах отново, на пясъка до мен почиваше един очарователен блондин в прекалено къса туника. За секунда си помислих, че е размазал малката птичка, но след това осъзнах истината.

— Всичко това съм аз, Херофил — каза той, посочвайки наоколо. — Вълните и пясъкът и, разбира се, слънцето, въпреки че ми е удобно да общувам в тази форма.

— Моето име е Касандра! — изсъсках.

Той ми даде името на втората Пития в Делхи, в неговия древен храм по време на първата ни среща. Беше един вид предполагаемо царско име, но не се чувствах комфортно да го използвам, когато дори не знаех как да се представя. Без да споменавам това, че като име, беше пълен отврат.

— Къде беше? — поисках да разбера. — Обеща, че ще ме обучиш. Не мисля, че това означаваше да ме зарежеш в продължение

на седмица! Знаеш ли колко близо бях до това да зарежа всичко!

— Да. Ето защо те измъкнах от там. — Той вдигна поглед от играта си с парче водорасло. За разлика от последния път, когато го видях, той не изглеждаше така, сякаш е покрит със златен прах. Но аз все още не можех да видя лицето му, което беше просто овал светлина. Беше толкова величествено, колкото и странно, сякаш говорех на огромна лампа.

— Не можеш да продължиш по този начин. Нещо трябва да бъде сторено срещу проклятието — то е разсейване.

— Разсейване? — Можех да измисля доста начини, по които да го опиша, но това нямаше да бъде в списъка. — Мирча умира и вероятно аз ще бъда следващата.

— Не и ако откриеш Кодекса. Отговорът, който търсим, е там.

— Знам това! Това, което не знам, е къде е и как да го откроя. Всяка следа, която имаме ни довежда до смъртен край, буквално, според последния случай! Или не обърна внимание вчера?

Той завърши с оплитането на водораслите и ги сложи на китката ми, в нещо подобно на гривна.

— Ако беше лесно, нямаше да е тест.

— Не се нуждая от повече тестове. Нуждая се от помощ!

— Помощта, от която се нуждаеш, вече я има!

— Тогава предполагам, че съм я изпуснала.

— Ще откриеш това, от което имаш нужда, когато ти потрябва. Това ще е може би най-големия ти подарък, Herophile. Да привлечаш хората към себе си.

— Да, само където всички изглежда, че искат да ме видят мъртва.

Той се засмя, сякаш моята неизбежна смърт беше най-веселото нещо, което бе чул цял ден.

— Обещах ти да те обуча. Много добре, ето я и първата ти задача. Открий Кодекса и вдигни проклятието, преди да причини повече усложнения.

— И ако не мога?

— Вярвам ти.

— Явно си само ти.

— Ще успееш, сигурен съм. А ако не... — сви рамене небрежно — не заслужаваш позицията си.

И тогава се върнах, придържайки се за силни, голи рамене, а пръстите му се плъзгаха по запотената ми кожа. Дори и когато някой използваше резките видения, които идваха и си отиваха, беше един вид стресиращо. Особено след като Мирча все още се хранеше беше невероятно. Никога не се бях чувствала толкова свързана с някого, толкова упоена и исках да продължи вечно. Явно само това правеше, осъзнах след момент. Въпреки факта, че сърцето ми биеше в ушите и малки светлинки плуваха пред очите, а дъха ми излизаше на пресекулки, той не спираше.

— Пусни ме, Мирча — казах толкова ясно, колкото може, въпреки забитите в гърлото ми зъби. Нищо не се случи, освен постегнатата му хватка около бедрото ми, трескаво горещо, дори и през материята. — Мирча! Освен ако не плануваеш да ме убиеш, ме пусни!

Блъснах го толкова силно, колкото можех, без да мисля какво щеше да причини движението на гърлото ми, просто исках да го махна. Ръцете ми бяха под неудобен ъгъл върху раменете му, а силата ми не можеше да се мери с неговата, но явно нещо от действието ми помогна. Той спря. Можех да усетя колебанието му, воюващо с причината, каквато и да беше тя, заради която ме пусна, и за един дълъг момент, наистина не знаех кое щеше да победи. Тогава бавно, сякаш се движеше под вода, той се отблъсна назад, а зъбите му бавно излязоха от гърлото ми.

— Каси... — той ме погледна зашеметен, а гласа му беше груб и заглъхваше леко в края на думите. — Помислих си, че беше сън.

Погледнах го зашеметена.

— Мисля си, че може би съм.

Той се взря в мен, преглъщайки трудно, а трескавия блясък в очите му стана дори още по-ярък, също като някой пристрастен, който е претърпял корекция.

— Тогава сънищата ми се подобряват.

Целунах го, едно бързо преплитане на езиците ни, на топлината и мекотата.

— Работим върху решението.

— Знам. — Той спря и се огледа в стаята, сякаш очакваше да види нещо или някого. Когато не откри нищо друго, тръпка премина през него, когато се отдалечаваше.

— Знаеш? Как?

Единственият отговор беше потръпването на мускулите му под ръцете ми. Той затвори очи, блокирайки изгледа към лицето ми.

— Трябва да вървиш, Каси.

Беше добър съвет, но нямаше смисъл Мирча да ми го дава. Знаех защо правя най-доброто, за да избегна проклятието, но той нямаше причина за това. Това щеше да го измъкне от настоящите му мъки и да му спечели нов ценен слуга. Нямаше нито един недостатък.

— Не искаш да завършиш проклятието? — попитах бавно, сигурна, че пропускам нещо.

— Не. — Той стисна чаршафите с юмруци, достатъчно силно, че кокалчетата му побеляха. — Искам да си тръгнеш!

— Не разбирам — докоснах раменете му, без да мисля, моят собствен разсъдък, все още повлиян от заклинанието, и той отскочи, сякаш го бях зашлевила. Отстъпи далеч от мен, към другата страна на леглото и седна там с лице към стената.

— Върви, Каси! Моля те.

— Добре, всичко е наред. — Определено ставаше нещо странно, но нямах достатъчно време, за да разбера. Чу се гръм като от пистолет и скочих, но осъзнах, че никой не стреля по мен. Ръката, с която Мирча бе обгърнал огромния орнамент на леглото се пречупи на две, като клонка. По време на следващия удар на сърцето му, вече летях, стаята бе погълната от тъмнината зад мен. Премигнах трудно, опитвайки се да проясня зрението си и тогава видях, че отново съм в бара. Барманът внезапно подскочи при вида ми и избяга в задната стая.

Гледах безизразно зад него, след това зърнах бегло себе си в огледалото зад бутилирания алкохол. То отразяваше дивите ми очи, зачервените бузи и подутите ми от целувка устни. Сложих ръка на врата си и тя стана червена. Вгледах се в кръвта по дланта ми, опитвайки се да кажа нещо. Провалих се.

Рейф ми подаде кърпичка и аз я притиснах към гърлото си, целувката от Мирча вероятно все още личеше по устните ми. Вече липсата на докосването му, беше породило жестока болка зад ребрата ми, сякаш беше оставил отпечатъците си на нещо дълбоко под кожата ми.

— Сега разбираш ли? — попита тихо Рейф.

Кимнах бавно. Това не е било видение. Несъзнателно се преместих от страната на Мирча. И ако изгубех отново така контрол,

колко лошо можеше да стане за него? Проклятието нямаше да го убие, осъзнах, щеше да го подлуди. И да спре да се храни така, рано или късно всеки човек ще плати цената.

Дори със собствения си живот.

ГЛАВА ПЕТА

„Кристален поглед“ не бе най-уважаваният журналистически глас в свръхестественото общество. Неговото мото: „Всички новини, които не са подходящи за публикуване“ общо взето казваше почти всичко. Но от време на време неговите преследващи скандалите журналисти попадаха на история, която по-уважаваните вестници отхвърляха като слух. А още по-рядко слухът ставаше истина.

Но досега, въпреки че имаше много спекулации относно идентичността на новата Пития, никой не бе успял да попадне на моето име. Беше само въпрос на време, но аз бях благодарна за всяко забавяне. А липсата на нова информация позволи да се публикуват доста по-пикантни истории на една от задните страници. Днешното крещящо заглавие се отнасяше за непознатата жена, която била нападнала библиотеките на Кръга, въпреки че както обикновено, статията беше оскъдна откъм страна на факти и пропита с термини като „опърничав член на организацията за поддържане на нравствеността“ и „привлекателна фанатичка“. Тихомълком ѝ пожелах късмет. Благодарение на нейната активност досега, никой не бе успял да ме проследи.

Почивката ми беше приключила, така че пъхнах парцалите си в шкафчето, готова да се върна на работа. Сегашната ми убиваща-времето-активност подпомогна никога неспиращото търсене на Казанова за бързи пари. Някак си той бе успял да изнуди един преуспяващ моден дизайнер да наеме един от свръхскъпите магазини в галерията. Част от сделката беше да има място за модно шоу в началото на всеки нов сезон, което включваше и работа за шоугърлите като модели, както и достатъчно приходи за казиното, за да се преодолее тежкото поскъпване. Аз, разбира се, бях една от придобивките.

Красива брюнетка беше в шкафчето до моето и ние спряхме, за да се огледаме една друга. Нейното облекло се състоеше от множество изрисувани трупове, огърлица от черепи и пола от смразяващи ръце.

Те бяха отрязани в лактите, така че се оформяше ефекта на минипола и се мърдаха наоколо точно толкова, колкото да бъдат ужасяващи.

— Зомби — каза ми тя, слагайки си червило пред огледалото, което беше закачено от вътрешната страна на шкафчето ѝ.

— Моля?

— Ти знаеш ли за онези, които работят горе?

— Мислех, че те са били нарязани.

Те бяха попречили на Кръга да ме хване. И въпреки че зомбитата бяха като цяло доста устойчиви, те не се справиха толкова добре, когато се изправиха пред ескада от магове воители.

— Ами, да. Но нали познаваш шефа. Той не обича да губи ресурси.

— Какво искаш да кажеш?

— Той каза, че зомбитата са достатъчно умни, за да обслужват масите, но не са достатъчно схватливи, че да не се опитат да изядат клиентите. Той използва човешки сервитьори, докато открие още малко, но иска да напомни на всички, че това се предполага да бъде зомби бар, така че...

— Той е използвал техните телесни части за вашите костюми?

— Не е толкова зле — каза тя, виждайки изражението ми. — С изключение на това, че ги усещам всеки път, като седна.

— Какво?

Тя се намръщи, поглеждайки надолу към полата си.

— Едно от тези момчета ме опипва. Но когато се оплача, бокорите отговарят, че не могат да махнат всичките, така че трябва да разбере кой го прави. Но те всички изглеждат еднакво.

За един момент наблюдавахме сбръчканите сиви неща около кръста ѝ. Опитвах се да не потръпвам всеки път, когато кокалест пръст докосваше голата ѝ кожа, но моята рокля не беше толкова скромна. Тъй като беше част от колекция, се очакваше, че трябва да съответства на модата, а десенът ѝ беше такъв, че дори и хамелеон би ѝ завидял. Върху нея бяха изобразени спокойни сутрешни природни картини, но сега беше придобила мръсна жълтокафеникава замъгленост, а цветът на слънцето се просмукваше през смога.

— Не съм виждала този костюм преди — каза брюнетката, а очите ѝ се стесниха.

— Помагам с шоуто.

— Ти си модел? Но те ми казаха, че не се нуждаят от други момичета.

— Аз съм зад сцената. Но дизайнерите искат и ние да сме облечени подходящо.

— Оу. Тогава всичко е наред — каза тя успокоена. — Помислих, че нещо се е объркало. Искях да кажа, ти си ок и всичко, но не си точно...

— Модел? — Аз се усмигнах, но моята рокля заприлича на сярното жълто-сиво небе на Сан Франциско. Супер.

— Да. Точно. — Тя набърчи нос при новите цветове. — Уф. Как може да си върнеш по-красиви цветове?

— Не съм сигурна.

А дизайнерът, един нацупен блондин, който се казваше Августин, определено не одобряваше промените.

— По-весело — каза ми тя нехайно. — Ако си зад сцената, вероятно така или иначе никой няма да те види.

Тя затвори шкафчето с хълбока си и нададе изненадан вик, когато една от ръцете я опипа. И просто така моята рокля придоби цветът на хубав слънчев ден.

Е, значи беше по-лесно, отколкото си мислех.

Едно добро нещо на последното ми назначение беше това, че можех да взема на работа приятел. И тъй като тя нямаше паспорт, социално — осигурителен номер или големи познания по английски език, аз се чудех как ще успее да преживява. Особено като се има предвид, че нейните препоръки бяха изтекли преди 400 години.

Намерих Франсоаз зад сцената и ѝ помогнах с предназначенията за нея рокля, солидна бяла тясна рокля с дълга пола и чашковидни ръкави. Дрехата беше готина, но не можех да разбера какво правеше в колекция, която можеше да доведе до лудост дори една здрава вещица. Тогава една малка точица се отдели от едното рамо, разтвори осем тънки черни крачета, след което отиде на работа.

Редица от други точки, които аз бях объркала с копчета, се появиха на рамото ѝ и последваха първата. По времето, когато роклята беше закопчана, паяци бяха покрили половината от корсета с плетеница от черна бродерия, толкова деликатна и сложна, подобно на паяжината, която те имитираха. Дизайнът беше постоянно изтъкаван и разтъкаван, толкова бързо, че изглеждаше като копринени фойерверки,

които експлодираха навсякъде по плата, като всеки разцъфваше в различен десен, преди да се превърне в друг още по-сложен.

Наблюдавах роклята с ненаситно възхищение, докато Франсоаз не си сложи ръкавиците. Всички модели ги носеха, като един вид начин да се покаже, че става въпрос за една колекция. В нейния случай те бяха дълги и черни и вършеха двойна работа, скриваха белезите, които преди 400 години ѝ бе оставил един мъчител, който знаеше за нейния занаят и които обезобразяваха ръцете ѝ завинаги.

Тя бе започнала живота си през 17 век във Франция, където бе попаднала в ръцете на Инквизицията, които никак не одобряваха вещниците. Бе успяла да им се изплъзне, само за да бъде отведена във Феерия против волята ѝ от търговци на роби, които се опитваха бързо да забогатеят, продавайки млади вещици на феите. Белезите се бяха появили точно преди отвличането и нейният купувач, един благородник — фея с ревнива жена, не си бе дал труда да ги излекува. Накрая тя избягала при тъмните феи, които решили, че тя ще бъде полезна като роб, вместо като вечеря. Но те, разбира се, не забелязали белезите.

Цялото приключение траяло само няколко години от гледна точка на Франсоаз, но времевата линия на феите не е синхронизирана с нашата. Накрая успяла да избяга, но светът, който познавала отдавна го нямало, а тя бе единствената личност, която познавах, чиято съдба се объркваше по-често, дори и от моята. За щастие, тя бе висока, тъмна и екзотична, качества, които нямаше да се оценят в нейната ера, където се предпочиташе жените да бъдат дребнички, светли и традиционални. Но в наше време това бе достатъчно да накара Августин да пренебрегне липсата на препоръки. Беше се получило така, че вчерашната неблагоприятно приемана жена днес се бе превърнала в супермодел.

След като Франсоаз бе облечена и чакаше да бъде гримирана, въпреки че не се нуждаеше от грим, аз насочих вниманието си към това да се опитам да се справя с една измамна дамска чанта. Най-накрая я хванах натясно между редицата от дрехи и стената. Нахвърлих ѝ се неочаквано, сграбчих жалката дръжка, сякаш бе боклук, а тя се изплъзна и направи най-ужасното нещо, като ме удари в лицето.

Августин се появи зад рамото ми, но не се опита да помогне. Той погледа битката за момент над тъмновиолетовите си очила, които изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да паднат от дългия му нос. Те приличаха на нещо, което би носил Елтън Джон, докато пее „Rocket Man“, с широки рамки, които бяха обсипани с блясък. Очилата не отиваха никак на бледосините му очи или на сърчно подредените му къдрици. Разбира се, беше някак си трудно да измислиш нещо, което те биха допълвали.

— Има някои... хора... които настояват да те видят — информира ме той. — Нямаат билети и откровено...

— Какви хора? — попитах, страхувайки се от отговора. Можех да преброя на една ръка тези, които ме считаха за приятел. И с изключение на Рейф никой не знаеше къде съм.

— Ами, не знам, нали? — Очите на Августин проблеснаха. — Защо да не спра всичко, което правя, секунди преди шоуто, за да се занимавам с твоите мърляви приятели, които дори не са в списъка с гости?

Не отговорих веднага, защото чантата току-що бе спечелила. Вече ѝ бяха поникнали четири къси крака и пълна със зъби муцуна. Сега една опашка, покрита с нефритени люспи, се подаде внезапно от гърба, давайки ѝ достатъчно сила да се измъкне от захвата ми. Тя падна на пода и се забърза след един змиевиден колан. Коланът се опитваше да се изплъзне, но чантата го хвана за края, поглъщайки гърчещото се нещо на няколко глътки.

Притиснах избягалия моден аксесоар към пода с помощта на Франсоаз и увих един шал около муцуната му.

— Как изглеждат?

— Това е моето мнение — щракна Августин, отмятайки къдриците си. — Приличат на отхвърлени кандидати от някоя нискобюджетна продукция на Рент. Без да споменавам миризмата. Отърви се от тях. Веднага. — Той изхвърча ядосано, пухтейки.

Надникнах иззад завесите, които разделяха задната част на сцената от подиума, опитвайки се да намеря моите посетители, но не беше лесно. Балната зала бе изпълнена с вещици, които бяха облечени така, че да привличат вниманието. Приличаше на сцена, изпълнена със слънчеви шапки през лятото, защото първото, което можах да забележа, бе поле от крещящи цветове, клатейки се и люлеейки се

подобно на цветя, раздвижвани от бриза. Наоколо нямаше никой, който да носеше по себе си нещо, което да струваше по-малко от стотици долари. След това обаче една двойка вещици, които бяха блокирали видимостта ми, заеха местата си и аз ги видях.

Августин бе сгрешил; те не бяха приятели.

Музиката започна и първият модел ме избута от пътя си, плъзгайки се по пътеката, нейната леопардова чанта се люлееше отстрани. Трудно забелязах двамата, които се бяха вмъкнали през задната врата. Не ги разпознах, но знаех какво са. Обемистите палта, които носеха, ги издаваха: военни магове. И въпреки мърлявия им външен вид, се съмнявах, че са дошли, за да подменят гардероба си.

Те равнодушно сканираха тълпата, а аз бях виждала подобни погледи върху лицето на Приткин достатъчно често, за да знам какво означават. Преместих се още по-навътре в сенките на завесата, чудейки се дали ще мога да се пренеса, без да ме видят, когато един от тях смушка спътника си и кимна към група мръсни, бедно облечени деца, които се бяха струпали до едната стена. Маговете се отправиха към тях, със сурови лица и децата се втурнаха да бягат. Повечето хора бяха намерили местата си, така че между децата и техните преследвачи нямаше нищо, с изключение на двамата вампири, които работеха като разпоредители.

Имаше временен алианс между Кръга и Сената, тъй като имаше война, но това нямаше как да заличи вековете на омраза и недоверие. Особено, когато военни магове бяха виновни за нападението на сградите преди по-малко от седмица. Вампирите блокираха пътя с обидни усмивки на лицата им и маговете спряха.

Децата бяха пробягали пътеката до стената и сега се качваха на сцената, а повечето хора наблюдаваха подиума, който бе проектиран да бъде в средата на залата, така че те не получиха повече от няколко озадачени погледа. Отправиха се директно към задната част на сцената, но спряха на ръба на френетична активност.

Те прехвърляха погледа си от мен на няколкото руси модели, които се бореха с техните костюми. След което едно черно момче, може би на 14, сръга малко момиче.

— Коя е?

Момичето имаше безлична руса коса и големи кафяви очи, които се спряха безпогрешно върху мен.

— Тази. — Тя посочи с ръка, която не изпускате плюшеното мече, което носеше.

Чантата в ръцете ми внезапно ме удари, като почти я изпуснах. Франсоаз каза нещо, което не звучеше на френски и тя замръзна, блестящ черен нокът на инч от лицето ми.

— Искаш ли да взема крокодила? — попита ме тя.

— Звучи ми като план. — Аз ѝ подадох нещото благодарно.

Момчето погледна момичето с колебливо изражение.

— Сигурна ли си?

Тя кимна и се отдръпна, като засмука отново главата на мечето. Момчето се приближи и ми подаде ръка. Тениската, която носеше, беше изтъняла и обсипана с дупчици, а дънките на единия му крак стигаха до коляното. Едната от тенис обувките му беше загубила връзката си и беше прикрепена с безопасна игла, а около кръста му бе вързано горнище. Но ръкостискането беше здраво и той срещна очите ми. Получих странното усещане за дежавю, преди дори да успее да проговори.

— Аз съм Джеси. Тами ни прати.

— Тами?

— Тамика Ходжс.

Гледах го така, сякаш някой ме бе ритнал в корема. Той отвърна на погледа ми, тъмните му очи бяха предизвикателни, очакващи да бъде игнориран, отхвърлен, хвърлен на вълците. Разпознах този поглед. Преди около 10 години бях на почти същата възраст като него и също толкова уплашена, толкова предизвикателна, толкова убедена, че не мога да вярвам на никой. И за по-голямата част от нещата бях права.

Години, преди да реша да унищожа Тони, единствената ми амбиция бе да се махна от него. Накрая се оказах в Чикаго, защото там спря автобусът, който бях хванала. Като някой, на когото рядко му бе позволявано да напуска двора във Фили и винаги придружаван от множество бодигардове, открих, че новата ми свобода е доста плашещо нещо. Имах пари благодарение на щедри приятели, но се страхувах да си взема прилично жилище, защото бях сигурна, че ще се събудя и горилите на Тони щяха да се извисяват над мен. Да не говорим, че беше доста трудно за едно 14-годишно хлапе да плати самичко стая в хотел. Така че оставаха приютите.

Скоро открих, че съществуваха някои проблеми, които вървяха заедно с живота в тези подслони. Освен пиенето, наркотиците и боевете с ножове имаше и ограничение в дължината на престоя ти. Ако останеше по-дълго, персоналът можеше да съобщи на властите, така че предпочитвах двуседмичния престой. Този период бе достатъчен, за да се почувствам удобно, но не и достатъчен някой да разбере за мен.

В повечето от тези подслони се съхраняваха записи и щом веднъж ги напуснеш, не ти беше позволено да се върнеш там, преди да изтекат 6 месеца. Това време беше необходимо, за да не се позволява на хората да заживеят там за постоянно, но по този начин бях обиколила всички по-свестни приюти за няколко месеца. Най-накрая се оказах в един, който беше толкова претъпкан, че една трета от нас живееха в мръсния двор с ограда наоколо. Всеки имаше спален чувал за през нощта и му беше казано да си намери място отвън. Повечето от нас и тези, които бяха по-здрави, се бяха разпрострели върху рехавата трева и меките петна от мръсотия, оставяйки твърдия бетонен двор на новодошлите, наркоманите и старата луда дама, която издаваше птичи звуци през цялата нощ. Една сутрин се събудих от усещането на една студена ръка до моята, принадлежаща на млад мъж. Това беше денят, в който Тами се появи, правеща една от обичайните си обиколки и търсеща деца, които някак си се бяха измъкнали от магическото общество. Когато една красива афроамериканска жена с топли кафяви очи и глас, който беше прекалено силен за нейната деликатност, ми предложи място, където да остана, тя не се нуждаеше от много, за да ме убеди. Само няколко минути, след като я срещнах, аз пренесох раницата си от мръсотията в нейния излъскан шевролет.

За щастие, Тами бе легална и ме отведе при една разнородна тълпа от други скитници, които шеговито се наричаха Несполучливата мафия. Когато за пръв път чух името, имаше закъсняла реакция от моя страна, но след време то ми се стори странно подходящо. Аз избягах от една мафия към друга, но определено имаше разлика: новата се опитваше да опази хората живи вместо обратното.

Накрая напуснах групата, връщайки се при Тони, за да се опитам да го унищожа, като междувременно си бях изяснила всичките си планове и от времето на моето напускане бяха изминали около три години. А след това там имаше експлозия и липсващият дон и щедростта, която беше проявена към мен, не трябваше да се бърка с

тази, която наскоро Кръгът ми показа. Така или иначе бяха минали повече от три години, преди да се върна в изоставената сграда, която се наричаше мой дом. И всичко, което намерих, бяха ехтящи пространства, мръсни прозорци и покрит с прах под. Не знаех защо това беше толкова голяма изненада. Магическият ъндърграунд се променяше бързо и за тях три години повече се приближаваха до три декади. Така или иначе останах в Чикаго няколко дни, чувствайки се неспокойна и някак си странно без упование. Не посмях да се свържа с Тами, след като се върнах при Тони, защото се страхувах, че той ще разбере и ще ѝ отмъсти за това че ми е помагала. Но подсъзнателно винаги съм смятала, че един ден ще се върна и че нищо няма да се е променило. А с това, което бе станало, не знаех как да се справя. Израснах на място, където всеки знак на слабост се експлоатираше; бях се научила как да скривам неудобните емоции, а не как да ги освобождавам. Когато дори и най-младият вампир е по-добър от детектора на лъжата в улавянето на психологическите промени — лекото ускоряване на пулса, най-незабележимото задържане на дъха, прекалено бързото премигване — или се научаваш да се контролираш, или няма да живееш дълго. В Чикаго открих, че трудно мога да се отърся от цялото това време на практика, когато тя вече не ми беше нужна.

Скитах се безцелно на познатите места, включително и пекарната, където тя беше работила, но нищо не изглеждаше същото и аз не разпознах никой от онези хора. След няколко дни осъзнах, че Чикаго не е моят дом; Тами беше, а нея вече я нямаше. Така че оставих няколко цветя на ъгъла на старата сграда, знаейки, че само ще нахраня плъховете и заминах.

— Откъде знаете къде да ме намерите? — попитах Джеси.

— Джейни знаеше. Понякога тя вижда някои неща. Тя каза, че ти ще ни помогнеш.

— Джейни е ясновидка?

— Да. Но не е много добра. Не вижда много и повечето неща са глупави. Тя е само на 5 — каза той пренебрежително. — Но Тами си мислеше, че това е добра идея. Тя каза, че трябва да дойдем при теб, ако нещо ѝ се случи. След като всичко се сгромоляса, ние се качихме на автобуса.

— Какво се случи?

— Маговете дойдоха. Те я отведоха.

Черни очи се впиха в моите, вече предвиждайки отговора на въпроса, който още не бе задал. Познавах и този поглед. Знаех едно-две неща относно предателството.

— Ще се погрижа за вас — чух се да казвам и се зачудих дали не съм полудяла. Сякаш да се грижа за себе си, беше някаква дреболия.

Тами трябва да е била отчаяна, за да ги изпрати при мен, след като аз бях най-голямата мишена за всички. Исках да задам хиляди въпроси, но нямаше време. Щях да получа някои отговори, но преди това трябваше да се отървем от преследвачите им.

Надникнах отново през завесата, и видях, че и Казанова се е присъединил към вампирите, които задържаха маговете. Той носеше жилетка, която бе крещяща с анимираните си пламъци — част от мъжката линия, предполагам. Тя отиваше на тъмната му коса и маслинения му тен, но не и на изражението му. Маговете воители не бяха любимите му хора. Но докато той можеше да ги попритисне малко, не можеше да ги изхвърли без причина, а те стояха между нас и изхода.

Бързо преброих дружината, която наброяваше осем души. Девет, поправих се аз, заедно с бебето, което едното момиче стискаше. Прекалено много, за да се пренесем.

Погледнах Франсоаз.

— Мога да пробвам отвличане на вниманието.

— Ow beeg — попита тя.

— Beeg?

— D'accord.

Тя се премести от другата страна на сцената и започна да си мърмори нещо под носа. След няколко секунди се появи купчина тъмни облаци, която се разпротря над подиума с пълно пренебрежение на факта, че ние бяхме на закрито. Столовете бяха съборени, когато хората скочиха на крака и шепота премина в рев. Вещиците определено разпознаваха лошите знаци, когато видеха такива.

Маговете внезапно спряха да играят нежно, показвайки истинското си лице на Казанова, и се спуснаха по пътеката. Това беше в същия момент, когато нещо лигаво и зелено, се удари в подиума. Дори нямах шанса да го разпозная преди множество други неща да го последват, избухвайки в тътнеща черна маса от облаци подобно на

попкорн. Красивата рокля от шифон на модела, вървящ по подиума, се превърна от приятно прасковено в разярено тъмнозелено, цвят, който много се доближаваше до този на краставата жаба, която се блъсна в рамото ѝ.

Тя изкрещя, когато част от нея закапа надолу по гърдите ѝ и се запрепва назад по сцената. Но подиумът бързо се покри с малки пречупени телца, повечето размазани и разцепени, и беше повече от очевидно, че тя ще се подхлъзне и ще падне на хълбока си. След това нещата излязоха извън контрол.

Защитни заклинания се появяваха от всички страни, които, когато се сблъскаха с камикадзе земноводните, предизвикваха фойерверки от плът във въздуха. Това направи вещиците в средата на стаята, които буквално бяха залени с червата на жабите, още по-малко щастливи, което ги накара да се обърнат невъздържано към техните сестри. Това забави маговете, но все още можех да ги видя, сурови и непоколебими, промъкващи се през врявата към нас.

— Има ли още от вас? — попитах Джеси.

Той каза нещо, но не можах да го чуя поради шумотевицата от хвърлянето на столовете по очуканите магове. Разбира се, те се блъскаха и в много други неща, пориви на вятъра тук и там, заклинания и хаос. Но аз не забелязах някой друг да изчезне под планината от скъпо изрисувано дърво. Изглеждаше така, сякаш маговете бяха настъпили някой от множеството пръсти на вещиците.

— Какво?

— Не! — изкрещя Джеси в ухото ми. — Ние бяхме единствените, които се измъкнаха!

— Добре. Тогава да се измъкнем отново.

ГЛАВА ШЕСТА

Миранда хвърли един поглед на роклята ми, която се бе превърнала във вихрен водовъртеж от есенни листа, и прибра ушите си назад. Бе изключително удобно да имаш подобен знак за нейното настроение, тъй като така и не се научих да я разчитам особено добре. Козината на подобното ѝ на котешко лице имаше нещо общо с това или пък вероятните гаргойлски изражения бяха прекалено различни от тези на хората, за да ги разшифровам.

Групата на Изоставените се стълпи зад мен, оставяйки мръсни отпечатъци на нейния чист бял под. Бях ги довела в кухнята, защото не бях сигурна къде живее Миранда. Тя беше водач на групата от Тъмни феи, които Тони бе използвал за евтина работна ръка, но аз винаги ги бях виждала само да работят, режейки и готвейки със суперестествена скорост или пък бутата количките за храна из коридорите на Данте. Те рядко прекъсваха работата си, с изключение на случаите, в които трябваше да позират пред фотографите с гости, които считаха, че те са някакви джуджета в костюми. Чудех се дали някой някога беше забелязал, че техните снимки винаги излизаха някак си размазани по същия начин, както техните очи никога не можеха да се фокусират добре върху малките сервитьори. Тони бе защитил казиното със заклинания, въпреки че като се имаше предвид количеството алкохол, което гостите поглъщаха, вероятно нямаше за какво да се тревожи. Съмнявах се, че е бил особено благороден при настаняването на своите работници, така че това, което исках от Миранда май беше някак си болезнено.

Едно от децата, момиче, което изглеждаше на 12, но както покъсно разбрах, бе на 16, държеше бебе. То бе на около 4 месеца и някак си сбръчкано по контурите си, носеше розова тениска и ританки само с един чорап, а бузите му бяха зачервени от това, че бе притиснато към гърдите на момичето. Бях готова да започна предварително подготвената си реч, когато Миранда се усмихна, разкривайки дълги

кучешки зъби върху издълженото ѝ, мрачно лице. Тя вече не гледаше към мен.

Обърнах се и видях как няколко гаргойла се бяха струпали до ръката на момичето, толкова близо, че тя ми изпрати умоляващ поглед и притисна бебето още по-здраво.

— Те няма да те наранят — уверих я аз. — Феите... хм, много обичат бебето. Това бе абсурдно изказване, тъй като бе очевидно. Един от по-големите гаргойли с кучешка глава над безупречно бялата си униформа почти се блъсна в стената, защото замахна, без да иска към бебето, докато му правеше сладки муцуни. Очите на Миранда също се бяха фокусирали върху детето, с такъв копнеж, изписан в тях, че бях започнала да се притеснявам.

— Нали? — мушнах я аз, а тя в отговор ме удари с лапа. За щастие, ноктите ѝ бяха прибрани.

— Моите хора ще защитават детето с цената на живота си — каза тя на майката с тихо достойнство.

Момичето бе облекчено, но продължи да държи най-близкия гаргойл под око. Той бе един от най-дребните, с увиснали магарешки уши под високата готварска шапка. Той колебливо протегна ръка, която бе обезобразена дори повече от тази на Франсоаз, на която липсваше един пръст. Но останалите пръсти завършваха с дълги извити сиво-черни нокти.

Ръката му трепереше, така че върху лапата му се появиха блещукания с цветовете на дъгата, сякаш бе намазана с олио. Бебето забеляза прекрасните цветове и започна да гука, протягайки се към тях. Съществуването бързо се отдръпна назад, бръщолевейки нещо и седна върху опашката си. Това, разбира се, заинтригува още повече бебето, което започна да нервничи, докато майка му не го пусна долу, след което то се заклатушка към Магарешките уши с хъса на ловец след плячка, нейното чорапче се влачеше след нея, а пълните ѝ ръчички бяха протегнати напред. Гаргойлите започнаха да отстъпват с лудешка бързина.

Магарешките уши се оказа в капан между подивялото бебе и шкафа с фурни, които изпълваха стаята с аромат на канела и масло. Може би, това привличаше детето или то просто бе любопитно; така или иначе то се клатушкаше безстрашно към присвилото се същество и бе протегнало ръце настоятелно. Гаргойлът я гледаше с големи очи,

докато Миранда не си прочисти гърлото. След това той пое детето, което издаде доволен звук и сграбчи с ръчички туниката му, преди да набута по-голямата част от шалчето му в устата си.

След това задачата ми вече не беше толкова трудна.

Десет минути по-късно се бяхме събрали около помощната маса, нагъвайки канелени рулца и мляко. Кухненският персонал ме хранеше от седмици. Отне ми доста време, за да разбера, че това не беше проява на учтивост от тяхна страна: аз бях тяхното прасенце, някой, който им показваше кои от техните рецепти ставаха и кои не. Явно гаргойлите нямаха същите вкусови рецептори като хората. А сега имаха цяла група от нови дегустатори, с които да експериментират.

Въпреки опустошението, причинено от девет гладни деца, наслаждаващи се на захарния празник, аз се опитах да обясня.

— Миранда, оценявам това, но преди да се съгласите да станете детегледачи, има няколко неща, които трябва да знаете.

Миранда не отговори. Тя бе взела детето от своя ужасен подчинен и го хранеше с огромна бързина с ябълково пюре. Тя издаде лек звук на одобрение, когато малкото бебе започна да плюе.

— Виждаш ли, нещата са...

Джеси, който поглъщаше своето трето канелено рулце, ми хвърли пронизващ поглед. Той ясно казваше: „Не се издънвай заради нас“. Преглътнах, но продължих въпреки това.

— Обикновено децата, които стават бегълци в нашия свят, имат... добре, имат си причина.

— Подобно на нас — промърмори тя, като очевидно не ме слушаше.

— Да... нещо подобно.

Гаргойлите бяха напуснали Феерия поради предразсъдъци и нарастващо насилие, като и двете причини бяха добре познати на децата на Тами. Но като изключим обичайните елементи, феите притежаваха по-малко сили, отколкото Изоставените.

— Виж, ако ще ми помагаш да приютим тези деца, поне докато се сетя за нещо друго, трябва да разбереш...

Спрях, защото един остър палец се заби в пиццала ми. Хвърлих на Джеси един поглед, но той вече бе станал.

— Трябва да говоря с теб — каза той остро.

Разтрих крака си и се намръщих.

— Добре.

Ние се озовахме отвън и седнахме до рампата за зареждане, която се използваше за внасяне на по-обемисти предмети в кухненския склад. Двама гаргойла бяха под нас и разпръскваха хлебни трошици по асфалта, взирайки се нагоре с надежда.

— Какво правят? — попита Джеси.

Преди също се чудех за това, докато не прекарах малко време в кухнята.

— Да кажем, че изпечените храни тук са доста добре, но за яденето на месо трябва да притежаваш малко приключенски дух.

Той кимна, след което се сети, че трябва да ми е ядосан.

— Какво ти става? Опитваш се да унищожиш това, което те правят за нас?

Изглежда Джеси беше отличник в курса на Тами за най-добра защита. За негово нещастие обаче и аз бях такава.

— Опитвам се да бъда честна с Миранда, за да знае в какво се забърква. Мисля, че така е честно, нали?

Той посочи с пръст най-близкия гаргойл, който имаше котешка глава, която контрастираше странно с подобното му на влечуго тяло.

— Мислиш ли, че можем да ги нараним?

— Мисля си, че хората, от които бягам, могат.

Спомних си нещо. Двойка наркопласьори, които си бяха направили магазин на последния етаж на нашата сграда, бяха забравили, че тук има и други наематели. Един ден, след като Тами отиде на работа, те избухнаха. Аз гледах Люси тогава, 11-годишен емпат, и Паоло, 12-годишен превръщач, който бе изоставен от своята глутница. Никога не разбрах защо, тъй като той трудно говореше, когато бе с нас, след като на едно пълнолуние той отказа нашата защита. Превръщачите бяха достатъчно умни, за да не тръгнат да го преследват, и изчакаха, докато той си отиде. Дилърите не бяха толкова умни.

Те получиха шанса да разберат какво може да направи един млад превръщач. Имаше причина, поради която Люси бе с мен вкъщи. Повечето от децата, които се озоваваха в магическото убежище на Тами, притежаваха различни дарби. Те се опитваха да не привличат внимание, докато не разберяха как работят техните дарби, затова внимаваха да не се издънят и да бъдат отпратени завинаги. Но нещо

рано или късно винаги ги караше да напуснат, обикновено, след като те бяха прекарали там достатъчно дълго време, за да си починат.

Когато най-накрая снижаваха своите защиты, всичко се отприщваше: ярост към условията, които ги правеха парии от раждането им; болка от това, че хората, които обичаха, се бяха обърнали срещу тях; ужас от това, че можеха всеки момент да бъдат намерени и да бъдат върнати в специалните училища, които приличаха повече на затвори. Те оставаха там, докато ги обявяха за безопасни, тоест че не представляват заплаха за свръхестественния и нормалния свят.

Тами мислеше, че неуспехите бяха нещо позитивно и оставяше децата да излязат от системата и да се излекуват. Но никой преди това не се беше забърквал с емпат. Особено с такъв, който не само можеше да разчита емоции, но който можеше да ги проектира и да ги увеличава.

Другите деца бяха излезли, за да търсят нещо някъде. Тами бе ужасена, тъй като трябваше да отиде на работа, защото тя беше нашият единствен приход, но не смееше да остави Люси сама. Аз се писах доброволец да остана с нея, защото тя намираще моето присъствие за успокоително. По време на детството ми при Тони се бях научила да крия емоциите, затова и не проектирах като повечето хора. Но този ден, това нямаше значение.

Наблюдавах вратата с нарастваща паника, докато в мен се разбиваха вълна след вълна от емоции, като повечето от тях бяха толкова близко до това, с което трябваше да се справям всеки ден, че да бъдат пренебрегнати просто така. Паоло, който стоеше отзад, тъй като се стараяше да не оставя миризма за своята глутница, буквално се бе покатерил върху стената. И двамата имахме щитове.

Когато те избухнаха, дилърите се сблъскаха със стената от болка, която Люси бе създавала цял ден. Чувствата, които тя бе потискала, тъй като семейството ѝ я бе изоставило в новото ѝ училище, след което са си тръгнали и никога не са се върнали отново, се бяха излели. А нейният талант ги бе увеличил няколкостотин пъти. Вместо да ни уплашат или да направят това, което бяха планирали, мъжете започнаха да се стрелят един друг, докато не се умъртвиха взаимно, тъй като бяха подвластни на яростта на другия.

Джеси ме гледаше с присвити очи.

— Ти мислиш, че ние сме чудовища, така ли?

Аз премигнах. Почти бях забравила, че е тук. Не бях си позволявала да мисля често за Тами и сега беше странно, че го правя.

— Имам доста по-широко възприятие за това кое е нормално от повечето хора — казах най-накрая. — Но ти знаеш не по-зле от мен, че вашето присъствие тук може да предизвика някои... инциденти.

Брадичката на Джеси се стегна.

— Астрид е нула — каза той мрачно.

— Астрид?

— Момичето с детето.

— Оу.

Ето защо Франсоаз бе отишла от другата страна на сцената, за да направи своето заклинание. Нулите повлияваха на магическите полета около тях. По-силните от тях блокираха магията напълно; по-слабите повлияваха в много по-малка степен. Но дори и нула с малки възможности влияеше върху магията, ако бе наоколо.

— Ето как бе избягала, след като е разбрала за детето. Те не могат да я проследят.

Аз кимнах. Нулите не бяха затваряни подобно на някои магове с малформации в тяхната магия, защото те не се считаха за заплаха. Но ако са открили, че Астрид е бременна, върху нея е бил оказан силен натиск да абортира, за да не се пренесат малформациите в гените. Нищо чудно, че е избягала. А нулите дяволски трудно можеха да бъдат открити, ако не искаха.

Самата Тами беше ниско ниво нула, което ѝ помагаше да пази Изоставените в безопасност и да свежда хаоса до минимум, или поне когато си беше у дома. А и нейните възможности ѝ позволяваха да прибира всеки изоставен и да не се притеснява, че той ще бъде магически проследен. Което беше странно, че след толкова години маговете я бяха открили.

— Окей. Облекчена съм да чуя това.

И наистина беше така. Присъствието на Астрид щеше да успокои нещата, но тя не можеше да бъде навсякъде и освен това имаше още седем деца, за които да се погрижим. Трябваше да знам с какво се захващам.

— Но и двамата знаем, че не всеки тук е нула.

Джеси ритна бетона с тока си и не каза нищо.

— Джеси.

— Аз съм щастливец, окей? — изтърси той със същия тон, сякаш някой щеше да каже „прокажен“.

— Това не ми говори много.

„Щастливец“ бе магически термин за хора, които си имаха вземане-даване с късмета. Не добър или лош късмет, просто... късмет.

Известен пример, дори и сред нормалните, бяха странните преживявания на френския писател Emile Deschamps. През 1805 той бил почерпен със сливов пудинг от непознат, Монсеньор Фортгибу, в един парижки ресторант. Десет години по-късно той видял пудинг от сливи в менюто на друго заведение и се опитал да си поръча един, само за да получи отговор от сервитьора, че току-що бил сервиран последния на клиент, който се оказал Фортгибу. Много по-късно, през 1832 година, Deschamps още веднъж си поръчал пудинг от сливи в един ресторант. Смеейки се, той казал на приятелите си, че само де Фортгибу липсва, за да се затвори кръга — и момент по-късно се появил и Фортгибу.

Разбира се, това, което историческите книги не казват, е, че де Фортгибу бил „щастливец“. Неговата магия се асоциирала с определени неща, с определени хора, места или събития. Например, всеки път, като срещнал една от братовчедките си, тя носела синьо; ароматът на портокали го придружавал всеки път, когато посещавал своя любим продавач на книги; а ако бил на няколко ярда от Deschamps, винаги се появявал и пудинга. Повечето хора считали тези случки като случайности. Магическите лечители, от друга страна, спекулирали, че те били някак си свързани с паметта. Картини на хора и места били запечатани във всеки мозък, свързани с някои сетивни данни. Например, цвете, което харесвала бабата на даден човек, можело да го накара да мисли за нея, винаги, когато го видел. Тъй като бил маг, де Фортгибу развил това до ново ниво: негова малфункция в магията подсигурявала, че когато се появи даден знак, ще се появи и свързания с него друг знак.

Но не всички „щастливци“ притежавали магия, която се проявявала по откачения, но безобиден начин на де Фортгибу. Един млад мъж причинявал силно подводно течение, ако бил на няколко мили от брега и трябвало да му бъде забранен всеки достъп до плажа. Друг причинявал сеизмична активност и му било забранено да ходи на

места, където имало предпоставки за това. Тази особена група хора от „щастливци“ била запомнена и били наречени: кутсузи.

Кутсузите били ходещи Закони на Мърфи, които причинявали инциденти, тъй като не можели да контролират силата. И за разлика от нещата, които причинявали обикновените щастливци, събитията, предизвикани от кутсузите, били пагубни. Имало е време, преди няколко века, когато те били убивани веднага, щом ги видели. Наистина се надявах, че тук си нямах работа с такъв. Не че Джеси щеше да го позволи, ако беше така.

— Колко си силен?

Всичките видове кутсузи бяха опасни, но ако бе и силен, то тогава той щеше да е ходещо бедствие. Буквално.

— Не много — увери ме той пламенно. — Изобщо не съм силен. И съм единственият. Другите са доста... безопасни.

— Ха-ха-ха. — Никое от децата, особено на възраст 7–8 години, не изглеждаше като заплаха. С изключение на Люси. — Определи ми „доста безопасни“.

— Ако ще ме изхвърляш, просто го направи! — каза Джеси яростно. — Но другите са окей. Казвам ти го, ако им позволиш...

— Не съм казала, че искам да си тръгнеш! Просто искам да знам с какво си имам работа.

Магическите деца не бяха изхвърляни без причина. Беше ясно, че всички деца имаха някакъв талант, който ги правеше персони нон грата в магическото общество. Досега Джеси ме бе уведомил за щастливец, нула и ясновидец, кълнейки се, че останалите петима са здрави, термин за магове с малки способности. Имах своите съмнения. „Здравите“ оформяха най-голямата група сред магическите бегълци, но Тами нямаше да се концентрира върху тях, тъй като я познавах, защото те не притежаваха „недъзи“, които да се нуждаят от нулево влияние. Те можеха да минат за нормални хора, избягвайки магическата общност и нейните закони, ако решаха. Това не беше вероятно за хора като Люси.

Но дори и да се съмнявах, нямаше как да го принудя да ми каже истината. А с Астрид наоколо, да се надяваме, че нямаше да има значение. Нейната сила трябваше да неутрализира способностите на децата, където и да бяха, докато стояха близо един до друг. Кое то ми даваше да разбере какво бе станало с Тами.

Реших да сменя темата.

— Как ви намериха маговете?

Джеси поклати глава.

— Не знам. Една сутрин те просто влетяха и Тами ни извика да бягаме. Астрид се опита да ги пресуши, но те бяха прекалено много и имаха оръжия. Тя нямаше никакъв шанс.

— Но е избягала.

— Защото те не искаха нея. Всичко беше заради Тами. Дори не ни погледнаха, докато не я хванаха.

— Защо?

Джеси се заигра с ръкавите на своята зелена, пропита с пот тениска.

— Тъъ, не знам?

— Това изречение щеше да свърши повече работа, ако не беше въпросителната накрая — казах сухо.

Когато той остана притихнал, аз въздъхнах и се предадох — поне за в момента. Ако и когато се научеше да ми вярва, неговата памет може би щеше да се подобри. А лъжите само щяха да направят много по-трудно за него да каже истината по-късно.

— Ще видя дали мога да открия какво се е случило с Тами — казах му. — Познавам някои хора, които биха могли да ми кажат, ако Кръгът я е хванал. Изражението на Джеси показваше, че той не вярва особено да имам някакъв шанс. Познавайки Кръгът и аз не се надявах.

Станахме, за да се присъединим към останалите, но спряхме край вратата поради малък парад. Линия от малки птичи телца излизаха от една голяма кофа за смет и влизаха вътре. Явно имаха добра причина, за да са в боклука: не се виждаха нито пера, нито кожа или плът за доказателство, само малки кости и въздух.

Джеси каза дума, която предпочитам да не знае на неговата възраст, и ме погледна плашливо.

— Той не го прави през цялото време, само когато бебето е нервно или... или нещо подобно.

Проследих следата от гълбови тела вътре, където те се присъединиха към други, които правеха странни движения на пода около Миранда. Най-накрая осъзнах, че това би трябвало да е танц. Бебето щастливо махаше с покритата със сос лъжица, докато едно азиатско момче на около осем се мръщеше гордо.

— Некромант? — попитах меко.

— Забравих за него — каза Джеси, докато гледаше в обувките си.

— А-ха. — Чудех се какво ли още е „забравил“.

Обясних ситуацията, колкото се може по-добре на Миранда.

— Да, добре — изсъска тя, забърсвайки петно от сос върху брадичката на бебето.

— Юм, юм, юм — избърбори малкото момиче и Миранда оголи своите зъби с най-близкото нещо до усмивка. Предадох се.

Предупредих Джеси да внимава да не се набиват на очи и всички да стоят достатъчно близо до Астрид, за да се предотвратят всякакви инциденти. След което тръгнах да търся партньора си. Трябваше да изясня някои неща в моя списък със задачи, преди да започна да го изпълнявам.

ГЛАВА СЕДМА

Да намеря Приткин не беше трудно. Той и един от приятелите му бяха там, където стояха през по-голямата част от седмицата — скрити в килера на долните етажи на Данте, четейки внимателно древните томове. Когато отворих вратата, той вдигна глава от гигантския том с изражението на преследвано животно. Косата му, която обикновено не се подчиняваше на законите на физиката, висеше сплъстена, а на челото и едната му буза имаше по едно червено петно, дар от разпадащата се кожена корица на книгата. Останах с впечатлението, че изследването на книги не беше любимото му нещо. Може би, защото не можеше да ги набие.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Шоуто беше отменено.

Ник вдигна погледа си от заобикалящите го книги, свитъци и, някак си не на място, модерния лаптоп. Той изглеждаше безобиден, червена глава с очила, с толкова много лунички, че почти придобиваше тен, краката и ръцете му бяха прекалено големи за останалата част от него, сякаш бе куклата Грейн Дейн. Но този млад мъж всъщност бе маг и тъй като бе приятел на Приткин, със сигурност бе много по-опасен, отколкото изглеждаше.

Той попи излъчването ми, което бе в резултат на целия влажен сив ден. Няколко случайни портокалови цветчета бяха разпръснати тук-там из коприната, сякаш довени от порив на вятъра. Изглеждаше малко уморен. — Някаква по-специална причина?

— Вали.

Веждите на Ник се повдигнаха.

— Мислех си, че си в балната зала.

— Жаби — поясних аз.

Малкото подобно на кукла същество се настани върху купчината книги до лакътя на Ник, най-накрая забелязвайки присъствието ми.

— Жаби ли каза?

— Кинда вече няма настроение.

Ник погледна Приткин, който въздъхна.

— Тръгвай.

Ник нямаше нужда да му се повтаря. Може би, той също бе уморен от изследването.

Неговият миниатюрен компаньон завъртя очи и се върна назад, като привидно ме игнорираше. Пиксито, което се казваше Радела, бе връзката с краля на тъмните феи. И под „пикси“ имам предвид слабо, с отвратителен характер същество, който правеше така, че дори и Приткин изглеждаше дипломатичен, а под „връзка“ имам предвид шпионин. Тя беше тук, за да прави две неща: да замъкне обратно Франсоаз в робство и да се увери, че няма да се опитам да измамя относно сделката, която бях сключила с краля й. Той също искаше Кодекса и предполагаше, че аз съм тази, която щеше да му го занесе. Пиксито изглеждаше така, сякаш вече започваше да таи съмнения относно това.

Тя не беше единственият. Бях се съгласила на предложението на краля поради редица причини. Бях на негова територия и под негов контрол, така че да кажа „не“ би било доста нездравословно. Имах нужда да намеря сигурно място за приятел, вампир на име Томас, място, където нямаше да го стигнат дори дългите ръце на Сената. А и кралят щеше да ми помогне в разрешаването на най-голямата загадка в моя живот.

Тони винаги бе избягвал да ми разказва, каквото и да е, за моите родители. Моето предположение беше, че той считаше, че ще се разстроя малко, ако науча за бомбата в колата, която той беше сложил, за да ги убие, което му бе позволило да запази талантите ми за себе си. Или, може би, просто му се харесваше да се чувства като копеле. Той винаги обичаше да комбинира бизнеса с удоволствието.

Същата отмъстителност го бе довела до решението, че да убие баща ми, не бе достатъчно. Той е работел за Тони, един от хората, които се наемат, за да движат нещата на дневна светлина, но отказал да ме предаде, когато му било заповядано. А никой не можел да каже „не“ на шефа и да се измъкне безнаказано. Така че Тони платил на един маг да конструира магически капан за духа на баща ми, позволяващ му да продължи своето мъчение и след смъртта му.

Надявах се, някой ден да отнема този трофей от ръцете на Тони, но първо трябваше да го намеря. А последното ми пътуване до Феерия

ми разкри, че феите не ме обичаха много. Без помощта на краля им никога нямаше да мога да се доближа до Тони и да открия къде е. А поради някаква причина кралят искаше Кодексът толкова силно, колкото и аз. Факт, който ме притесняваше много повече, отколкото си признавах.

— Какво се е случило на врата ти? — попита Приткин.

Ръката ми докосна шала, с която бях превързала прободните белези. Единият край на марлята, с която бях покрила раната, се подаваше от шифона. Достатъчно Приткин да го забележи и да направи своя коментар. — Порязах се при бръсненето.

— Много забавно. Какво стана?

Поколебах се, опитвайки се да измисля добра лъжа, и Приткин изсумтя.

Въздъгнах.

— Случи се Мирча.

— Къде е той? — Приткин почти се бе изправил, когато аз поклатих глава.

— Успокой се. Аз отидох при него, не обратното.

— Отишла си при него? Защо?

Пръстите ми оставиха пътечка в праха, покриващ корицата на близката книга. Кожата отдолу беше стара и се лющеше, като смътно приличаше на влечуго. Дръпнах ръката си, устоявайки на импулса да я избърша в полата си.

— Случайно се пренесох там.

— Как така случайно...

— Защото нещата станаха лоши! — Опитах се да прочета надрасканите бележки, но те бяха на език, който не разбирах. — Някакъв късмет досега?

— Не. — Той видя изражението ми. — Казах ти, че това може да отнеме известно време.

— А какво се предполага, че трябва да правя аз междуременно? Писна ми да разносям табли и да върша всякаква работа за Казанова. Понякога имам чувството, че ще полудея!

— Ще полудееш — промърмори пиксито.

Приткин се загледа в купчината книги така, сякаш бяха обидили майка му. Най-накрая той измъкна една синя книга от дъното на купа.

— Ти не си в непосредствена опасност, докато нямаш повече случайни инциденти, включващи Мирча.

— И какво за него? — Настоях аз. — Нещата се влошават!

— Той е господар-вампира. Може да те вземе!

Вместо да му отговоря, се протегнах през масата, за да взема едно бяло бурканче, стоящо до лакътя на Приткин и се загледах многозначително в него. Инчът течност, който се съдържаше вътре, бе бледозелен, с приятен цветен аромат. Хризантема, предположих аз. Погледнах нагоре и видях, че той ме гледа злобно.

— Не си мисли, че не знам, че си била ти.

Бях казала на Миранда да замени черния сироп, който тя наричаше кафе, с нещо по-органично преди два дни, тъй като последният път той го бе напълнил с толкова кофеин, че ми отрязва главата. Бях абсолютно сигурна, че мами, но не му казвах нищо. Откровено не мислех, че може да оцелее без дневната си доза — или, за да бъде по-точна, че никой не можеше да го изтърпи без нея.

— Ти си най-добрият аргумент да спра кафето, който някога съм виждала — казах аз. — И, честно казано, не намираш ли нищо странно в това да ядеш бобови кълнове и тофу и да пиеш по 12 чаши кафе на ден...?

— Рекордът ми е шест.

— А аз си мислех, че вие британците обичате чай. Но може би водата...

Той дръпна чашата.

— Имам нужда от това!

Погледнах го по-добре и реших, че вероятно има право. Наскоро май си бе говорил душа, но е било за кратко. Очите му бяха червени и когато помръднеш глава надясно, светлината разкриваше тънък слой червеникаворуса набола брада върху бузите и брадичката му. А като се вземат предвид и дънките, и тениската, с които бе спал, видът му беше недодялан, дори и за него.

— Трябва да поспиш малко — чух се да казвам. — Изглеждаш като парцал.

— А кой ще се оправя с това?

— Ник и аз. — Приткин ми хвърли такъв поглед, че настръхнах. — Не съм обучен изследовател, но трябва да има нещо, което да направя.

— Да, можеш да ми донесеш малко проклето кафе!

Казах си, че дори да метнех нещо по главата му, колкото и да си го бе заслужил, това никак нямаше да помогне. Той така или иначе щеше да се дръпне.

— Вампирите са чули слух, че Кодексът се намира в ръцете на Тъмните магове.

— Колко полезно. Кога ти каза това Мирча, преди или след като почти те пресуши?

— Рейф ми каза.

— Добре е да знам, че поддържаш добри връзки със семейството.

— Какъв ти е проблемът?

Приткин ме игнорира.

— Мога ли да предположа, че Рейф също така има и адрес?

— Не, но ти трябва да имаш някаква идея...

— Тъмните магове никога не остават дълго време на едно място. Ако намирането им беше лесно, щяхме да сме ги унищожили досега!

— Трябва да има слухове!

— Винаги има. И когато Корпусът чуе за тях, изпраща отряд, но тъмните винаги са се изнесли преди много време — и често ни оставят по някоя отвратителна изненада.

Корпусът бе официалното название на военните магове, които бяха действащата ръка на Сребърния кръг, които определено бяха доста по-фанатични относно работата си, отколкото човешката полиция. На тях им бе разрешено да убиват и те стриктно го правеха. Не исках да си имам вземане-даване с никоя група, която правеше Корпусът да изглежда смешен. Но ако притежаваха Кодекса, нямаше да имам особено голям избор. — Няма да ги откриеш в прашните стари книги — изтъкнах аз. — Какво правиш там долу?

Пиксито прелисти страница на един от огромните томове. Тя трябваше да застопори здраво краката си и да използва и двете си ръце, за да направи това.

— Бихме ти обяснили — изрече задъхано тя — но се изискват думи, които се състоят от повече от една сричка.

— Опитваме се да намерим друго решение на твоето проклятие — обясни Приткин.

— Като правите какво?

— Опитваме се да създадем заклинание, което да го развали.

Той дори не ме погледна, когато изрече това, а вече сканираше друг архаичен пасаж.

Напомних си, че Приткин е приятел. Беше по-лесно да мисля за него по този начин, вместо непрекъснато да се разстройвах заради това, че не можех да го убия.

— Вече знаем къде е контрзаклинанието. В Кодекса!

— Заклинанието е дублирано, ако си спомняш това — каза Приткин рязко.

— Тогава ще го омагьосаме за втори път!

— Маговете не действат така. Спомняш ли си какво се случи, когато се върна назад във времето и срещна Мирча, който все още не носеше проклятието?

— То прескочи от мен на него — казах аз нетърпеливо. Приткин нямаше нужда да пита, при положение че по онова време беше там.

— То се удвои и се създаде обратна връзка, която притежаваш сега.

— Да, но с контрзаклинанието...

— Ти реагираш така, сякаш все още има две различни заклинания, но фактът е, че те са налице! — просъска той.

— Не разбирам.

Запазих тембъра си, защото много рядко се случваше Приткин да говори за това, а аз исках отговори.

— Заклинанието е създадено така, че да се приспособява. Това е неговата главна сила, но приспособимостта му го прави също така и нестабилно. Често то се променя от оригиналното заклинание в нещо съвсем ново с течение на времето, адаптирайки се да посреща нуждите, или поне това, което схваща като нужди, на своя заклинател.

— Звучиш така, сякаш то може да мисли.

— Не повече, отколкото една компютърна програма. Но подобно на усъвършенстваните програми, то се адаптира към новата входяща информация.

— Като какво?

Зелените очи на Приткин срещнаха студено моите.

— Заклинанието, само по себе си, е логическо. Това, което неговият създател е пропуснал да вземе предвид, е, че повечето хора не са. Те често са объркани относно това какво точно искат наистина, а

заклинанието не може да направи разлика между скритите мисли, подсъзнателните желания и да признае някои от тях.

— Какво искаш да кажеш? Че съм затворена в това нещо, защото така искам?

— Не сега, може би, но...

— Не искам Мирча да умре!

— Да, но това не е смисълът на заклинанието, нали? То е създадено, за да свърже двама човека.

Гледах го ужасена. Затова ли заклинанието в миналото скочи от мен върху Мирча, защото тайно съм го искала? Ако бях по-малко привлекателна за него или се контролирах повече, можеше ли да се избегне всичко това? — А и освен това то не е наблюдавано повече от век и без съмнение се е разраснало и променило малко. — Продължи Приткин неумолимо. — Много е вероятно да търсиш контразаклинание на нещо, което вече не съществува.

Гледах го, усещайки как паниката засядаше в гърлото ми, горчива и тъмна. Това, че Тони бе контролирал по-голямата част от живота ми, ме бе научило да не се опитвам контролирам това, което ме заобикаля; вместо това контролирах единственото нещо, което можех: себе си. Идеята да загубя и малкото свобода, която имах, ме ужасяваше повече, отколкото можех да си представя.

— Казваш ми, че контразаклинанието няма да проработи.

— Ти промени параметрите на проклятието, когато го умножи — повтори Приткин. — То може да се е превърнало в нещо, с което контразаклинанието да не може да се справи. А ако е така, намирането на Кодекса изобщо не е добра идея.

За един дълъг момент останах безмълвна, просто гледах в тези ясни зелени очи, които срещаха моите, без да мигнат. Това, което той казваше, звучеше ужасно правдоподобно, но как можех да знам, че казва истината? Как можех да съм сигурна, че това не бе опит, който да ме принуди да спра да търся нещо, което той не искаше да бъде намерено? Беше ми трудно да му вярвам, когато един друг авторитет ми беше казал точно обратното, уверявайки ме, че Кодексът ще поправи всичко и че ще мога да изпълнявам дълга си.

— Не добре? — Пиксито се появи пред мен, малкото ѝ лице беше посиняло. — Това ще те предпази моят крал да не те убие!

Образът на Дърмъс от „Алиса в страната на чудесата“ внезапно ми се яви. Гледах чайника с копнеж, чудейки се дали ще работи. Може би, ако натиснех.

— Не съм забравила нашата сделка — казах ѝ аз кратко. — И не реагирам добре на заплахи!

— А аз не ги отправям! Ти направи сделка с него, човеко. Не искаш да разбереш какво ще стане, ако я нарушиш!

Погледнах Приткин, който беше странно притихнал, само за да видя, че той се беше върнал към работата си. Очевидно вероятността за моята възможна смърт от ръцете на феите не беше достатъчна, за да задържи вниманието му. Ударих с ръка плота на масата и го видях как скочи.

— Консултът вече притежава всеки магически авторитет относно книгата и те работят здраво, за да открият нещо! Защо си мислиш, че ще имаш повече късмет?

— Защото трябва!

— Това не е отговор! — Той само ме погледна. — По дяволите, Приткин, сега съм Пития! Не мога да си върша работата, ако продължаваш ти да решаваш какво трябва и не трябва да знам!

— Ако си Пития, тогава действай като такава!

— Опитвам се. И не мисля, че натрапниците ще се въртят наоколо, докато съдбата ме скрива в задника! Искам да направя нещо!

Масивният том, който той изучаваше, внезапно изхвърча и се удари с трясък във вратата, оставяйки ронлива синя следа на мястото, където се удари. Преди да мога да изкоментирам колко детски бе този жест, врата се отвори и вътре се показа една червеникава глава. Ник изглеждаше така, сякаш си мислеше, че ще е на по-сигурно място на свободния-за-всички горен етаж.

Той предпазливо пристъпи вътре, бутайки количка от рум сервиза и заобикаляйки хвърлената книга.

— Всичко приключи. Но там трябва да има няколко хиляди от тях. Гласът му бе почти почтителен.

— Какво го е причинило? — попита Приткин.

— Най-доброто предположение на Августин бе, че някой от неговите конкуренти се е опитал да провали парада му.

Трепнах при тази игра на думи, но Приткин изглеждаше само още по-суров. — Трябва да е нещо повече от това, при положение че

Корпусът е на прага на войната.

— Какво нещо? — попитах.

— Маговете, които имат собствена вендета, са решили да вземат нещата в свои ръце — поясни Ник.

— Корпусът не може едновременно да води война и да бъде полиция за всеки маг, който е недоволен и те го знаят — довърши Приткин намръщено. — И какво е това?

— Обяд. Срегнах един сервитьор с количка по обратния си път. — Ник започна да разпределя сандвичите, плодовете и бисквитите. — Искаш ли нещо, Каси? Има много.

— Не съм гладна.

— Ще яде — каза Приткин кратко.

— Казах...

— Ако умреш от глад, това ще разруши професионалната ми репутация.

— Ядох доста.

— Другото ще е да те удуша в неразбираемо раздражение.

— Ще взема сандвич — казах на Ник — без месо.

Той се приближи с една добре изглеждаща яйчена салата, която бе придружена от кутия ябълков сок. Погледнах го замислено. За разлика от своя приятел, той все още се приемаше благосклонно от Кръга. Той можеше и да успее да разбере какво се е случило с Тами заради мен, приемайки, че е била отвлечена от Сребърния кръг. От друга страна, не знаех какво е мнението му относно целия този магически неудобен дебат. Той можеше да възприема всичко това със същата липса на интерес, която другите бяха показали, и да не счита, че е нещо лошо да ѝ е зададат няколко въпроса. Но нищо не пречеше...

— След като те е приютила преди 7 години, то тогава тя не е тийнейджър, нали? — попита той, след като изложих проблема.

— Когато се запознах с нея, тя беше в края на двайсетте си години, следователно сега трябва да е в средата на трийсетте. Защо?

— Тогава тя е прекалено възрастна за жертварите — каза Ник, с пълна уста. — Те не биха си губили времето, особено ако е слаба.

Приткин видя изражението ми.

— Той говори за хората, които правят нулеви бомби.

Ник кимна.

— Тогава...

— Знам какво са — казах аз сковано.

Бомбите струваха скъпо, тъй като те концентрираха обикновения нулев ефект, спирайки всички магове наоколо за известен период от време — включително и мен. Разбрах за тях съвсем наскоро, докато Тами никога не бе чувала за тях. Това не беше много изненадващо, тъй като процесът за направа на такава бомба изискваше да се пресуши живота на някоя нула, тоест да бъде убита.

— Не се притеснявай — каза Ник, слагайки горчица на друг сандвич. — Като повечето магове, нулите добиват пълната си сила, когато навлязат в пубертета, правейки ги толкова силни, колкото ще останат завинаги. Жътварите предпочитат да ги вземат възможно най-скоро след това, за да максимизират количеството жизнена енергия, която имат. Твоята приятелка не представлява интерес за тях.

— Тогава защо Кръгът я иска?

Той вдигна рамене.

— Предавам се. Освен ако не притежава някоя ценна информация.

Поклатих глава.

— Тами не знае нищо подобно.

— Но познава някого — изтъкна Приткин. При моя объркан поглед, той въздъхна. — Кръгът не знае къде си — нещо, за което те искат да те обвинят. Вероятно искат да те подлъжат да отидеш при тях.

— Мислиш, че са я взели заради мен?

Сандвичът, който ядох и който не беше хубав, сега стана безвкусен.

— Възможно е — съгласи се Ник. — Повечето от Съвета бяха обезпокоени, когато ти се появи, наруга Консула, прелъсти Мирча и отвлече Томас под носа им.

— Не се случи така! — казах аз ужасено. А и не беше.

Консултът беше започнала да измъчва един мой приятел, когато направих отчаян опит да го спася. Планът беше сработил, нещо, което все още ме изумяваше, но за кратко аз бях в сериозна опасност — без да споменавам, че си изкарах акъла.

Ник вдигна рамене.

— Е, това е историята, която се разказва.

— Ако те се опитват да те накарат да предприемеш друго рисковано спасяване, ще трябва да намерят някой, който си заслужава

усилията — изтъкна Приткин. — Но Томас остана във Феерия и не могат да се докопат до него. Твоите родители, както разбрах, са мъртви, а твоите приятели от детството са вампири, защитавани от Сената. — Той помисли за момент. — Или духове. Но дори и Кръгът не може да нарани мъртвите.

За един момент просто стоях там и премигнах глупаво. Какво говореше това за моя живот, че дори за враговете беше трудно да намерят някой близък до мен? Не бях виждала Тами от седем години. Толкова ли дълго беше минало, откакто бях имала приятел, който бе достатъчно уязвим, за да служи като заложник на съдбата? Явно беше така. С изключение на Томас, а това беше всичко друго, но не и успокояваща мисъл. Ярко си припомних отвратителната топка в стомаха ми, когато осъзнах, че му бе отсъдена толкова ужасна и унижителна смърт, може би, защото все още преживявах всичко това.

Сенатът имаше много причини да иска Томас мъртъв, но екзекуцията трябваше да бъде публичен спектакъл, главно защото си мислеха, че ще дойда за него. И аз го направих, точно в средата на стаята, пълна с техните съюзници от Сребърния кръг.

И те наблюдаваха внимателно този урок. Веднага ли бяха започнали да търсят заместник на Томас? Дали бях обрекла Тами в момента, в който го освободих?

— Ако Кръгът я държи, можеш ли да откриеш това? — попитах Ник.

— Мога да опитам — каза той бавно, внезапно осъзнавайки, че това можеше да бъде нещо деликатно. — Но ако искат да я последваш, вероятно ще публикуват факта, че е при тях.

— Не е необходимо.

— Но...

— Каквото и известие да са пратили за Томас, не съм го получила. Попаднах на него случайно, след като екзекуцията вече беше започнала.

Той беше още жив, защото бе вампир и не беше лесно да бъде убит. Тами нямаше това предимство.

— Но по този начин — каза Ник сериозно. — Консулт може по-добре да покаже силите, които Пития притежава. Не биха го забравили. Ако го публикуват, ще вземат предпазни мерки. И тогава всяко екстремно спасяване би било...

— Няма да я спасяваш. — Това, разбира се, беше Приткин.

— Не и без да имам някаква идея къде е — съгласих се аз.

Когато тръгнах след Томас, Сенатът взриви нулева бомба, така че не можех просто да се пренеса там, да го сграбча и да се пренеса отново. Трябваше да предположа, че Кръгът си имаше свой арсенал от отвратителни неща, чакащи да се уверят, че всеки опит за спасение, който предприемех, щеше да завърши с това, че аз щях да бъда тази, която щеше да се нуждае от спасяване. Ако щях да правя това, имах нужда от план. А за да се оформи такъв, трябваше да знам къде е тя.

— Ще направя, каквото мога — обеща Ник. — Но относно Кодекса, все още твърдя, че трябва да опитаме със Салех.

— Кой е Салех? — попитах, опитвайки се да не показвам отчаянието си.

— Прекалено е рисковано! — Погледът, който Приткин хвърли на Ник, можеше да разтопи метал.

— Аз съм Пития — напомних му. — Дишането е рисковано.

— Салех се занимава с информация. Езотерична, труднодостъпна, ценна информация — информира ме Ник, въпреки все по-почервяващото лице на Приткин. — Проблемът е цената му.

— Мога да осигуря пари — казах, мислейки си за Били и рулетката и богатите възнаграждения.

— Той не борави с пари — просъска Приткин, прекъсвайки това, което щеше да каже Ник. — Само с услуги! И ти няма да рискуваш да му дължиш една!

— Аз решавам това!

— Най-малкото можем да говорим с него — предложи Ник меко. Продължавах да се надявам, че неговото сдържано отношение ще посмекчи приятеля му, но нямахме такъв късмет.

— Ако знае нещо, ще го разбере — каза пиксито, размахвайки тънкия си меч. Щеше да звучи комично, ако не бях виждала какво прави това нещо. Ник поклати глава.

— Ако го ядосаме, никога няма да получим нещо от него.

— Колкото по-малко сме там, толкова по-добре — казах аз. — Повечето хора не обичат да говорят пред голяма аудитория. — Особено ако единият от тях размахваше меч пред лицето му.

Приткин изглеждаше така, сякаш ще експлодира.

— Нищо ли не чу от това, което казах? Кодексът е безполезен за твоите цели. А аз няма да ти позволя да се приближиш до тази отрепка.

— Никъде не трябва да ме водиш — казах му нетърпеливо. — Ще отида сама.

— Няма да ходиш. — Това звучеше окончателно.

— Вече знам името му — изтъкнах аз. — Колко трудно, според теб, ще е за Били да го намери?

— Имаш ли някаква представа какво може да поиска? Ще се опита да те изиграе...

— Тогава е добре да сме наоколо, за да сме сигурни, че няма — каза Ник спокойно. Той вдигна пясъчната си вежда към мен. — Ако позволиш ескорт? Погледнах лицето на Приткин, което граничеше с пурпурното, и въздъхнах. Докато не се обучех малко на самозащита, един или двама бодигардове ми бяха доста необходими. Освен това, не бях сигурна как да се отърва от него. Казах ок, въпреки че знаех, че ще съжалявам. Разбира се, бях права.

ГЛАВА ОСМА

Стаята щеше да бъде елегантна, ако не бе цялата покрита с кръв. Подбраният с вкус златен и кремав интериор на апартамента контрастираше с панорамата на Вегас отвън, но гледката не беше толкова голям проблем в интериора в сравнение с кафявите поточета, които се стичаха надолу по релефните тапети и се съсирваха върху красивия биволски килим. Никъде не се виждаше тяло, но нямаше и нужда. Никой не можеше да загуби толкова кръв и да остане жив. Дори и да не бе напълно човек.

Роклята ми стана с цвета на тайнствен залез, с извити черни клони, обгръщащи голямата луна подобно на кокалести пръсти. Беше ужасно зловеща и идеално подходеше на настроението ми. Погледнах с копнеж фойето, но не можех да махна с ръка и да избягам, тъй като това беше моя идея. Единственото хубаво нещо бе, че бях успяла да се отърва от феята. Чудех се дали е успяла да излезе вече от чекмеджето.

Неохотно последвах Приткин през опустошената дневна, докато Ник остана отзад, за да огледа. Движехме се предпазливо по коридора, опитвайки се да избегнем кръвта. Не беше лесно. Докато правех това, установих, че жертвата бе отнесла със себе си поне няколко от нападателите си. Тази кръв не можеше да идва само от едно тяло. Уверих се в това, когато видях, че вратата в края на коридора бе отворена заради тяло, което се подаваше наполовина от нея. Или за да бъдем поточни, това беше част от тяло. Горната част се намираше на няколко стъпки от останките, а изобщо не можех да видя дясната ръка. Разбира се, не търсех особено упорито.

Внимателно прекрачих това, което бе останало от тялото и се натъкнах на липсващата ръка. Тя беше прикрепена върху стената до вратата, акт на внимание към брадвата, която я бе отсякла от рамото. Ръката висеше на остатъците от ръкав, който някога може би е бил син, но сега представляваше бъркотия от пурпурно.

Преглъщайки трудно, се огледах наоколо, а над горната ми устна изби пот. Климатикът не беше включен и въпреки случайните повеи на бриза през отворения прозорец, вътре бе 90 градуса. Но не това бе причината за моето потене.

Лъчите на следобедното слънце бяха доста по-плътни от обичайното, замъглени от прах и както осъзнах по-късно, от стотици мухи. Те се носеха над нещо, което помислих за бъркотия от телесни части върху огромното легло, но които най-накрая разпознах като тяло на мъж. За да го кажа по-добре, останките не бяха пресни. Не съм експерт, но силно се съмнявах, че новите трупове изглеждаха като месести балони, изпълнени с вонящи газове и разлагащи се. Гледката бе толкова ужасяваща, че ми отне минута да забележа, че кожата му бе с цвета на джоджен, бледо синьо-зелено.

— Джин — каза Приткин отсечено, преди да мога да попитам. — Видя ли го? Погледнах го скептично.

— Малко е трудно да се пропусне.

— Духът!

Поклатих глава. Ако някъде тук имаше дух, то той беше доста тих. Или беше припаднал от вонята на това, което изтичаше от отворената рана отстрани на тялото на джина. Поне мухите го харесваха; около стотина се бяха натрупали там подобно на черна могила. Запуших си носа и се опитах да дишам през устата. Не помогна.

— Внимателно, Кас... изглеждаш толкова позеленяла, колкото и той — изкоментира Били. — Кажи на мага, че единственият призрак тук съм аз, и да се махаме. От това място ме побиват тръпки.

Преглътнах трудно.

— Усещаш ли нещо?

Ако някой можеше да открие полудял дух, то това бе Били.

— Не, но ще проверя наоколо, просто за да сме сигурни. Понякога новаците се крият.

Обикновено той не беше много благороден, така че явно изглеждах зле.

— Благодаря.

Започнах да отстъпвам към вратата, имайки намерение да си поема въздух от обграждащия ни смог, тъй като прозорецът в дневната бе отворен. Но Ник стоеше на пътя.

Не го бях видяла да влиза и той ме стресна. Извиках и се дръпнах толкова рязко назад, че щях да падна, ако Приткин не ме беше хванал.

— Съмнявам се, че е тук — каза той рязко, изправяйки ме отново на крака — дори и част от него да е оцеляла. Той би преследвал убийците.

— Какво може да им направи един призрак? — намръщи се Ник.

Приткин и аз си разменихме погледи. Той бе видял с очите си какво могат да направят няколко вбесени духове. Но не го спомена.

— Ще отида да проверя остатъка от апартамента — каза вместо това и излезе.

— Той може да е най-добрият демонски ловец — каза Ник, мръщейки се след своя приятел — но се обзалагам, че ти знаеш много повече за призраците. Салех може и да е оставил такъв, нали?

Той прехвърли погледа си от мен към тялото, но то не му отговори. Това не беше толкова изненадващо, при положение че липсваше главата.

— Не знам.

Никога преди не бях срещала джин, но предполагах, че и при тях важаха същите правила като за останалите нечовешки, магически същества, а именно че те не оставяха духове след себе си. Разбира се, същото се отнасяше и за повечето хора. В интерес на истината, условията тук бяха толкова необичайни, че каквато и информация да беше отнесъл джинът в отвъдното, то тя щеше да си остане там. Но не се чувствах добре, за да давам дълги обяснения.

— Били отиде да огледа наоколо. Ако нещо е останало от него, ще го намери.

— Нещо? Той или е дух, или не е.

Ник изглеждаше леко стресиран, а една вена пулсираше зад дясното му око. Той ми изглеждаше като човек от някой офис; дори и полската работа не би му подходдала.

— Не е толкова просто — обясних аз. — Не всички призраци са постоянни. Някои духове се носят около телата си за кратко, преди да приемат нещата и да се махнат.

— Колко дълго?

— Няколко часа, може би няколко дни. Не повече от седмица, освен ако не планират да останат за доста дълго време.

— Имайки предвид състоянието на тялото, той е умрял преди не повече от 4 дни. Според нашите изчисления духът му все още може да е тук.

— Може. Но не усещам нищо.

— Опитай по-усърдно — настоя Ник. — Той вече не е в позицията да представя своите искания. Ако се свържеш с него, може би, ще се съгласи да ни каже нещо.

— Ако той е тук, Били ще го намери. Ако не е... — свих рамене. — Не правя нищо, за да привличам духовете, така че не мога да „опитам по-усърдно“. Те просто се появяват, когато съм наоколо.

— Не можем да си позволим да останем повече — каза Ник тихо, но в гласа му имаше предупредителна нотка, която не ми хареса.

Внезапно ми хрумна да се зачудя защо мястото не бе претърпкано с магове-воини. Беше тяхна работа да разследват убийствата в свръхестествения свят, а тук имаше достатъчно тела, които да им създадат работа за кратко. И тогава забелязах крак — със златистокафяв тен — да се подава иззад леглото. Не можех да видя дали той бе все още прикрепен към нещо.

— Колко време имаме преди някой да се появи? — попитах го нетърпеливо. Приткин и неговите приятели не бяха нещо, с което исках да се сблъскам.

— Няма начин да знам. Но Салех бе под запрещение от Съвета. — Ник видя изражението ми. — Това е като парола — обясни той. — И когато не се появи на седмичната среща, ще бъде изпратен някой да го провери.

— По дяволите. — Спуснах се към вратата, но Ник ме сграбчи.

— Какво ще стане, ако докоснеш тялото? Ще помогне ли това за по-силна връзка?

Погледнах го ужасено.

— Няма да докосна това нещо.

Самата идея накара кожата ми да настръхне.

— А ако е нещо, което е притежавал?

Преди да мога да го спра, Ник прекоси стаята, за да издърпа ризата на мъртвия мъж. Предположих, че той ще откъсне парче от тъканта, но мъртвата кожа се смъкна заедно с дрехата, оголвайки костите. Ризата зина отворена, разкривайки ми корема му, който се

движеше самичък. Тогава осъзнах, че всъщност виждам личинки под кожата, пригади ми се и замалко да повърна.

— Това е. Дотук бях. — Заклатушках се през вратата и се сблъсках с Приткин, който идваше по коридора. — Има ли баня?

— Две врати по-надолу, отляво. Няма никой там.

За секунда не можах да проумея какво ми казва. Само трима от нас можеха да разпитват мъртвец — ако не брояхме Били, а той не би си дал труда за това. Тогава осъзнах, че той всъщност ми казваше, че в банята няма трупове. Представих си разлагащото се тяло зад мен, задавих се и избягах.

Роклята явно хареса повече банята от превърнатата в морга спалня. Огледалото отрази колебливо бледо розово подобно на небето преди зазоряване. Но въпреки че останах над мивката за един дълъг момент, опитвайки се да не изхвърля обяда си, слънцето не изгря. Не че ми пукаше. Тъкмо приключвах с измиването на лицето и ръцете си, опитвайки се да премахна мазния слой, който имах чувството, че ги покрива, когато фина мъгла се просмука от отводнителния канал с цвета на студено сребро. Тя се оформи в лице, трептейки пред огледалото подобно на мираж от пара. Лицето бе неясно и замъглено, не толкова плътно, колкото обикновено бяха духовете, които виждах. Премигнах, но то не изчезна.

— Безопасно ли е? — попита един треперещ глас.

— Аха — отговорих глупаво. Наистина нямаше добър отговор. В няколко запомнящи се случая в миналото срещнах призраци, които не бяха осъзнали, че са мъртви. И никой от тях не бе доволен, когато им го изясних.

Мъгливите очи започнаха да оглеждат банята. Те се отделиха от остатъка от главата, за да огледат по-добре. Едното от тях се плъзна под вратата и аз трепнах, тъй като знаех какво да очаквам. Няколко секунди по-късно устата се отвори шокирано, но не излязоха никакви думи.

— Знам, че е зле — избърборих аз — но ти ще отидеш на по-добро място.

Невиждащата глава се обърна в моята посока.

— Аз съм демон — изсъска той. — Не мисля, че ще стане така.

Окей, той имаше право. Другото око се върна от огледа си през прозореца и се настани по средата на челото му. Така заприлича на

Циклоп, но поради обстоятелствата, не мислех, че ще е добре да изтъкна това.

— Кой направи това?

— Не знаеш ли? — попитах изненадана.

— Бях заспал! — каза той, звучейки разярено. — Чух как някой влезе и след това светлините изгаснаха.

Завинаги, помислих си аз, но не го казах. Окото се фокусира върху лицето, виждайки ме чак сега за пръв път.

— И коя, по дяволите, си ти?

— Посетител — казах аз, насочвайки се към вратата.

— Не толкова бързо.

Лицето се появи на пътя ми. Скитащото око се върна при другото и имаше нещо забавно в това да ги гледам как се борят за мястото на челото. Когато най-накрая се настаниха, той ме погледна обвинително.

— Можеш да ме видиш!

— Аз съм ясновидка.

— Добре. Тогава ми кажи кой направи това. Някой ще трябва да си плати!

Внезапно ми хрумна една идея.

— Може би, ще можем да се договорим — предложих аз.

— К'во имаш предвид?

— Трябва да получа информация за Кодекса — казах слабо.

— Кой от многото? — попита той, ставайки делови.

— Има повече от един?

— Кодексът е компилация от знания, скъпа. За кой говорим?

Преглътнах.

— За Кодекса на Мерлин. Изгубеното копие.

Погледът му се изостри.

— Как каза, че ти е името?

— Не съм го споменавала. Знаеш ли нещо?

— Вероятно.

Въздъгнах.

— Аз съм Каси Палмър — казах, а призрачните очи се разшириха.

— Добре, тогава. — Гласът на Салех се оживи. — Кодексът е изгубен преди много векове, но не това е основният проблем. Дори и да го намериш, няма да си в състояние да го прочетеш.

— Кодиран ли е?

— По-добре. Кодовете могат да бъдат дешифрирани, рано или късно, независимо колко добре. Той е малко по-изобретателен от това.

— Той? Имаш предвид, че Мерлин наистина е съществувал?

— Не, те са го нарекли Кодекса на Мерлин, защото бил написан от човек на име Ралф — каза Салех нетърпеливо. — Знаеш ли цялата история за Мерлин, който се подмладявал с всяка изминала година, вместо да остарява? — Кимнах. — Е, разказвачите са я объркали.

— Тоест?

— Тоест няма маг, който да може да се подмладява. Той омагьосал Кодекса така, че ако някой му го отнеме, да почне да старее на обратно.

— Защо ще прави това?

Салех ми хвърли един поглед, който казваше, че той започва да се съмнява, че моят коефициент на интелигентност съответства на гръдната ми обиколка.

— Така той ще започне да се трие от само себе си! В наше време той представлява само връзка празни листове.

— Но ако някой може да отиде в миналото.

Салех ме дари с една лукава усмивка.

— Тогава този някой вероятно ще може да го спаси.

Усетих как стомахът ми се обърна. Новата ми длъжност наред с другите неща ми даваше възможност да променям времевата линия. Но без някои от тези уроци, които бях пропуснала, рискувах да объркам нещо, което нямаше да знам как да оправя.

— Къде е той? — попитах, знаейки, че отговорът няма да ми хареса.

— Грешен въпрос — промърмори той. — Би трябвало да попиташ къде е бил. Защото ти ще трябва да се върнеш назад във времето, когато Кодексът е бил относително недокоснат, веднага след като е напуснал ръцете на Мерлин.

Някой почука на вратата и аз подскочих.

— Трябва да тръгваме. — Гласът на Приткин долетя ясно през тънкото дърво.

— Тогава къде е бил? — просъсках тихо.

Единственият човек, който мразеше моите разходки в миналото повече, отколкото аз, бе Приткин. Искях да направя сделката, преди да

се намеси и да прецака нещата.

Били се появи през стената подобно на фишек.

— Магът е прав, Каси. Трябва да се махаме. Веднага.

Той се опули при вида на спектралното лице на джина.

— Кой е това?

— Салех. Намерих го.

— Супер. Сега да тръгваме. Идва отряд от военни магове с асансьора.

— Дай ми минута.

— Нямам я.

— Били! Може би, открих нещо.

Приткин започна да блъска по вратата.

— Какво става? Какво не е наред?

Твърде късно си припомних, че той имаше изключително остър слух. Погледнах Салех.

— Какво искаш?

Той завъртя очи.

— Какво си мислиш, че искам? Ти си ясновидка. Искам да знам кой направи това.

— Не контролирам дарбата си — казах му отчаяно, когато Приткин започна да се хвърля срещу вратата на банята.

— Тогава вероятно ще се мъкна с теб, докато не реши да се прояви — каза Салех доволно.

— Оу, не мисля така — каза Били, гледайки камите на джина.

Погледнах Салех, който отвърна на погледа ми спокойно. Въздъхнах и се предадох.

— Кога точно умря?

— В понеделник сутринта, някъде около десет.

Погледнах Били. Нямах начин да се върна в апартамент, пълен с убийци, в уязвимо човешко тяло.

— Имам нужда от помощ — казах нетърпеливо.

Тялото ми се нуждаеше от дух, който да го поддържа живо, но никой не е казал, че този дух трябва да е моят. Някой ми беше казал, че нямам нужда от Били да се грижи за тялото ми, когато духът ми предприемаше малките си екскурзии. Просто се пренеси в същото време, в което си си тръгнала, беше казала тя равнодушно, сякаш

пренасянето в точно определено време бе най-лесното проклето нещо. Нямахше нужда да казвам, че предпочитях моето решение.

— Не мога да повярвам — промърмори Били, когато една от пантите се предаде с трясък.

Погледнах го лудо и той каза нещо, преди да се вмъкне под кожата ми.

— Не се бави. Той ще разбере, че съм аз, когато няма да мога да ни измъкна оттук.

— Какво става? — попита Салех.

— Не мога да ти кажа това, което искаш да знаеш. Но мога да ти го покажа. Прекарах ръка през това, което бе останало от него и се пренесох. Банята се преоформила около нас четири дни по-рано. Не идваше никакъв звук от вратата, така че внимателно подадох призрачната си глава през вратата и се огледах. Липсата на кръв по стените бе достатъчна да ми каже, че се бях пренесла преди убийците да дойдат.

Салех се промъкна през стената, като изглеждаше готов на всичко. Аз го последвах, като внимавах за нещо необичайно. Като някой с наистина голяма брадва.

Салех премина през стената на неговата спалня толкова лесно, сякаш го правеше всеки ден. Върху леглото се намираше спящият джин. Като жив той изглеждаше доста нормален, с изключение на цвета на кожата. Нямахше тюрбан, златни обици или друго средноизточно облекло. Вместо това имаше къдрава кафява коса, добре оформена козя брадичка и екип на Лейкърс. Също така имаше и глава.

Часовникът до леглото показваше 9:39. Салех и аз се спогледахме, след което се настанихме да чакаме. Не отне много време.

В 9:52 чух звука от бягащи крака и звънтенето на оръжия, явно бодигардовете на Салех се бяха сблъскали с убийците. Момент по-късно един от тях се промъкна през вратата преди една летяща магическа брадва да отреже ръката му. Меч, държан от човешки ръце, го посече минута по-късно, докато фигурата на леглото се събуждаше, премигвайки, за да проясни погледа си и да започне да се оглежда наоколо. Преди да може да се фокусира, вторият бодигард бе мъртъв, а

главата на Салех играеше баскетбол с коша за дрехи в далечния ъгъл на стаята.

Едва обърнах внимание на страховитата развръзка, защото очите ми се бяха фокусирали с недоверие в държащата меча фигура, която се открояваше на сцената. Щях да се задъхам, но дробовете ми не работеха, явно в тялото ми нямаше остатъчен въздух. Заля ме вълна на дезориентация и за момент не можех да се движа, не можех да мисля. Изглежда времето спря, когато се взрях шокирано в лицето, опръскано с кръвта на своята жертва.

Една част от мозъка ми забеляза, че той изглежда различно. Вместо мизерната тениска и кафяво палто, което изглеждаше така сякаш е претърпяло много битки, сухата му фигура бе облечена с тесни черни джинси, подходяща тениска и красиво черно кожено яке. Той изглеждаше, както обикновено, но някак си различен, сякаш внезапно бе открил модата. Косата му също изглеждаше така, сякаш бе току-що сресана, а наболата брада по страните му изглеждаше по-скоро като модна тенденция, отколкото така, сякаш бе забравил да я обръсне.

Най-голямата промяна бе в неговото изражение. Бях го виждала толкова пъти ядосан, но това изражение, сякаш гладна птица всеки момент щеше да прегризе врата на своята плячка, бе нещо ново. Погледнах в чифта познати зелени очи с пълно отричане. Всичко, което можех да си помисля, бе „Не се учудвам, че той не искаше да ме доведе да видя Салех.“ — Не мога да повярвам! — оплака се Салех. — Дори не го познавам!

Ние гледахме как Приткин обърва кървавия меч в края на чаршафите на Салех, преди да му нанесе дълга рана по гръбнака. Той се отдалече с лекота, без да бърза, ужасяващ и грациозен. Не се обърна назад.

— Някакъв тип се разхожда, насича ме на парчета, а аз дори не го познавам? — Успокой се — казах му аз, чувствайки се слаба и болна. — Запази разсъдъка си.

— Нямам глава! — просъска той и се спусна към вратата.

— Имахме сделка — напомних му аз.

— Твоята книга е в Париж. — Салех погледна през рамо. —
Опитай 1793.

Погледнах го.

— Какво? — По дяволите, трябваше да знам, че това не е съвпадение.

— Да. Двойка тъмни магове откраднаха Кодекса през тази година и...

— Чакай. — Гледах джина, чудейки се дали бях чула правилно. — Мерлин е живял в... хм, не знам точно, но той не би могъл да бъде все още жив през 18 век!

— Той е бил отчасти инкубус — всеки знае това — бях уведомена аз. — А демоните са безсмъртни. Сега млъкни, ако искаш това, иначе аз изчезвам. Замълчах.

— Така че, да, той е бил жив през 1793, когато е изгубил Кодекса от маговете, които го продали малко по-късно на търг. Точно преди да разбунят кошера и да бъдат екзекутирани публично и преди тълпата и няколко вбесени полудемони да тръгнат по следите им. Както и да е, опитай се да се пренесеш там и може би ще уловиш момента, преди да са го продали.

— Но ако са планирали да го продадат, тогава той е бил охраняван! Трябва да има и по-добър момент...

— Мерлин пазел Кодекса, докато маговете не сложили ръка върху него, вярвай ми, Пития или не, ти не искаш да се срещнеш с него.

— А тогава по-късно? Кой го е купил?

— Дори и да имах цял ден, нямаше да мога да повтора всички слухове за това къде се е озовал след тази нощ. Това не би трябвало да те интересува, ако го искаш преди заклинанията да са почнали да се унищожават, трябва да го вземеш възможно най-рано. И това е Париж, 1793 — каза той равно. — Опитай се да не те обезглавят. Повярвай ми, ужасно е. — Той отново се отправи към коридора.

— Почакай! Къде отиваш?

— Къде си мислиш? Имам работа за вършене.

— Салех!

Той се спря до вратата.

— Това не е твоя работа, скъпа! Благодарение на мистериозния мъж, аз отново нямам тяло. Десет века на акумулирана енергия са пресушени, просто така. — Той се опита да щракне с пръсти, но не успя. Намръщи се. — Каквото и отмъщение да измисля, ще е добре дошло, а повярвай, доста съм изобретателен.

Той изчезна, оставяйки ме да гледам безучастно след него. Е, поне това обясняваше как бе успял да остави дух след себе си: не бе оставил. Духът бе истинският вид на Салех. Той просто бе събрал достатъчно сила, за да си оформи тяло, за да може да се оправя със смъртните, предположих. Въпросът беше, дали да тръгна след него?

Съмнявах се, че в това си състояние, той можеше да причини някаква особена вреда на Приткин. Духовете, особено младите, имаха ограничен запас от сили, особено такива, които са умрели много бързо. Салех не беше призрак, но тъй като бе загубил по-голямата част от силата си заедно с главата, се съмнявах, че може да направи нещо по-добро. И като имах предвид щитовете на Приткин, той беше в относителна безопасност. Жалко, че това не можеше да се каже и за мен.

Ако Салех намереше начин да се свърже с мага, за да го обвини или смъмри за престъплението, той вероятно щеше да се досети как се е добрал до тази информация. А това щеше да е много лошо. Дори и Салех да не го познаваше, не изглеждаше много вероятно Приткин да е имал лични взаимоотношения с джина. Което означаваше, че причината да го убие, вероятно бе, за да не му позволи да ми каже за Кодекса. И ако той не се притесняваше да убие Салех, за да запази тайната, защо тогава аз да се намирах в безопасност?

Накрая реших, че целият дебат за Салех е глупав, тъй като не знаех как можех да спра джин, който не искаше да дойде. Най-накрая се пренесох назад сама, само за да чуя писъкът на Били в главата си. „Влизай във ваната.“

Тъй като аз седях там, опитвайки се да схвана какво става, той излезе от кожата ми и ме побутна точно по средата на гърдите ми. Били обикновено имаше проблеми с преместването дори на малки неща, но отнякъде бе намерил енергия, защото почти паднах. Заклатушках се към старомодната вана, загубвайки баланс и падайки в нея. В същия момент коридорът избухна.

Лежах сред останките, главата ми се въртеше, пред очите ми бе притъмняло за няколко замайващи секунди. Ваната бе реставрирана антика, с оригинално солидно метално тяло. То бе спасило живота ми, но с пулсираща глава и дробове, изпълнени с прах, имах проблем да се почувствам благодарна.

— Мис Палмър! — Гласът на Приткин дойде от дупката, където се очакваше да бъде вратата. — Добре ли си?

Не погледнах към него. Не можех да го погледна.

— Да. — Изплюх кръв — бях си прехапала езика — и прах. — Никога не съм била по-добре.

Изпълзях изпод отломките и се запътих към мивката, само за да открия, че вече я няма на местото ѝ. Имаше дупка с размерите на мивката в прозореца, така че си проправих път през разрушената баня, за да се огледам. Свежият въздух бе толкова разсейващ, че ми отне няколко секунди да забележа останките от осмия етаж, паднали върху улица Фламинго. Един таксиметров шофьор бе излязъл извън колата си, гледайки големия отломък върху покрива си, изумено. Той погледна нагоре и очите ни се срещнаха. Бързо се вмъкнах навътре. Това място явно бе много по-известно, отколкото ми се искаше.

Погледнах в коридора и видях трима непознати магове воители, които бяха опрели гърбове до стената. Те изглеждаха вбесени. Тъй като бяха само трима, явно не ни очакваха. Изглежда ме разпознаха, въпреки че оглеждаха всички.

— Можем да опитаме заклинание за спомени — каза Ник, посочвайки към тях.

— Няма да издържи — оспори Приткин. — Особено при тяхното обучение. — Той погледна към Ник, а очите му се присвиха от безпокойство. — Явно току-що се присъедини официално към съпротивата.

Премигнах, но това не помогна. Маската бе абсолютно перфектна. Бях израснала сред същества, чиито емоции често се изписваха върху лицата им като единични проблясъци. Мислех си, че знам как да чета хората, но дори и ако се концентрирах, не можех да открия никаква издйническа следа.

Хитрият, смъртоносен хищник, който бях видяла, просто вече го нямаше. На негово място бе блед, уморен мъж с мазилка, която покриваше кожата и дрехите му. Приткин прокара пръсти по косата си, която вече бе влажна от пот благодарение на горещия като пещ апартамент, покрит с отломъци. „Най-малкото сега ще трябва да се изкъпе“, помислих си глупаво аз.

Приткин ме забеляза и досегът с очите му накара кожата ми да настръхне.

— Намери ли го?

Аз се препънах и се облегнах тежко на стената. Сърцето ми щеше да изскочи, то биеше толкова силно, че можех да усетя пулса си в гърлото.

— Не.

Затворих очи от умора, защото Приткин бе доказал в миналото, че може много добре да ги разчита. Но бях горда от гласа си. Това бе нещо, което бях научила при Тони, бях го обиграла толкова добре, че дори и на вампирите не казваше повече от нищо. Накарах сърцето си да забави своя ритъм, а дишането ми да се успокои.

— Изглежда, че джиновете са като вампирите; не оставят призраци.

— Ти каза, че си намерила нещо.

Отворих очи и видях, че Приткин се приближава към мен. Окей, може би, все пак имаше някаква следа. Походката беше същата. Тя притежаваше смъртоносната плавност на боец, обуздана сила и готовност. Той спря достатъчно близо, а тези ясни зелени очи изучаваха лицето ми. Той е като Тони, когато бе в настроение, казах си аз строго, търсейки някой да прокърви, защото е имал лош ден. Ти не чувстваш нищо, без страх, защото това привлича вниманието му повече от всичко друго. Ти си спокойно, тихо море. Не чувстваш нищо.

— В банята имаше следа от призрак, но не беше от джина — казах аз. — Някой друг е умрял тук малко преди това.

— Сигурна ли си, че си добре? — Ник се приближи към мен. Очите му се спряха на роклята ми, която се бе превърнала от многообещаващ изгрев в мъглива нощ, с малки филизи от бели увивни растения, които пълзяха предпазливо на мрачния фон.

— Добре съм — казах аз непреклонно. — Липсва ми мивката.

Приткин погледна през рамото ми към разрушената баня и мръщенето му се задълбочи.

— Трябва да тръгваме. Няма нищо за нас тук, а човешките власти скоро ще пристигнат.

Не можех да се принудя да докосна ръката му, така че сграбчих палтото му, което се бе превърнало отново в познатото кафяво. Чудех се къде ли държи модните си дрехи. Подадох свободната си ръка на Ник и се приготвих да ни пренесе отново в Данте.

— Да — съгласих се аз, а погледът ми бе вперен в Приткин. —
Свършихме тук.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Казанова изтъкна, че би било неразумно да си наема апартамент, в случай че Кръгът имаше шпиони, които бяха нащрек за дълго пребиваващи гости. Вместо това той ме набута в малък склад зад тики бара. В стаята имаше достатъчно място да се обърна и няколко връзки коктейлни чадърчета в кутиите под леглото ми. Приткин обаче беше по-зле, тъй като бе заврян в една съблекалня, която бе принадлежала на най-добрите мъртви изпълнители на бара. Тя бе по-голяма, защото вътре се бяха помещавали ковчезите им, но все още се бе запазила определена... миризма. В момента това ме утешаваше малко.

Най-накрая навлякох свръхголямата тениска, която използвах за нощница, когато Били се появи през стената. Въведох го набързо в моя разговор със Салех, докато той седеше на ръба на леглото и си навиваше призрачна цигара.

— Имаме нужда от екип — заключих аз.

— Ние сме екип.

Бях уморена и ме болеше всичко. Прегърнах възглавницата си, която бе толкова удобна, колкото и тази в някой самолет.

— Шоуто на Каси и Били трябва да се потруди да остане една стъпка пред Тони — казах аз. — Няма да е достатъчно само да ограбим крепостта на Черния Кръг.

— А ние винаги сме имали такъв голям късмет като партньори.

— Можем да вярваме на Рейф.

— Кас, знам, че харесваш този тип, но стига де. Той определено не е воин.

— Нямаме нужда от воин — казах раздражено. — Не планирам да атакувам Кръга!

— А твоите планове винаги работят перфектно, а?

— Опитваш се да бъдеш трън в задника ли?

— Не, то просто си идва от само себе си. — Той запали и ме погледна през облака призрачен дим. — Можем да използваме Марлоу.

Той имаше предвид Хит Марлоу, писателят на пиеси от времето на Елизабет. Сега той беше главният шпионин на Консула.

— Да, това би било доста здравословно.

— Ще спасиш Мирча, както и себе си. Мисля си, че така някои дългове ще бъдат платени — започна да спори Били.

— Може, ако не ме обвинят преди това, за това че го замесих в тази каша.

— Но той е поставил заклинанието върху теб...

— Което, като мой господар, има пълното право да направи. Но аз нямах право да го дублирам, дори и случайно. — Видях как възражението трепти на устните на Били. — И да, смятам, че техните основания не струват. Просто казвам.

— Не ги харесвам повече, отколкото ти. — Били звучеше огорчен. — Но кой друг е там? Ние продължаваме да се срещаме с тези могъщи типове, но всичките са откачалки.

— Няма да взема с мен някого назад във времето, на когото не вярвам. Или ако е некомпетентен. Или който си има собствени планове.

Били изпусна една раздражена въздишка.

— Ще ти е малко трудно да събереш екип, ако запазиш тези изисквания. Някой лоялен и силен, който да не иска нищо? Хайде де.

Открих, че отново побеснях срещу Приткин, защото се предполагаше, че той трябваше да е точно това. Бях започнала да свалям гарда си, когато бях с него, защото той беше умен и смел и понякога странно забавен. Трябваше да имам едно наум, че нищо от това не означаваше, че е на моя страна. Когато давам думата си, я спазвам, каза ми веднъж той. Да бе, точно така.

Играех си с покривката на леглото, син и златен брокат с бодлива дантела. Не за първи път си пожелах нещо по-малко топчесто и по-удобно. При Тони имах мека памучна покривка за легло, която използвах години наред. Тя избледня от пранетата, нейните искрящи, евтини цветове с течение на времето придобиха меки пастелни тонове, подобно на английска градина. Тя беше леко разръфана по краищата, но никога не позволих на моята претенциозна гувернантка да я смени с нещо друго. Харесвах я такава, каквато беше, с дефектите си и всичко останало. Но подобно на останалите мои неща, както и Юджийн, вече

не съществуваше. — Кас? — Били внезапно прозвуча неловко, нещо доста необичайно за него. — Знаеш, че Приткин е идиот, нали?

Идиот, който също беше и приятел, прошепна ми едно тъничко гласче в главата. Престани, престани.

— Кас?

Бучката в гърлото ми бе нараснала достатъчно, за да стане болезнена и очите ми бяха започнали да бодат издайнически и оу, беше време за смяна на темата.

— Знам.

— Добре тогава. По-добре да се махаме. Никога не съм му вярвал.

— Аз не вярвам на никого — казах аз пламенно. Това бе единственото нещо, в което бях сигурна през тези дни.

— На никой, с изключение на мен — поправи ме Били. — Какъв е планът?

— Трябва да взема Кодекса — казах аз, започвайки с нещото, за което не можеше да се спори. Приткин каза, че той нямало да помогне, но сега знаех колко можех да му се доверя. — Само че не мога да го донеса тук. Той е бил изгубен в продължение на двеста години; един бог знае само какво може да се случи с времевата линия.

Били изглеждаше объркан за момент, след което очите му се разшириха.

— Не може да си мислиш това, което си мисля, че си мислиш. Намръщих му се.

— Ако планината не отива при Мохамед...

— Мохамед не е бил побъркан господар вампир!

— Мирча не е побъркан. — Поне не още. — Той се... измъчва.

— Аха. Ти смяташ да вземеш със себе си един измъчен господар вампир, за да проникнете в крепостта на тъмните магове?

— Имаш ли по-добра идея?

— Всичко е по-добра идея!

— Не викай.

— Тогава започни да говориш смислено!

Хвърлих възглавницата към него, което не беше много умно, защото тя мина точно през него.

— Това не променя факта, че ти си луда!

Тръшнах се отново на леглото и покрих очите си с ръка. Вероятно той беше прав, не че имаше някаква разлика. Ако не можех да занеса заклинанието при Мирча, тогава трябваше да отведа Мирча при заклинанието. И тази сутрин вече бях казала, че искам да направя нещо.

— Имаш нужда от почивка. — Били се опита да хване ръката ми, но той бе изразходил прекалено много енергия в апартамента и не притежаваше силата. Пръстите му минаха през мен.

— А ти трябва да се нахраниш — казах аз, довършвайки мисълта. Не бях търсила енергийно пресушаване, но така или иначе имах нужда от сън.

— Няма да го направя — каза той след малко.

Погледнах нагоре объркано. Не си спомнях кога за последен път Били бе отказал енергия. Това беше главното нещо, което ни свързваше, неговата заплата за това че ми помагаше да реша разнообразието си от проблеми. — Какво?

— Не че нещо, Кас, но изглеждаш като ада.

— Благодаря.

— Не се нуждая от много енергия, за да шпионирам маниакалния маг, така или иначе. — Той бутна шапката си назад и ми се ухили. — И ако сме щастливци, може би, някои от неговите стари приятели ще го намери и ще реши проблема вместо нас.

Заспах, чудейки се защо тази мисъл не ме караше да се чувствам по-добре.

С Рейф се срещнахме в кухнята на следващата сутрин преди зазоряване. След като изхвърлих Приткин от картинката, трябваше да търся помощ от другаде, а нямах голям избор. Бях оставила съобщение на частния номер, който Рейф ми бе дал, молейки го да се видим. Само се надявах, че няма да откачи, когато му кажех какво искам.

Малко след като дръпнахме два стола до свободната маса за подготовка, един от персонала влезе и постави бяла чаша с кафе пред мен. Миришеше на превъзходно кафе и димящо мляко. Приткин щеше да се влюби в него. Избутах мисълта, чувствайки се несигурна.

Някои от персонала приготвиха пайове за вечерта на лятното равноденствие, което обясняваше защо бебето имаше петна от пурпурно около устата си и сладко в къдравата си руса коса. Миранда, която се опитваше едновременно да е гледачка и надзирател, я беше

преместила почти веднага, след като влязох. Бебето веднага издаде раздразнителен звук и тъй като аз просто седях там, без да правя нищо, той се превърна в ядосан вик.

Рейф ме спаси, като я взе въпреки официалното си облекло и започна да я гъделичка. За известно време се забавляваше, като се огъваше във всевъзможни пози и накрая зарови лице в ризата му. Гледайки колко бързо се съвзе, нямаше съмнение, че тя искаше да флиртува със сладкия тип. Бяла китайска чиния се присъедини към кафето ми. Върху нея лежеше голяма добре изпечена кафява кифла. Погледнах към кифлата и доколкото можех да кажа, тя не ме погледна в отговор. Тъй като бе преминала първия тест, я разчупих и отхапах. Фъстъчено масло и аншоа. Малкият шеф се мотаеше наоколо, чакайки присъдата. Щеше да почака още малко.

— Тя ми напомня за теб, когато беше на същата възраст — каза Рейф, внимателно изтривайки устните на бебето с кърпичка. Това само направи нещата още по-лоши; сега и бузите ѝ бяха пурпурни. — Не можеше да ядеш нещо, без то да бъде навсякъде.

Джеси сподави една усмивка в другия край на дългата маса, където той и групата деца играеха Монополи. Те би трябвало да са в леглата — беше малко преди 4 сутринта — но никой в Данте не спазваше разписание. Може би, фактът, че голяма част от персонала избухваше в пламъци на слънчева светлина, имаше нещо общо с това.

Повечето от по-големите деца се бяха съсредоточили в играта, но едно от по-малките седеше на земята, играейки с диспенсъра на Елвис, който някой му беше дал. Тя изглеждаше тотално отдадена на играта, но вратата зад нея стоеше отворена. Изглежда, че нейните родители бяха скрили своето различно дете веднъж в малка стая без прозорци, докато тя не открила, че ключалките без проблем се отварят за нея и избягала. Сега това бе станало нещо като навик. Това се бе превърнало и в нещо като предизвикателство тук в казиното: вратите на асансьора оставаха отворени, докато тя беше тук.

Гледайки я, най-накрая осъзнах какво ме тревожи. Тези деца бяха прекалено малки. Обичайната възраст бе осем години, а някои от тях бяха на 4–5 години. Което нямаше смисъл.

На 14, аз бях една от най-младите в приюта на Тами. Повечето бяха в средата или края на пубертета, достатъчно стари, за да се досетят какъв би бил живота им в едно от онези училища и да

организируют бягство. Разбира се, имаше и по-малки деца, които се появяваха, но винаги се придружаваха от някой по-възрастен другар. Никога не бях виждала Тами с толкова много малки деца. Как бяха избягали? Как бяха оцелели на улицата, докато ги намери? Аз едва бях успяла, а бях по-голяма и имах повече пари от тях.

— Когато дойдох при Тони, бях на 4 — напомних на Рейф. Една малка кола от Монополито бе решила да се затъркаля надолу по масата към нас и се блъсна в ръката ми. Обърнах я и я изпратих обратно, където се блъсна в една обувка. Изглеждаше така, сякаш някой бе омагьосал дъската за игра.

— За да живееш там, но баща ти те водеше като бебе — отговори той, отказвайки се да почисти изцапаното дете. Той я задържа до гърдите си с една ръка, дланта на ръката му бе покрила защитнически страната на детето.

— Какво?

— Той обичаше да те показва. Разбира се, ти беше по-добре възпитана от други — каза той с въздишка, когато бебето започна да дъвче вратовръзката му.

— Никога не съм знаела това.

Знаех толкова малко за родителите си, че почувствах това малко незначително нещо като откритие. В моето съзнание „майка“ означаваше студена ръка, мека коса и омайващ аромат. Това бе най-силният ми спомен за нея. Въпреки че мислех за това много усърдно, това беше единственият ми спомен. А си спомнях още по-малко за баща ми.

— *Riccolina mia*, моля те, спри — каза Рейф гневно, издърпвайки връзката си и замествайки я с биберон преди неговата подопечна да се разплаче. За щастие, малкото нещо отвлече вниманието ѝ и скоро тя се сгуши до гърдите му и заспа. — Посещенията спряха, когато беше на около две — добави той.

— Знаеш ли защо?

Рейф имаше намерение да свие рамене, след което осъзна, че това може да събуди малката му приятелка.

— Моето предположение е, че ти започна да показваш знаци за дарбата си. Твоят баща трябваше да осъзнае, че Тони ще те вземе, ако разбереше за това.

Което и бе направил само няколко години по-късно.

— Как разбра?

Никога не разбрах как Тони бе открил, че можех да бъда ценна придобивка. Идеята, че всичко бе станало заради някой намек, бе отвратителна.

— Тони никога не вярваше на никой, дори и на своя дългогодишен слуга — увери ме Рейф. — Имаше хора, които наблюдаваха баща ти, както и сигурно имаше хора, които да наблюдават тях. Единствените, които Антонио не следеше, бяха тези от нас с кръвни връзки с него, тъй като знаеше, че ние не сме достатъчно силни, за да ги прекъснем. — Последното бе казано с нехарактерна горчивина.

— Не, предполагам... Можеш ли да ми кажеш нещо за тях? За моите родители?

Това не бе първият път, в който го питах, но Рейф никога не бе отговарял. Бе му заповядано да мълчи и тъй като вампирът, който го бе създал, бе дал заповедта, забраната беше по-силна дори от Мирча.

Рейф ме погледна със състрадание.

— Съжалявам, Каси.

— Просто си помислих, че може би, когато Тони го няма...

— Но той все още е жив — напомни ми Рейф нежно. — И така заповедта му е в сила.

— Но може би, Били може...

— Забраната на Антонио включва и комуникацията с духовния свят.

Моята способност да общувам с духове идваше от баща ми. Не беше изненадващо, че Тони се бе сетил да добави това малко уточнение. Винаги съм го мразела, но никога не съм го мислила за глупав. Разочарованието се намести на обичайното си място, в гърдите ми.

— Мирча не може ли да разкъса кръвната връзка? — попитах след един момент.

— Не съм го питал. В неговото състояние... не смея да направя нищо, за да го отслабя повече.

— Което ме довежда до това защо исках да те видя.

Погледнах децата, но никое от тях не ни обръщаше внимание. Джеси бе прехапал устната си и гледаше дъската, където се появяваха

малки знаци върху неговите хотели. Колкото се може по-тихо, обясних на Рейф за какво става въпрос.

— Искаш да щурмуваш крепост на тъмни магове? — попита Рейф невярващо, когато свърших. — Сама?

— Не сама — поправих го аз. Почивката през нощта ми бе помогнала да прочистя главата си и да преоценя моя план. Трябваше да заведе Мирча до Кодекса, но да се опитвам да се справя сама, бе глупаво. За щастие, имаше и друга възможност.

Освен Рейф и някои други трофеи, Тони бе специалист в спечелването на своя страна на гадни типове, такива с умения и личностни качества, които да допълнят неговата мрежа от свръхнелегална дейност. А някои от тях бяха имали на разположение няколкостотин години да усъвършенстват своите умения. Щях да тръгна след Кодекса и нямаше да съм сама.

— Но ако вече знаеш къде е, тогава защо просто... — Рейф направи един неопределен жест с ръка, който трябваше да означава пренасяне. Уважавах го достатъчно, за да не завъртя очи, но ми костваше усилия.

— Ако можех да се втурна там и просто да го взема, да. Но някак си се съмнявам, че ще е толкова лесно. Нуждая се от Алфонс.

Рейф просто стоеше там, изглеждайки ужасен, но явно част от напрежението му се предаде на бебето, което се събуди и започна да хленчи. Гледах я предпазливо, знаейки какво означава това. Но Миранда, която тероризираше персонала за свое удоволствие, дойде и я отнесе, преди да избухне експлозията. А Рейф продължаваше да ме гледа. Реакцията не беше точно изненада. Алфонс беше дясната ръка на Тони и главният му главорез. След като шефът изчезна, Алфонс бе поел контрола над операциите на фамилията по Източния бряг, както бе направил Казанова във Вегас. И не, нищо относно него не беше сигурно. От една страна той изглеждаше като боксьор, който бе загубил прекалено много битки: чертите му бяха леко неправилни, сякаш са били размазани толкова лошо, че никога нямаше да се оправят. От друга страна той звучеше плашещо като дон Корлеоне. Това се дължеше на нараняването на трахейта му от един лакът, което се бе случило, когато все още е бил смъртен, но това не променяше факта, че всеки път, когато „Кръстникът“ се появеше при Тони, някой

губеше живота си и завършваше кървейки по целия под. Което показваше, защо толкова често бе в плейлистата.

Още по-притеснителна бе купчината от дебели фотоалбуми в стаята му, които бяха пълни със спретнато надписани черно-бели снимки. Някои от тях изобразяваха хора в ковчези, гледащи безжизнено нагоре, други бяха с лице надолу в канали или проснати върху разбития паваж, все още кървящи. Алфонс пазеше снимка на всеки, който някога бе убил. Имаше голям брой албуми.

Снимките бяха идея на Тони. В човешкия свят Алфонс е бил чудовище, от тези, за които се снимаха филми с автомобилни надпревари и експлозии и достатъчно кръв, която да предизвика репортажи в медиите относно обществения ефект на насилието. Във вампирския свят той беше просто добър в това, което вършеше. Понякога прекалено добър. Тони не искаше неговия главен главорез да се сблъска с лошата страна на Сената за това че се бе възгордял прекалено, но говоренето с него не помагаше особено, а и във вампирския свят нямаше такива неща като психоаналитици. Тогава някой се пошегува една вечер, че Алфонс има нужда от хоби и очите на Тони светнаха.

Нещастният шегаджия бе натоварен да намери нещо, което Алфонс би харесал да прави и което да не включваше убиване — или сам да му осигури забавление. Всеки считаше, че той е пътник. И това бе вярно, тъй като домашните любимци се преследваха за спорта, пианото бе използвано като мишена, а стиковете за голф бяха увити около врата му. Но тогава той купи камера и направи черна стая, в резултат на което никой не видя Алфонс в продължение на седмица.

Когато липсваха трупове, които да позират за Алфонс, той фотографираше всеки, който се мотаеше наоколо. Много обичаше да изненадва хората, като ги улавяше да вършат нещо неудобно или пък снимаше от възможно най-лошия ъгъл. Под прекрасния, изрисуван от Рейф, таван в моята спалня се намираха стените, облепени с противни снимки: аз с обърнати очи, при което се виждаше само бялото в тях; с уста, пълна с пица; с челюст, подута от екстракцията на зъб.

Намразих ги от пръв поглед, мразех ги за това че всеки ден трябваше да се събуждам с гротескните версии на себе си, които виждах да се отразяват в огледалото, когато се заглеждах прекалено дълго. Но не посмях да сваля даровете на Алфонс, които скоро

обиколиха стаята и започнаха да се редят наново на втори ред. И докато моята колекция бавно нарастваше, аз започнах да променям съзнанието си.

Любимият модел на Алфонс бе неговата приятелка, приятно закръглена блондинка с ръце, мускулести като на някой мъж, позната като еднооката Сал. Външният ѝ вид отговаряше напълно на прякора ѝ, един белег се спускаше през лявото ѝ око надолу към бузата, за да достигне и повдигне ъгъла на устата ѝ. Тя бе загубила окото си по време на Калифорнийската златна треска от друго момиче, която знаела по-добре от нея как да използва счупена бутилка като оръжие. Малко след това Тони решил да я включи в отряда си. Частите от тялото, които бяха загубени преди трансформацията, не регенерираха, така че Сали си остана завинаги с едно око. Явно обаче Алфонс нямаше нищо против нейната изкривена усмивка и ужасяващото ѝ лице бе увековечено в неговата колекция. Бях видяла няколко негови неотдавнашни снимки, погледът ми се прехвърли от покритата ми с акне брадичка и страни, които Алфонс бе обработил с червен филтър, за да заприличат на повърхността на Марс, към една снимка на Тони, който се бе разплул в трона си и изглеждаше по-подпухнал от обичайното. Едва забелязах най-новата снимка на Сал в средата, въпреки че обективът се бе спрял любовно на нейния белег. В сравнение с мен тя изглеждаше перфектно нормална. Осъзнах, че през обектива на Алфонс всички изглеждаха грозни, или може би през обектива му всички бяха красиви.

Все още го намирах за объркващо, но никога не възприемах моите снимки по един и същи начин. Дори бях започнала да си мисля, че в сравнение с префърцунените снимки, които моята гувернантка харесваше, някои от неговите бяха наистина интересни. Алфонс може и да беше смъртоносно копеле, но за разлика от един определен маг, който можех да назова, нещата, които той правеше, имаха смисъл. А аз наистина се бях уморила да си имам вземане-даване с хора, които не можех да разбера.

Бях прекарала последните няколко седмици, бродейки из света на Приткин, където се предполагаше, че принадлежа, чувствайки се така, сякаш посещавам някоя чужда страна, в която само половината от населението говореше езика. През повечето време няхах никаква представа какво се случваше и един или два пъти толкова много се

обърках, че си помислих, че ще получа увреждане на мозъка. Не можех да спечеля играта — по дяволите, дори не можех да я играя — когато не разбирах правилата. Имах нужда да уравновеся нещата. Имах нужда от вампирите.

— Алфонс може и да е първокласно копеле, но той не е господар вампир първо ниво — напомних на Рейф. — Ако Мирча умре, той ще е в същото положение като теб, ще е принуден да се бори за позиция, в която и фамилия да попадне.

— Той няма нужда да се тревожи. Има толкова много, които с удоволствие ще приемат... неговите таланти... в своя арсенал.

— Да, но колко от тях според теб ще имат желанието той да стане вторият след тях? — Алфонс вероятно щеше да си извоюва своя ниша рано или късно, но никога нямаше отново да се издигне до позицията да бъде втори. Не и за векове, а може би и никога. А не мисля, че това щеше да хареса особено много на вампира, който познавах.

— Консултът забрани на всички да ти помагат — напомни ми Рейф.

— Алфонс никога не е бил особено добър в спазването на заповеди — отвърнах му аз. — Мисля, че ще рискува. — Ако трябваше да се обзаложа, щеше да е десет към едно. Аз бях най-добрият му шанс да се задържи на тази позиция, което ме правеше неговият нов най-добър приятел. Независимо какво казваше Консултът. — Имам нужда от Алфонс и от неговите най-луди главорези. Можеш ли да ми го доведеш?

— Мога да се свържа с него — каза Рейф. — Но дори и да се съгласи, не знам дали това ще е достатъчно скоро.

— Достатъчно скоро за какво? — попитах нетърпеливо. — Знаем къде е Кодекса, Рейф. Просто имам нужда от помощ, за да го взема!

— Да, но Мирча... той се влошава. А ако загуби своите умения, дали противозаклинанието ще може да премахне щетите? Или завинаги ще остане така?

Въпреки че седяхме близо до фурните, той потръпна.

Седнах в стола си, чувствайки се замаяна. Бях предположила, че след като намеря заклинанието, всичко щеше да стане отново нормално. Но какво, ако не станеше така? А със Сената, който беше в разгара на война, какво щеше да стане, ако те решаха, че един полудял

господар вампир е нещо, което не можеха да си позволят? Не се учудвах, че Рейф беше откачил. Ако заклинанието не убиеше Мирча, това можеше да направи Консултът. Иронично, но това, от което имах нужда, бе повече време. Имах местоположението на Кодекса; рано или късно щях да имам и заклинанието. Но нямаше да е никак добре, ако Мирча полудееше, докато правех планове. По някакъв начин трябваше да смекча ефектите от проклятието, докато измислех всичко. А имаше една-единствена възможност за това: единственото място, за което знаех, че там проклятието не действаше с пълна сила.

— А Феерия? — попитах. — Ако го заведем там, това ще ми спечели достатъчно време...

— Консултът помисли за това — каза Рейф. Тонът му беше равен, но треперещите му пръсти бяха намачкали една салфетка. — Но феите не искат повече вампири в техния свят, особено такъв в състоянието на Мирча. Те му отказаха виза.

— Кой? Светлите или Тъмните?

Той изглеждаше изненадан.

— Сенатът не се договаря с Тъмните феи. Договорът им със Светлите забранява това.

— Но аз мога да се договоря с тях. — Кралят на Тъмните феи очакваше от мен да намеря и да му доставя Кодекса. Докато това станеше, той щеше да се грижи да съм доволна. Това ми даваше средството да го изнудвам за някои дребни услуги, като стая за един боледуващ вампир.

— Но дори и феите да искат да помогнат, как ще го заведем там?

— През портала в МАГИЯ?

Метафизичният алианс за велико междувидово сътрудничество бе нещо подобно на Обединените нации в свръхестествения свят. Не беше любимото ми място, но трябваше така или иначе да отидем там, за да вземем Мирча, така че беше логично да го заведем във Феерия през портала в МАГИЯ.

Но Рейф отхвърли тази идея.

— Той не е поправен. Твоето преминаване последния път бе... малко нетрадиционно... и разруши заклинанието. Консултът каза на феите да направят друг, но те отговориха, че ако не можем да контролираме по-добре кой преминава в техните земи, то тогава те не

са сигурни, че искат друг портал. Ние сме в преговори, но не се знае колко време ще отнеме това.

А се знаеше, че феите никога не бързаха. Без да споменавам, че ако и когато порталът отново бъдеше отворен, той щеше да бъде много добре охраняван.

— По дяволите!

Ударих по масата с юмрук толкова силно, че разлях кафето си навсякъде. Попих го със салфетката, когато ми хрумна нещо.

— Тони има нелегален портал някъде тук — казах бавно. — Той го е използвал за контрабанда. Просто не знам къде е.

Рейф сграбчи ръцете ми и за пръв път изглеждаше обнадяден.

— Как ще го намерим?

— Не знам. Но знам кого да попитам.

— Не се нуждаеш от портал, докато не намериш книгата — каза пиксито, разклащайки светлочервената си коса. Тя бе намерила пудриера някъде, най-вероятно в коша за смет, тъй като по-голямата част от пудрата липсваше. Тя го използваше за огледало на тоалетката, която си бе направила от няколко компактдиска. — А ти нямаш никакъв напредък относно това.

— Трябва да се върнеш у дома — изтъкнах аз. — Освен ако не си решила да останеш тук?

Огледах нейния импровизиран апартамент. Той беше относително просторен от нейна гледна точка и бе разположен върху няколко етажерки в работния кабинет на Приткин. Най-горната етажерка бе превърната в стая за обличане, докато най-долу се намираше спалнята, в която имаше ръкавица за фурна като спален чувал и малък фенер като лампа. Тя ми хвърли един поглед, който не значеше нищо.

— Да, установих, че вашият свят е толкова гостоприемен.

— Когато посетих твоя, почти не бях убита!

— А аз бях заключена в едно чекмедже — продължи да се дърли тя.

— Аз бях хвърлена в тъмница!

— Пробвала ли си?

Погледнах чекмеджето, което изглеждаше така, сякаш бе експлодирала бомба вътре.

— Не изглежда да си имала проблем да се измъкнеш оттам!

— Само защото бе направено от някакъв долнокачествен метал, вместо от стомана — потръпна тя. — Можех да умра, моята магия изчезваше, тялото ми бавно замръзваше в жестоката прегръдка на студа...

— Да, но не умря. И може ли да се върнем на темата?

Яростни лавандулови очи срещнаха моите.

— Става въпрос за това, че робът трябва да се върне да служи на краля, а ти трябва да намериш книгата, която му обеща. — Тя се усмихна злобно. — Не искаш да се върнеш във Феерия без нея. Кралят не е известен със своята способност да прощава.

— Франсоаз няма да ходи никъде — казах ѝ аз, може би за десети път. — А ако кралският гняв е толкова смъртоносен, защо ни предложи да ни помогнеш да избягаме от него? Не се ли страхуваш от последствията?

Феята размърда крилата си безпокойно.

— Това беше нещо различно.

— Как така различно?

— Маговете ми предложиха нещо неустойимо. — Нейно мръщение избледня, а очите ѝ се обляха с мека светлина. — Никой не може да ме обвинява, че го исках, дори и кралят.

— Какво ти предложиха?

— Няма значение! Не можах да го намеря! — Тя ритна кутията за бижута, след което седна върху огромната макара, която бе превърнала в кресло, тайно потривайки наранения си крак.

Внезапно си спомних.

— Руническият камък. Джера.

Една от причините, поради която бях оцеляла — едва — когато навлязох в нейния свят, бе, защото си бях присвоила от Сената няколко рунически камъка. Консултът, без съмнение, си ги искаше обратно, защото те щяха да са полезни във войната и защото не бях попитала, преди да ги взема. Но си мислех, че в момента, може би, искаше Мирча по-силно. А и не разбирах как може да ѝ помогне един рунически камък, чиято единствена сила бе да прави хората по-плодовити.

Пиксито изглеждаше възмутена.

— Той каза, че го има. Дори ми го показа. Изглеждаше истински.

— Той е истински. Искаш да рискуваш да си навлечеш гнева на краля, само за да имаш дете?

— Само? — Гласът ѝ премина в цвъртене. — Да, вярвай, че някой човек ще може да го разбере! Моите хора са на ръба на изчезването, докато твоята глупава, слаба, незначителна раса, чието единствено постижение е да се размножава и размножава...

— Да, благодаря, схванах. — Погледнах я с присвити очи. — Какво ако ти кажа, че мога да го взема заради теб?

Вихрушка от блестящи зелени крила се завихри пред лицето ми.

— Къде е? В теб ли е? Мислех, че един от маговете...

Усмихнах се. Нищо чудно, че бе толкова досадна.

— Не, но мога да го взема.

— Ще повярвам, когато го видя.

— Тогава ще повярваш скоро. Но в замяна искам мястото на портала.

— Ще го намеря — каза тя пламенно. — Само не мисли, че можеш да ме изиграеш, човеко. Ще установиш, че прощавам по-трудно и от краля.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Този следобед регистрирах членовете на едно събиране, които бяха наречени от персонала на хотела Сбирщина. Докато се нижеха пред мен няколкостотинте играещи роли ентусиасти, пристигнали с чанти и куфари, а в няколко случая с мечове и брони, улових, че Приткин ме гледа. Той беше от другата страна на лоби бара, облегат на един от фалшивите сталагмити, които се показваха от пода, с наболата си брада и разчорлената си коса и силното му, жилесто тяло. Тялото му изглеждаше отпуснато, но върху лицето му бе изписано онова хищническо изражение, което бях видяла за последен път, когато той стоеше надвесен над обезглавеното тяло на Салех.

Намръщих се и подадох табелата с името на един тип, облечен в дълга роба и с конска опашка. Той прехвърли багажа в едната си ръка, за да може с другата да си закачи баджа. Не мислех обаче, че ще му помогне особено; той беше 17-ят Гандалф, който виждах от сутринта.

— Все още не разбирам защо не можем да се нанесем още сега — изхленчи този, който стоеше до мен. Гласът му беше заглушен от маската, която носеше, но за съжаление не толкова, че да не мога да го разбера. Отне ми минута, за да идентифицирам маската, тъй като бяха добавени пластмасови зъби, което го караше да изглежда доста странно отпред. Явно не бе успял да намери достатъчно страховита маска, затова я бе превърнал в Чубака.

— Казах ви, правим последни приготовления — обясних аз за пети път.

— Те не чистят цялата стая наведнъж! Можем да работим около тях.

— Това не е моя заповед — казах рязко, наблюдавайки група елфи, които сочеха към огромните същества, които се извисяваха близо до кавернозния таван на фойето. Всяко от тях беше високо по 6 стъпки, сиво-черни на цвят, с огромни влечугоподобни крила, които завършваха с остри, деликатни нокти. Те изглеждаха като кръстоска между прилеп и птеродактил и повечето хора ги възприемаха като част

от декорацията. Но „елфите“ явно бяха решили да ги използват за мишена за упражнения: и тримата държаха лъкове, а един от тях слагаше стрела, докато ги наблюдавах.

Преди да успея да си пробия път през тълпата, едно от съществата се покачи грациозно на върха на един сталагмит. Неговото ново положение заблещука от светлината, идваща отдолу, толкова блестяща, колкото тъмни бяха очите на съществото, докато то оглеждаше туристите с хищническо очакване. То забеляза прицелващия се актьор и нададе смразяващ писък, който проехтя из цялото лоби, привличайки погледите на всички.

— Хей, успокой се! — каза този със стрелата. — Иртак!

— Това не може да е Иртак! — каза другият. — Има очи.

Студена тръпка пролази надолу по гръбнака ми. Преди много време в казиното бяха нахлули специалните сили и бяха объркали случайните наблюдатели с опасни нарушители и се бяха отнесли с тях като с такива. В този случай аз и Приткин бяхме в центъра на събитията и едва не умряхме. Някак си не вярвах, че случайните туристи можеха да се справят толкова добре.

Промъкнах се между двама хобити и сграбчих лъка от ръката на актьора. Хвърлих го на един охранител, който се приближаваше от другата страна. Любовта на Казанова към печалбата щеше да убие всички ни.

— Не беше времето тези същества да са тук сред нормалните — изсъсках аз.

Бодигардът просто сви рамене, държейки лъка високо, далеч от обсега на побеснелия актьор.

— Никакви стрелкови оръжия вътре в казиното! — изрева той.

Младият мъж се намръщи.

— Нулева харизма, окей?

Обърнах се да намеря Чубака, който продължаваше да се пени.

— Вижте, госпожице, тук има амбулантни търговци, които няма къде да оставят нещата си! Какво се очаква от мен да им кажа?

Дори и Казанова да ми плащаше, то парите нямаше да са достатъчно, за да изтърпя всичко това. Прегърнах го през косматите му рамена.

— Виждаш ли онзи тип там? — попитах аз и посочих към Приткин. — Обикновено той се занимава с подобни проблеми. Само

че той не обича много, много да се мотае наоколо, така че ще трябва да бъдеш малко по-настойтелен.

Високият, тъмният и мъхнатият посочиха към Приткин и изкрещяха нещо към половин дузината амбулантни търговци, които се мотаеха из вестибюла. Те се втурнаха към мага, а аз се върнах към работата си. Пет минути по-късно усетих една топла ръка върху рамото си.

— Това не беше много мило!

Кожата ми настръхна, сякаш някой бе духнал срещу нея.

— И откога ти пука? — просъсках аз. „Мило“ дори не беше в речника на Приткин.

— Това не е една от обикновените ми потребности — съгласи се той, като изглеждаше озадачен.

Аз не отговорих, а се съсредоточих върху тези, които сега се опитваха да свалят „иртака“ от местото му, като му подхвърляха сандвичи. Но повече се тревожех за това, че той още не се бе върнал на обичайното си място. Още по-притеснителен беше фактът, че очите му бяха фиксирани не върху подхвърляната храна, а върху югулариса на най-близкия човек.

— Можеш да контролираш тези неща, нали? — попитах нервно стоящия наблизо бодигард.

Той не отговори, но се премести няколко ярда по-близо до „елфите“, а лицето му бе толкова щастливо, колкото и моето. Да оставим някой да бъде изяден, не беше особено добре за имиджа ни. Той извади радиото си, като изглеждаше разтревожен.

— Може би имаме проблем — каза той на някого.

— Видях, че ме гледаш. — Думите бяха казани директно в ухото ми.

— Браво! — казах аз, когато сбирщината от елфи, тролове и магьосници започна да се трупа на мястото на представлението. По дяволите. Наистина се надявах скоро да се махна оттук.

Приткин стоеше толкова близо, че топлината от кожата му предизвика стичането на поточета от пот по гръбнака ми.

— Въпреки че разговорът ни ме забавлява — казах му саркастично — имам работа за вършене. Защо не отидеш да насочиш пистолета си към нещо?

Той не отговори, защото може би бе прекалено зает да оставя надолу по врата ми бавна, влажна следа. За един застинал миг просто не можех да помръдна. Винаги си бях мислила, че Приткин има някакъв вид алергия към контактите с хора. Той много рядко докосваше човек, освен ако не ме мъкнеше насам-натам като манекен, и никога не докосваше по този начин. Особено по този... очевиден начин.

Завъртях се и видях как усмивката му се разширява, а очите му станаха наситено зелени. Изражението върху лицето му беше странно — почти животинска сексуалност. А дрехите му бяха почти черни. Всичко това породи у мен лошо усещане и това беше преди той да се протегне и да ме придърпа към себе си.

Каквото и да исках да кажа, то бе заглушено от устните, които нежно покриха моите. Не бях подготвена, че той ще ме целуне, а още по-малко по този начин. Устата му бе гореща и изненадващо сладка, а лекото драскане на наболата му брада не би трябвало да бъде ни най-малко еротично, както беше. Езикът му леко засмука горната ми устна по начин, който си беше направо неприличен. Отблъснах го, като бях изключително объркана.

— Какво...?

— Не — каза той, наклоняйки главата ми и целувайки ме.

Топлина изригна от ръката му, която почиваше върху врата ми, а палецът му леко галеше гърлото ми. Внезапен изблик на желание ме накара да забравя, че трябва да си държа устата затворена и езикът му заигра с моя. Приткин не бързаше, вкусвайки и изучавайки ме. Ръката му, която бе върху кръста ми на неутрална позиция, всъщност гореше.

Отдръпнах се назад, ядосана и объркана.

— Луд ли си?

Една от особеностите на заклинанието бе, че то ми причиняваше болка, ако се доближах до някой друг, освен Мирча. То бе особено злобно що се отнасяше до Приткин, превръщайки предупреждението, което обикновено ми отправяше в нещо толкова непоносимо, че сълзи потичаха от очите ми. Той не каза нищо, просто някак си ме върна на рецепцията, без да ме докосне. Нещо ставаше в казиното: можех да чуя викове и проблясъците на фотоапарат, както и група охранители, които се спуснаха натам с мрежа в ръка.

— Знам, че си говорила със Салех — прошепна той. — Какво ти каза?

Друг нечовешки писък прониза въздуха, този път идваше отгоре. Второто същество изглежда не хареса факта, че охраната се опитваше да плени неговия спътник. То откъсна върха на един от сталактитите, които бяха по пътя му, докато се отправяше към схватката, а върху нас отвсякъде се посипа дъжд от фалшиви скали. Но аз едва забелязах това, тъй като бях много по-загрижена относно тялото, което притискаше моето.

— Отговори ми.

Дръжката на меч се бе забила в ребрата ми осъзнах аз бегло и нещо... имаше нещо грешно в това. Къде беше ножницата на бедрото му? Или овехтелият кожен колан, който държеше всичките му оръжия и еликсири? И откога Приткин носеше одеколон?

Внезапно се паникьосах. Нищо от това нямаше смисъл. Беше абсурдно да стоя по средата на фоайето с Приткин, докато наоколо се изсипваше ада. Опитах се да го отблъсна с не по-голям успех, отколкото да поместя скала.

— Пусни ме!

Сила изпълни въздуха, карайки косъмчетата на ръката ми да настръхнат и тръпки пробягаха по кожата ми.

— Пусни ме! — казах аз, внезапно потъвайки в чифт кристално ясни очи. Устата му отново покри моята, яростна и обсебваща, без да се притеснява от това, че някой може да ни гледа, и нещо в нея накара света да се превърне в порив за чист глад. Ароматът му беше подлудяващ — нещо елегантно и скъпо и изцяло неочаквано, кожата му имаше аромат на мускус и необходимост измежду всичко това.

Той се отдръпна и аз се вгледах в лицето на непознат, върху което бе изписано хищническо изражение.

— Отговори ми.

Командата премина през мен с неустоима сила. Отворих уста, за да изрека някакъв необмислен отговор, когато ново количество пластмаса от тавана се стовари точно върху нас.

Задавих се от праха в устата ми, а Приткин въздъхна раздражено.

— За място, изпълнено с инкубуси — каза той сухо — да се опиташ да прелъстиш някой тук е изненадващо трудно.

Аз се запрепъвах към друга група охранители, които нахлуха и докато се организираме, Приткин беше изчезнал.

— Знаеш, че не прощавам лесно, нали? — казах, докато се вирах във феята. Като че ли няхах достатъчно проблеми с това, че Приткин се бе побъркал, а сега и феята откачаше.

Франсоаз все още ровеше из оръжията, които Казанова беше натрупал в склада, който се намираше на най-долния етаж в Данте. Като имах предвид колко хора ме искаха мъртва, може би, се бях укрила на най-подходящото място. А и докато Радела продължаваше да крои заговори срещу нея, вероятно тук Франсоаз щеше да открие някои нещица, които да са ѝ от полза.

Тя вдигна някакъв предмет и попита на френски:

— Какво е това?

— Това е Тейзър. Използва се за зашеметяване.

— Какво?

— Подобно на мълнията.

Обясних ѝ с жестове и прозрението се появи в очите ѝ.

Тя погледна към феята, която се рееше малко под тавана извън обсега ѝ, и се усмихна.

— Зашемети ме и ще ти изтръгна сърцето — обеща Радела.

Франсоаз не каза нищо, но пхна устройството в маслинозеления, боен колан, който беше открила в едно чекмедже. Той не подходеше особено на облеклото ѝ. Тя все още носеше роклята от модното шоу, въпреки че паяците бяха започнали да изглеждат някак си мътни. Два от тях бяха спрели да се движат, а този на рамото ѝ плетеше все същата паяжина през последните 20 минути. Изглежда заклинанието действаше само 1 ден.

С изключение на облеклото, с което беше избягала от Феерия, това беше единствената друга рокля, с която я бях виждала облечена. Внезапно ми хрумна, че може би нямаше друго какво да облече. Отбелязах си наум, че трябва да ѝ купя нещо.

— На какво се дължи забавянето? — попитах Радела, докато разглеждах един 9-милиметров. Не изглеждала по-различен от моя, затова го оставих.

— Не съм разбрала все още. — Тя долетя до върха на кабинета за оръжия и седна, подпряла брадичка. Нейните крила с цветовете на дъгата клюмнаха на раменете ѝ отчаяно. — Търсих навсякъде!

— Тогава потърси пак!

— Ако порталът беше тук, щях да разбера!

— Явно не — изтъкнах аз. — Тъй като той е тук.

— Тогава би трябвало да е лесно да го локализирам — промърмори тя. — Производството на енергия само по себе си...

— Я пак?

Тя ме погледна с презрение.

— Порталите не работят с батерии! Срещат се рядко, не само защото изключително добре се контролират, но защото и малко хора имат достатъчно сила, за да създадат такъв.

— За какъв вид сила говорим?

— За много голяма. Обикновено е необходима лей линия, въпреки че има талисмани, с които може да се отвори портал за кратко. Но те се срещат рядко. Съмнявам се, че вампирите имат такъв.

— Лей какво?

— Място, където се пресичат две линии и умножават енергиите си — каза Радела нетърпеливо. Аз премигнах. — Лей. Линии — каза тя много бавно и отчетливо. — Знаеш какво е това, нали?

Бях чувала за тях, но спомените ми бяха смътни. Въртеше ми се нещо за древни монументи, които бяха построени на паралелни линии.

— Предполагам, че не знам нищо — казах й.

Тя се подсмихна.

— Винаги съм си знаела.

Франсоаз каза нещо на език, който не разбирах, и Радела се изчерви. Тя плесна с ръце и целия кабинет се разтресе.

— Тихо, робе! Помни на кого говориш!

— Винаги помня — каза сладко Франсоаз.

— Дами! — Огледах ги внимателно, но никоя от тях не бе посегнала към оръжие, което правеше разговорът им направо приятелски.

— Ще го обясня много, много просто — каза Радела ледено, а очите й още бяха впити във Франсоаз — лей линиите са граници между световите: твоя, моя, този на демоните и т.н. Когато тези линии се сблъскат, се получава земетресение, подобно на сблъсъка на две тектонски плочи. А ударът създава енергия.

— Подобно на магически дефектни линии.

— Точно това казвам! — изсъска Радела. — Само че в този случай не се изместват земни маси, само се завихря магическа енергия. В този случай вместо земетресения и цунами се получава енергия, която може да се използва за различни неща от тези, които знаят как да боравят с нея.

— Като например за портали.

— При определени обстоятелства. Ако се пресекат две особено силни лей линии, те могат да генерират такъв вид енергия, но не се случва често.

— Тогава всичко, за което трябва да се оглеждаме, е за нещо подобно — казах възбудено. — Ако се получи такъв вид енергия, то тогава тя лесно ще бъде открита.

Радела въздъхна и промърмори нещо, което се радвах, че не успях да разбера.

— Има лей линии из целия Вегас — каза тя накрая. — Но не се пресичат някъде наблизо. Най-близката зона е МАГИЯ, поради което сградата е построена там.

— Тогава какво използваше Тони? — попитах нетърпеливо.

— Да предположа ли? — Радела стисна устни. Това ѝ придаде вид на професор Барби. — Мъртва магия. Бърза, мощна и лесно добиваща се.

— Докато имаш 'томах, за да 'деш — промърмори мрачно Франсоаз.

— Почакайте! — наистина се надявах да не съм чула добре. — Казвате ми, че дори и да намеря портала на Тони, ще трябва да убия някой, за да го използвам?

Радела сви рамене.

— Нали знаеш, не е нужно да е някой, който харесваш.

— Няма да стана убиец!

— Мисля, че мога да поддържам портала — каза Франсоаз — за известно време с малко помощ.

Тя ме погледна, но аз поклатих глава.

— Никога не съм била обучавана. Тони се страхуваше в обкръжението му да има могъща вещица.

— Но... ти не знаеш нищо? — Тя изглеждаше ужасена.

— Може и така да се каже.

— Но ти отиваш тук и там — тя махна с ръка — и непрекъснато правиш разни неща!

— А какво да правя? Да чакам някой да дойде да ме убие ли?

— Но ако тъмните магове те хванат, те ще пресушат твоята сила! И това ще е ужасно!

Усмихнах се криво.

— Да. Само че те ще трябва да ме хванат някъде във времевата линия.

— Какво?

— Нищо. — Погледнах феята. — Ще се тревожим как да захраним проклетото нещо, когато го намерим. Някакви идеи за това?

Тя изглеждаше замислена.

— Трябва да е скрит портал. Само това има смисъл.

— Ние знаем, че е скрит! — казах изнервена.

— Не, скрит, скрит. Сякаш не е в този свят, докато не бъде изваден.

— Чу ли ме, когато казах, че не знам нищо за магията?

Радела се намръщи.

— Мисли за него като за врата. Врата, която използва енергия, когато бъде отворена. Така че тя стои затворена, докато няма нужда от нея.

— И тогава трябва да я отвориш с жертвоприношение.

— Точно. Но ако работи така порталът, то тогава има и специално заклинание, което да го отвори.

— Нека да позная. Не знаеш заклинанието. — Беше очевидно.

— То е различно за всеки портал, парола, която се знае само от тези, които го използват.

— Които сега всички са във Феерия — напомних ѝ аз. — И как се предполага да премина през него?

Хитро изражение се появи на нейното малко, подобно на кукла лице.

— Вероятно ще мога да измисля нещо за подходящата цена.

Присвих очи и погледнах към малкото хитро нещо.

— Сега какво?

Тя се размърда, опитвайки се да изглежда равнодушна. Помислих си, че тя се пазареше толкова добре, колкото малка беше; с

това лукаво малко личице можеше да измами всеки за отрицателно време.

— Искам за секунда руната — каза тя накрая. — В случай че първата не помогне да се сдобия с дете.

Бях заета за момент да проверявам друг пистолет. Бях останала с убеждението, че вече се бяхме споразумели, че щях да ѝ дам руната. Може би това нещо бе по-ценно, отколкото си мислех.

— Добре — казах бавно, опитвайки се да звуча облекчено.

— Без ограничения! Дори и да се сдобия с дете от първия път, пак ще имам няколко секунди!

— Съгласна.

Радела преглътна.

— От каква помощ имаш нужда?

— Каквато е нужна. — Нямах да ѝ позволя да поставя условия.

— Знаех си, че ще ме навиеш на тази лудост — просъска тя, но сърцето ѝ говореше друго.

— Имаме ли сделка?

— О, по дяволите, знаеш, че е така!

Аз се усмихнах, а тя изгримасничи в отговор.

— Не бъди толкова самодоволна, човеко! Все още не си чула идеята ми!

Главният вход на Данте приличаше на нещо, което сякаш бе излязло от средновековен кошмар, с изкривени базалтови статуи, дърворезби, изразяващи сцени на мъчения и истински ров. Дръжките на входната врата представляваха агонизиращи лица, които стенеха и пъшкаха и повтаряха любимата фраза на всички, които влизаха: „И всяка надежда тук оставете!“ — заедно с портфейлите им. Но влудяващият декор е скъп, което обясняваше защо отзад интериорът приличаше по-скоро на модерен магазин с товарни рампи, купища боклук и проста верижна ограда, ограждаща претъпкания паркинг на персонала.

Франсоаз, Радела, Били Джо и аз се озовахме на паркинга на Данте две седмици назад във времето. Все още оставаха няколко часа до изгрева или поне така изглеждаше.

Великата идея на Радела бе да се върнем назад във времето, преди който и да е, да се бе усетил, че порталът трябва да изчезне и да откраднем заклинанието. Бях взела мерки да избегна всякакви боеве,

използване на ножове или подобни неща, които можеха да се отразят на времевата линия. Франсоаз бе подпомогнала целта ми, като каза, че може да изтрие краткотрайната памет на всеки, с изключение на могъщ маг. Така че направихме план — просто се нуждаехме от правилния човек. А предшественикът на Казанова, един мазен човечец, познат като Джими Плъхът, беше най-подходящият човек за това.

— Je suis desolee — каза Франсоаз, очевидно говорейки на дъното на оградата.

Размених погледи с феята, която леко сви рамене. Аз се наведох, за да погледна по-добре и се оказах прикована с белезници за стълба на оградата.

— Какво по дяволите?

Франсоаз стоеше, кръстосала ръце, хвърляйки ми поглед, който напомняше този на Приткин, когато беше в някое от неговите си настроения.

— Ние ще продължим. Прекалено е опасно за теб.

— Моля?

— Ти нямаш умения в магията, нали така?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти трябваше да ни доведеш тук и затова нямахме избор. Но няма нужда сега да рискуваш себе си. Ние ще говорим с тези гангстери, а ти ще останеш там, където е безопасно.

— Мога да се справя с Джими!

Франсоаз не отговори, но придоби такова изражение на лицето си, сякаш щеше да бъде безкрайно щастлива, ако останехме цяла нощ на паркинга, за да дискутираме това. Започнах да дърпам белезниците, но явно тя ги беше взела от стаята на Казанова, защото бяха от превъзходна стомана. Всичките ми опити само доведоха до потракване на оградата и накрая ми писна.

— Добре — казах накрая. — Вие отивате, аз оставам. Забавлявайте се.

— Не говориш сериозно — каза Били изумено.

— Ще останеш точно тук? — Франсоаз изглежда се съмняваше в това. Може би тя очакваше, че ще споря доста по-упорито.

Раздрънчах веригата, за да подсиля ефекта.

— Имам ли избор?

— Не ѝ вярвам — каза феята, гледайки ме с присвити очи. — Трябва да я затворим в килера.

— Имам пистолет — изтъкнах аз.

Радела се намръщи.

— Права е. Може да простреля ключалката.

— Мислех си за нещо по-малко впечатляващо — казах ѝ, без да съм сигурна дали се шегувах изцяло.

— Това е за твое собствено добро — каза Франсоаз, хапейки устната си. Внезапно тя не изглеждаше сигурна.

Радела щракна с пръсти.

— Ще я зашеметим. След което ще я затворим в някой наистина малък килер — добави тя злобно.

Франсоаз дори не си направи труда да я погледне.

— Ще се върнем бързо — обеща тя, след което се обърна и се отдалечи.

— Да, а аз просто ще чакам тук като някой шофьор на такси — извиках след нея. Рамената ѝ леко потръпнаха, но не знаех дали това е от срам или от факта, че не знаеше какво е такси.

— Добре, това наистина е... — започна Били.

Вдигнах свободната си ръка. Франсоаз спря при задната врата и погледна в моя посока. Вероятно се чудеше защо ръката ми се рее във въздуха. Аз им махнах и скоро след това тя и Радела изчезнаха през входа. Веднага щом вратата се затвори, аз се пренесох две крачки назад. До мен сега празните белезници се люлееха на оградата.

— Забравих, че сега можеш да правиш това — каза Били.

— Това правя поне половината от времето.

Разтрих китката си и се огледах наоколо. Не се виждаше никой. Тогави ми хрумна, че първо трябваше да се огледам, преди да направя моя номер на Худини.

— Защо не им показва, че просто си губят времето? — попита Били.

— Мислех си, че това ще доведе до бунт в нашите взаимоотношения, ако го бях направила по-рано. — Освен това смятах, че Радела никак не се шегува за килера. — Хайде да намерим Джими, преди да ги е продал на Бруклинския мост или нещо подобно...

— Говорейки за дявола — каза Били, когато от задната врата изхвърча някой, който ужасно приличаше на Джими.

Хукнах напред след миг на изненадано вцепенение, като едва вярвах на късмета си. Ако можех да го стигна преди той да достигне колата си, можехме да поговорим, без да въвличаме някой друг или пък да бъдем подслушвани. Но след това вратата се отвори и една блондинка изхвърча, оглеждайки се диво наоколо.

— Почакай, с него има бимбо (жена, която е с голяма сексуалност и много атрактивна) — предупреди Били. Блондинката забеляза Джими и се втурна след него, размахвайки своето яке. Били подсвирна одобрително. — Тя ще падне, ако...

Внезапно спря, присвивайки очи и аз направих същото, смътно усещане за тревога пропълзя по гръбнака ми. Халогенните светлини не помагаха особено за видимостта, но от това, което видях, стомахът ми се преобърна.

— Мисля, че имаме проблем — каза аз сковано.

— Хей — каза Били с ококорени очи. — Мисля, че тази бимбо си ти! Мога да кажа това по формата на твоите...

— Осъзнаваш ли какво значи това? — Опитах се да извикам, шепнейки. Досега не бях разбрала, че съм ни върнала в нощта, когато за пръв път видях Данте — а това определено не беше момент, който исках да преживявам отново.

— Да — каза той и ме погледна. — От всеки момент назад във времето, в който можехме да се върнем, защо точно този, по дяволите.

— Не съм го направила нарочно — изсъсках аз. — Казанова ми каза, че последната пратка с роби е заминала за Феерия тази нощ. Ако не притиснем Джими да говори, мисля, че ще можем да подслушаме заклинанието, което използват!

— Ако сме на точното място в точното време, да. Но това не е.

— Мислиш ли?

Първото ми посещение в Данте не бе преминало особено добре. Всъщност беше направо ужасяващо. Имаше прекалено много грешки и пропуски, прекалено много пъти, в които аз и много други хора можехме да умрем и всичко това беше направило обстоятелствата малко трудни. Трябваше да намеря останалите и да се махнем бързо преди някой от нас да промени нещо.

Джими и другото ми аз изчезнаха сред редиците коли, а задната врата отново се отвори с трясък. Появиха се Приткин и една дузина вампири и аз замръзнах. Моите очи можеха и да пропуснат нещо, но

техните със сигурност нямаше да го направят. А ако те погледнеха насам и ме видеха, това щеше да ги разсее. Коего освен другите неща, щеше да им попречи да спасят другото ми аз.

Не мърдах, не дишах, дори не мигах! Черните ми дрехи бяха подходящи за нощни приключения и ме правеха трудно забележима. Но те можеха да ме помиришат от тази дистанция, дори и когато паркингът бе изпълнен с миризми на газове и боклук. Един от вампирите спря, повдигна леко глава, сякаш душеше въздуха и аз преглътнах трудно. Това беше Томас, моят бивш съквартирант, който бе имал 6 месеца на разположение да опознае аромата ми. Ако ме подушеше...

Но не успя. Тримата мъже се изгубиха сред колите и след няколко мига целия ад се изсипа, с изстрели, писъци и нещо, което подпали няколко коли. Втурнах се към задната врата със смъртоносна скорост. Замръзнах няколко мига по-късно, когато пред мен се появи последната личност, която исках да видя.

Опитах се да спра, преди да се блъсна в него, но бях прекалено близо. Тревожно се отдръпнах назад, само за да бъда на сигурно.

— Ти не трябва да си тук! — казах укорително.

Една перфектна вежда оформи прекрасна дъга.

— Тогава имаме нещо общо, *dulcea*?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Погледнах Мирча шокирано.

— Ти трябваше да си в центъра на града!

Моята версия, която преследваше Джими из паркинга, бе избягала от МАГИЯ малко по-рано през нощта. И въпреки че заклинанията на сградата бяха позволили да ме проследят в града, никой не беше сигурен точно къде се намирах. Докато Томас, Приткин и вампир на име Луис-Цезар бяха дошли тук, Рейф и Мирча бяха отишли в главния офис на Тони. Или поне така си мислех.

— Бях. Оставих Рафаел там, в случай че се появиш — каза Мирча, а очите му леко се присвиха. — Може ли да попитам откъде знаеш това?

— Вероятно не можеше и да бъде по-добре — казах аз, мечтаейки си да изпадна в истерия.

Мирча просто стоеше там, изглеждайки ужасяващо красив с разрошената му коса и леко усмихната уста, неговият катранено черен костюм перфектно подходеше на атрактивното му тяло. Не знаех, дали бе умишлено, но неговите дрехи винаги загатваха бицепсите и бедрата му, привличайки вниманието ми на тези места. Без да споменавам, че Мирча в черно бе като същински грях. Единствената милост бе, че поне дрехите не бяха кожени — и защо изобщо отидох там?

Той вдигна ръка. Това беше тиха покана, но накара стомахът ми да затрепти. Коремът ми беше идиот.

Отскочих назад, като едва не паднах.

— Не ме докосвай!

Последният път, когато бях срещнала Мирча в миналото, проклятието бе прескочило от мен върху него, започвайки цялата тази бъркотия с удвояването му. Щях ли да го утрия, ако той се приближеше достатъчно близо до мен? Защото си мислех, че никой от двамата ни нямаше да преживее това.

Някъде наблизо хора крещяха, а Приткин кълнеше и няколко ужасени плъхолаци профучаха покрай нас, оставяйки следи от кръв по асфалта.

— Трябва да тръгваме, dulceata! — каза Мирча меко.

Фактът, че той все още използваше умалителното име, което ми бе дал преди много години и което означаваше „скъпа“, вероятно бе добър знак, но аз наистина не исках да се пренасям точно пред очите му — това щеше да му каже много повече, отколкото исках да знае. Но не можех и да избягам от него, а със сигурност нямаше да му позволя да се приближи повече до мен.

— Каси! — Мирча ме погледна изпитателно, когато продължих да игнорирам протегнатата му ръка.

Връщайки се назад, установих, че всъщност издънката с проклятието се получи във времето, като то още не бе създадено. Тъй като Мирча не го притежаваше, то прескочи от мен върху него, за да се завърши самичко. Но този Мирча го притежаваше, следователно би трябвало да е имунизиран. Нали?

— Касандра!

— Опитвам се да мисля! — казах му аз, когато той се втренчи в мен.

— Можеш да мислиш в МАГИЯ, където е безопасно.

— Знаеш ли — казах му свирепо — имайки предвид колко често чувам тази дума, е учудващо колко много пъти ми се случва да бъда на ръба на смъртта!

— Това няма да се случи тази вечер — каза той твърдо и ме хвана за ръка. Погледнах го ужасено, очаквайки електрическото пукане, което щеше да ми каже, че ще убия и двама ни. Но освен лек гъдел, който се пораждаше винаги от проклятието, нищо друго не се случи.

Нищо, освен сладък, наситен аромат, подобно на цветя, които започваха да гният. Къде бях усещала този аромат и преди? Това, което Мирча каза, предположих, че бе някоя много лоша дума на румънски и внезапно ме дръпна зад себе си.

— Кас, нали си спомняш, че последният път, когато бяхме тук, се появиха няколко тъмни мага? — попита Били, а гласът му леко потреперваше.

— Защо, какво общо има — Погледнах иззад палтото на Мирча и видях как няколко тъмни фигури се промъкваха на светлината от лампите. — Ох.

— Мислех си, че ще пропуснем някои моменти — каза Били, като звучеше ужасено.

Преброих ги набързо.

— Няколко? — извиках аз. — Осем не са няколко.

В далечината над паркинга започна да се разстила син облак. Спомних си това — Приткин бе използвал някакъв вид сълзотворен газ в битката, който почти ни беше задушил до смърт. Не бе особено забавно, тъй като дробовете ми горяха часове след това.

— Ясновидката идва с нас, вампире — каза един от маговете.

Очаквах, че Мирча ще се опита да ги забаламоса, да използва прословутия си чар, който бе принудил Консула да го направи главен преговарящ. Явно маговете си бяха помислили същото, защото те бяха истински изненадани, когато говорителят им внезапно полетя във въздуха.

Той се приземи върху електрическите кабели, скъсвайки един от големите и омотавайки се в другите. Електричество се завихри диво за момент около тялото му, след което той падна на земята и отново бе издигнат от кабелите, които се бяха омотали около единия му крак. Той се залюля няколко пъти, преди да започне да се рее бавно в пространството, клатейки се на глезена си подобно на Обесения човек в тестето ми карти таро.

— Това не беше мъдро — каза спокойно най-близкият маг, точно преди в нас да се разбие стена от изгарящ въздух. Тя ме накара да загубя равновесие и захвърли и двама ни върху оградата. Пропуснах колчето, но се почувствах така, сякаш някои от звената на веригата станаха част от моята анатомия.

Мирча за секунда се изправи на крака и двама от маговете спонтанно изстреляха огън. Всичко стана толкова бързо, но въпреки това се оказах заобиколена от метална мрежа, в отговор на която маговете изстреляха топка от електрическо бяло и червено. Тя свали Мирча на коляно, но въпреки това той я хвана, ръцете му зацвъртяха оглушително, след което я хвърли срещу собственика ѝ. Щитовете на маговете я отразиха в силови линии, а между тях запулсира електричество подобно на син огън. Уличните лампи започнаха да

примигват и около висящия маг изригна енергия, изпращайки го към земята, а силовите линии съскаха и се увиваха около него.

Електроекзекутираният маг потрепна няколко пъти на земята, сякаш все още бе жив. След което добре огледах лицето му, което бе със зяпнала уста, отворени, стъклени очи и почернял език и аз реших, че вероятно не бе жив. Един от колегите му очевидно стигна до същото заключение, но вместо да скърби, реши да го използва. Той съживи тялото с един жест, издигайки го вертикално, докато то започна да прилича на плашило в зимна буря с подскачащи крайници и гърчещи се, треперещи крака, които се рееха точно над земята.

Прехвърлих погледа си от реещия се труп към разширяващия се син облак, но там се виждаха достатъчно проблясъци и се чуваха тътени и глухи пистолетни изстрели, че нямаше защо да се притеснявам някой да чуе битката, която се развиваше тук. Това бе единственото нещо, за което се чувствах сигурна, особено след като над главите ни полетя една метална кофа за боклук. Тя спря на сантиметър пред носа ми, след което обърна курса и се разпадна, а остриите метални отломъци се врязаха в редицата на маговете подобно на шрапнели.

Ръждивият Пинто, който полетя към маговете секунда по-късно, не успя да премине щитовете им, тъй като те обединиха усилията си, за да го отхвърлят. Той отлетя някъде настрани в нощта, завъртя се три пъти и се блъсна в най-близката кола, където експлодира. Повечето от маговете бяха добре, но бяха и сериозно вбесени. Един от тях обаче, който беше или по-млад, или недостатъчно добре обучен, бе загубил за секунда концентрация и заедно с това щита си. А секундата бе повече от достатъчна.

На господаря вампир не му беше необходимо да докосва човек, за да го пресуши и Мирча веднага се възползва от възможността да подкрепи този факт с действие. Мисля, че той се опитваше да сплаши останалите и те да побегнат, защото убийството определено не можеше да се нарече „чисто“. Той протегна ръка и мъжът се хвана за гърлото, кървави сълзи потекоха от очите му. Но вместо да потекат надолу по бузите му, те полетяха навън, прелетявайки разстоянието между нас до дланта на Мирча, където малките капки моментално бяха погълнати.

А след това не само очите му кървяха; изглеждаше така, сякаш всяка пора на лицето му се бе разкъсала и във въздуха потекоха

кървави потоци подобно на дълга червена панделка. За няколко секунди мъжът се сбръчка, лицето му сега бе снежнобяло, а безкръвните му устни бяха оформили едно беззвучно ох. Той бе мъртъв, преди да докосне асфалта.

Ако целта бе сплашването, то то не проработи. Маговете се разпръснаха и предприеха атака поотделно. Те вероятно мислеха, че Мирча не може да следи едновременно и шестимата и докато той се справяше с един, другите щяха да го убият. Аз отчаяно се страхувах, че можеше и да са прави. Оживялото тяло се приближи и облак от стъклени фрагменти от избухналата кола се надигнаха от земята зад него, блещукащи на светлината подобно на смъртоносни диаманти. И сякаш това не бе достатъчно, а и група от горящи гуми се завъртя върху асфалта, наподобявайки ескадрон от НЛО срещу мрака.

След това не разбрах точно какво се случва, тъй като всичко стана едновременно — и повечето неща се случиха прекалено бързо, за да бъдат видени. Премигнах и следващият път, когато погледнах, един сегмент от оградата бе изскочил пред нас и служеше като щит срещу различните летящи предмети. Осъзнах защо тялото продължаваше да се движи дори и след смъртта, когато то се блъсна в преградата и цялото нещо се запали, изпускайки искри. Около неговия крак все още се огъваше жицата подобно на черна змия, съскаща и пращяща, разпръсквайки огън, смъртоносен както за вампирите, така и за хората. Но той не ни докосна и се отдалечи, танцувайки из паркинга подобно на полудяла кукла. Мирча изпрати сегмента срещу най-близкия маг и той удари щита му с лавина от искри. Те удържаха, уверявайки се, че горещият метал няма да докосне кожата му, но не успяха да предотвратят увиването на оградата около него подобно на одеяло. Брънките почти моментално започнаха да светят с нова, поинтензивна светлина, разтопявайки се в неговия щит подобно на начина, по който горещата вода потъваше в леда.

Другите магове бяха спрели поради някаква причина и аз не исках да чакам, за да разбера защо. Протегнах се за Мирча, като имах намерение да ни пренеса преди те да са подновили атаката си, дори и това да развалеше прикритието ми. Но протегнатата ми ръка срещна солидна стена от енергия, прогаряйки следа в тялото ми, която усетих като тежко слънчево изгаряне.

— Махай се оттук, Каси — каза Мирча, когато отдръпнах ръката си.

— Крайно време е — каза Били. — Пренеси и двамата далеч оттук.

— Нали трябва да го докосна, за да го направя — казах му подигравателно.

— Какво те спира?

Явно той не можеше да види бариерата по-добре, отколкото аз. Но тя бе там. Мирча нямаше щитове — той не бе маг, а вампирската магия не работеше по този начин. Бариерата беше чиста форма на енергия, обграждаща както него, така и маговете около него с енергийно поле, което ги бе затворило като в клетка. Но той също бе в капан. Не можеше да вдигне бариерата, без да ги освободи, а аз не можех да се приближа, докато той я поддържаше.

— Мирча ме спира! — просъсках аз.

— Касандра! Не мога да ги задържа цяла вечност! Една капка пот се стече надолу по бузата на Мирча.

— Трябва да тръгваш!

Преди да успея да отговоря, един от маговете се освободи, млад мъж с акне и разноцветни очи, едно зелено и едно синьо. Той се отдалечи от останалите, дрехите му пушеха, а кафявата му коса гореше. Но няколко прошепнати думи угасиха пламъците и когато се обърна, лицето му бе яростно и държеше нещо в ръка. Нещо горещо и бледо розово, с цвета на коноп между пръстите му.

Малката топка изглеждаше безобидно в ръката му, но аз бях била достатъчно дълго сред магове, за да знам истината. А Мирча не можеше да помръдне, не можеше да се защити, без да освободи и останалите и да причини още щети. Страх, силен и ужасяващ, пробяга надолу по гръбнака ми, а сърцето ми започна да бие в ушите ми, което нямаше смисъл, защото можех да усетя как кожата ми пращеше, когато кръвта се оцеждаше от лицето ми.

Малката топка падна на земята и се затъркаля, за да спре по средата на тревата, която беше поникнала в бетона. Магът падна на колене, гледайки ме с изненада. След това падна на една страна, все още стискайки уголемяващото се петно на гърдите му.

— Ти го застреля. — Били беше толкова изненадан, колкото и аз.

— Помислих си, че може да е забравил да вдигне отново щитовете си — казах глуповато.

Исках да седна. Вътрешностите ми трептяха, а ръката ми трепереше, тъй като бях стискала толкова силно пистолета. Но след това маговете направиха нещо, което изпрати Мирча в оградата, в резултат на което той за миг загуби концентрация. И в момента, в който това се случи, оживялото тяло прелетя през паркинга и се блъсна в него. Изпищях, защото знаех какво причинява огъня на незащитения вампир. След което започнах да стрелям напосоки, усещах болката, растяща в гърдите ми, подобно на нож. Но останалите магове бяха вдигнали щитовете си. Моите куршуми иззвъняваха, когато се удряха в щитовете, след което биваха погълнати. Те бяха убили Мирча, а аз дори не можех да ги нараня.

— Каси!

Обърнах се при гласа на Били и го видях как се рее пред Мирча, замъглен и неясен, подобно на двоен негатив.

Погледнах невярващо, когато Мирча повдигна глава. След това зяпнах буквално, тъй като той висеше по средата на оградата, ударен от синьо — бяла енергия и просто нямаше начин той да оцелее след това. Просто нямаше начин.

— Махни го отгук или той е пътник!

— Какво? — попитах глупаво и след това някой ме сграбчи изотзад. Пистолетът излетя от ръката ми, а една длан ме сграбчи за лицето, извивайки назад главата ми, от което ушите ми зазвъняха. Опитах се отчаяно да се пренеса, но аз бях разсеяна, а болката бе отчайващо силна и нищо не се получи.

— Хванах я! — извика един мъжки глас в ухото ми и с крайчеца на окото си забелязах как друга тъмна сянка се приближава към нас.

Но ръката около кръста ми не се разхлабваше независимо колко усилено се борех. Някой изпищя наблизко, ужасяващ, безнадежден звук, който допълнително ме разконцентрира.

Изритах с крак, колкото се може по-силно, и той срещна нещо меко. Някой изпсува и блед, сух мъж със сиви очи се появи пред мен. Той извади нож от палтото си и го размаха пред очите ми, докато не успях да го фокусирам. В момента, в който го направих, той го заби в китката ми.

Можех да усетя как се чупят малките кости, след което той го завъртя и ножът разкъса сухожилията, кръв се стече надолу по ръката ми, когато го измъкна и отново го размаха пред очите ми.

— Все още ли искаш да се биеш с нас?

За момент дори не можех да изкрещя — в дробовите ми нямаше достатъчно въздух. След това около китката ми се стегна нещо твърдо и хлъзгаво, точно над раната. И аз изпищях, което не звучеше много добре, не звучеше като мен, но болката изведнъж ме завладя изцяло и след това просто не можех да спра да крещя.

— Накарай я да млъкне! — каза някой и една ръка ме хвана за гърлото, прекъсвайки всички звуци, както и достъпа на въздух до дробовите ми. Отчаяно се опитах отново да се пренеса и за секунда си помислих, че ще успея. Точно както в пещерите можех да усетя времето като подобна на сироп, еластична маса, само че тя не успяваше да ме обгърне, както трябва.

Внезапно се ударих в земята, притихнала и с изцъклени очи и когато никой не ме сграбчи отново, се опитах да пропълзя настрани. Но ръцете ми бяха вързани със здрава пластмасова връзка, а аз не можех да понеса никаква тежест на счупената ми китка. Накрая свърших, търкаляйки се из нещо топло и лепкаво.

Погледнах надолу и видях диамантена пътека, прогорена в асфалта. Наоколо бяха разпръснати парчета от плат, които едва разпознах като остатъци от сини джинси и памучна блуза. Имаше бели парченца тук и там, които осейваха пътеката и нещо, което наподобяваше коса. Най-накрая разбрах какво гледам. Оградата. Мирча я беше увил около мага и тя бе прогорела щитовете му и после...

Изправих се на крака и се отдалечих, жлъчен сок се изливаше в гърлото ми, дъхът ми излизаше трудно и бързо и само нараняваше дробовите ми. Главата ми се въртеше и когато се опитах да се успокоя, светът около мен се завъртя. Аз щях да се отправя директно към оградата, ако Били не ми бе извикал.

— Обувките ти! Те са каучукови!

За момент не осъзнах за какво говори, но след това пред очите ми изригна синьо-бял огън и схванах. Силовата жица, която се бе освободила от човешкото си устройство, се бе прикрепила директно към оградата, плъзгайки се напред-назад по асфалта подобно на

огромна електрическа змиорка. Главата ми продължаваше да се носи и се опитваше да ми причернее, а пръстите ми явно отказваха да направят това, което им заповядвах, дори и на ръката, която не усещах сякаш бе обхваната от огън. Да сваля гуменките си беше истински кошмар и дори задържането им беше цяло предизвикателство — как се предполагаше, че ще ги използвам за каквото и да е било? И защо изобщо никой не се опитваше да ме спре? Не исках да рискувам да докосна директно жицата, с или без каучукова подметка. Опитах се да хвърля гуменката, но целенето ми бе дори и по-лошо от обикновено и вместо това я ритнах. Отне ми четири опита, но успях да ударя жицата достатъчно пъти, докато тя загуби контакт с оградата.

В момента, в който това се случи, смътно видях как Мирча скочи и атакува останалите магове. Чух нещо, което прозвуча като чупене на врат и как тяло удари асфалта наблизо, но не можех да се концентрирам върху нищо. Единственото, което можех да правя, бе да се боря срещу необходимостта да се отпусна и да потъна в очакваната тъмнина, която се люлееше в ъгъла на полезрението ми.

Отстъпих няколко крачки назад и токът ми удари нещо, което изхрущя под лекото налягане. Когато погледнах надолу, видях две тела на земята. По-близкото бе на жена, толкова възрастна, че кожата ѝ бе мъртвешка, подобна на хартия, осеяна със старчески петна, косата ѝ бе къдрава и бяла. Другият бе мъж или поне на такъв приличаше, съдейки по дрехите му. Лекият бриз донесе малки парченца от една разпаднала се жълта блуза, сякаш бяха полен във въздуха. Тялото под мен изглеждаше като мумия, с набръчкана кафява кожа, опъната върху видимите ребра. Гледах ги, замръзнала и неразбираща.

— Кас! Кас! — Били ми говореше и нещо бледо тупна до останалата ми гуменка. — Хвърли я!

Най-накрая очите ми се фокусираха върху малкото нещо, което идентифицирах като топката на мага, която той бе държал по-рано. Явно Били я беше намерил, но не можех да разбера защо, докато не вдигнах поглед и не видях как към нас тичаха още пет нови мага, приближавайки от далечната страна на сградата. Изглеждаше така, сякаш пристигаше кавалерията, но с моя късмет те, може би, идваха от другата страна. Разтърсих глава, опитвайки се да я проясня, а това разтърси ръката ми и, ох, за Бога, това не бе добра идея. За щастие маговете не ми обърнаха никакво внимание, от една страна, защото не

бяха ме видели все още, а от друга, защото в сравнение с Мирча не представлявах особена заплаха. Той бе стъпил върху врата на един от маговете, докато изтръгна главата на друг почти изцяло от тялото му. Беше впечатляващо, но ако се стигнеше до стария традиционен ръкопашен бой, той определено бе пресушен. Не знаех дали ще може да преживее друга атака и нямах и намерение да разбера.

Опитах се да сграбча сферата, но ръцете ми бяха хлъзгави от кръвта и не можах да я задържа. Всеки път, когато си мислех, че ще успея, пръстите ми не успяваха да я задържат. Внезапно я ритнах и затаих дъх, чакайки да избухне и да ни убие всички, но тя само се претърколи няколко ярда и спря на една пукнатина в бетона.

— Кас!

Погледнах нагоре и видях, че нямам време. Маговете бяха спрели на предпазливо разстояние от Мирча, но това бе само, защото всеки господар вампир заслужаваше определено уважение, дори и раненият такъв. Може би особено раненият. Но всяка секунда щяха да го атакуват. И аз не можех да ги спра.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Били, не мога да ги спра! — Погледнах го отчаяно. — Ти трябва да го направиш!

Той поклати глава.

— Прекалено съм пресушен. Отне ми цялата енергия, за да го дотъркалям до теб!

Направих нов опит и сграбчих топката между двете си ръце, но тя бе прекалено хлъзгава. Останах с убеждението, че повърхността ѝ нямаше да ми позволи да я задържа, дори и ръцете ми да не бяха в кръв.

— По дяволите! Ако имах малко повече време...

Били ме погледна така, сякаш бях луда.

— Та ти си Пития! Имаш цялото време на света!

— Не мога да се пренеса! Опитах!

Вероятно това се дължеше на болката, но не знаех как да я преодоля. Може би това бе едно от нещата, на които обучавах, как да се концентрираш, когато мозъкът ти е замъглен от загубата на кръв и чувстваш ръката си така, сякаш всеки момент ще я загубиш, а и нямаш никакво време, за да объркаш нещата. Наистина щях много, много да се радвам, ако бях получила този урок.

Но не бях, така че трябваше да се справя с това, което знаех. Спрях да се опитвам да задържа сферата безполезно и погледнах Били.

— Вземи енергия.

— Сега?!

— По дяволите, Били! Да, сега! Върни си силата и хвърли това нещо!

Били не загуби никакво време. Той се вмъкна под кожата ми, преди да бях спряла да говоря и аз усетих как взимаше от енергията ми. За разлика от обикновено, болеше. Може би, защото не бе останало много, което да дам, или защото Били бе забързал самия процес, може би поради всичко така или иначе щеше да боли. Но каквато и да бе причината, след няколко секунди, сърцето ми блъскаше в гърдите,

ръцете ми трепереха и в действителност можех да помириша как животът ми се изцеждаше от мен. Мозъкът ми бе попаднал в колело на хамстер, лоша идея, лоша, идея, лоша идея, но нямаше нищо, което да направя; няхах сила, за да спра това. Чух как някой въздъхна, дълго свирещо изпускане на дъха, след което започнах да пропадам.

Приземих се на асфалта по времето, в което Били вдигна топката. Почти я изпусна първия път, тя почти се промъкна през прозрачните му ръце, но той я хвана в последната секунда. Хвърлянето приличаше много на нещо, което бих направила аз и дори не се приземи близо до смъртоносния център. Тя експлодира на ярд и нещо пред маговете с едва доловимо пуф и малък облак от смътно розово, сякаш изпълнен с пудра балон бе попаднал на камък. Въздухът като че ли се раздвижи леко, но маговете няхаха видими поражения.

— По дяволите!

Били изпсува точно, когато първият от новодошлите достигна Мирча. Той се обърна, лакътят му се срещна с лицето на мага и аз се зачудих защо щитовете на мага не бяха вдигнати, защо не бяха спрели атаката. След което неговата глава като че ли експлодира и ръката на Мирча удари вместо лице оцветен пясък.

— Лоши хора, тъмна магия — каза Били, изглеждайки впечатлен. Започнах да се чудя дали трябваше да се притеснявам за това че тонът му бе одобрителен.

Другите магове бяха спрели, замръзнали в различни пози на движение. Един от тях бягаше, хванат с единия крак във въздуха и собственият му монумент го накара да падне. Той експлодира на асфалта и Мирча се усмихна злобно. Той отиде до следващата човешка статуя, млад мъж с пясъчно руса коса, и го бутна с ръка. Магът закачи другия отзад и те двамата удариха земята и се разпаднаха на многоцветен прах. Те така се бяха смесили, че трудно можеше да се каже къде свършва единият и къде започваше другият.

Мирча приближи другия, докато гледах пясъка с цвета на плът, изливайки се от кожените тенис обувки. Порив на вятъра премина през паркинга и понесе малки парченца субстанция към страните ми. Не приличаха на пясък; не ги усещах като нищо познато.

Чух звука, когато друго тяло удари асфалта, усетих порива на вятъра, когато завихри натрошените парченца, но не можех да се фокусирам върху това. Шок, помислих си смътно. Знаех какво

технически трябваше да изпитвам, но не бях сигурна, че го усещам. Цялото тяло ме болеше, но болката ме достигаше като ехо.

Втренчих се в купчината човешки останки и се зачудих какво им бе сторило заклинанието. Били говореше. Може би се опитваше да ми каже нещо, но не можех да го разбера. Може би той бе изсмукал всичко, помислих си смътно. Това ли оставаше от човек, когато му отнемеш влагата? Купчина ронлива, миришеца на химикали материя, която изглеждаше като човек, но не можеше да бъде, защото хората не се превръщаха в прах, когато ги докоснеш? Това бе грешно, невъзможно.

Подобно на мен, която бе простреляла човек в сърцето.

Някой коленичи до мен и сръза пластмасовата гривна. Можех да видя бели проблясъци през окървавената ми плът, но изглежда не бе засегната някоя вена. Въпреки това, болеше ужасно. Бях вдигната от нечия ръка, гърбът ми се опря в топли гърди, които дишаха прекалено бързо или може би това бях аз. Опитах се да забавя дишането си, но нищо не се случи, така че реших, че все пак не съм аз.

Силни ръце погалиха косата ми, разделяйки оплетените ми кичури. След това чух шепот в ухото си.

— Dulceata? Мога да излекувам това, но ще е по-добре, ако отидем в МАГИЯ. Там има лечители с повече сила, отколкото притежавам аз.

Мирча, помислих си. Той миришеше на дим, пот и кръв. Това бе странно; винаги го бях асоциирала със скъп парфюм. Погледнах надолу и видях черни следи и отпечатъци върху кожата си там, където той ме бе докоснал. Това също изглеждаше странно, въпреки че не можех да разбера защо.

— Кас, трябва да се махнем оттук! Той не може да те върне в МАГИЯ. — Били се появи пред лицето ми и това бе нормално. Защото той изглеждаше, както винаги.

— Не мога да се върна в МАГИЯ — казах, повтаряйки думите на Били и гласът ми прозвуча почти нормално. Странно.

— Това е лошо счупване, скъпа, а на китката има много кости. Няма да успее да оправя всичките перфектно.

Погледнах нагоре към лицето му. То бе мръсно и покрито с пот, а по лявата му буза имаше избледняващи следи с формата на диамант. Но нова кожа вече покриваше ожулените места, докато наблюдавах,

при което старата отпаднаше подобно на пепел, отвяна от порив на вятъра. А очите му бяха същите, блестящи от интелигентност, меки от загриженост, пълни с разбиране, прекрасни. Той беше добре. Мирча щеше да бъде окей. Облекчението бе толкова пробождащо, че за секунда ме заболя повече от китката.

Исках да кажа нещо, но имаше толкова много първични емоции, които бълбукаха прекалено близо до повърхността. Не мисля, че някой щеше да каже това, което си мислех. Дори и моята игра да бе към края си, аз харесвах мисълта, че неговата не беше. Това бе един вид бъдеще посредством заместник и можеше да не е достатъчно, но бе достатъчно добро. Така че вместо това погледнах към него, без да мигам, докато не можех да виждам нищо друго, освен едно размазано петно от бледност и тъмнина, цветовете преливаха един в друг поради някаква причина.

— Ще я излекувам тук — каза Мирча остро, поемайки китката ми с голямата си ръка.

Той изглеждаше странно, груб и трудно контролиращ се, нещо бушуваше под повърхността, ярост или безизходност или и двете. Явно другите също го виждаха, защото вампирите се опитваха да се държат хрисимо, а феята го гледаше с големи разтревожени очи. Франсоаз седеше на земята до нас, но изглеждаше някак си нерешителна, сякаш нямаше никаква идея какво да каже. Хрумна ми, че трябва да се зачудя какво правят всичките те тук, но след това Мирча направи нещо, което предизвика горещина по цялото протежение на ръката ми и внезапната липса на болка ме накара да затая дъх.

Погледнах надолу и видях как раната ми се затваря и малки странни неща се движеха под кожата ми. Костите ми заздравяваха, помислих си бегло, и това не беше приятно, но въпреки това не ме болеше и внезапно дори можех да мисля малко по-ясно. Можех да усетя как кръвта ми бушува във вените и как кожата ми се стяга и зачервява, но липсваше отпуснатост, липсваше болка.

Мирча бе прехапал устната си, докато проследяваше сухожилията и мускулите на ръката ми, преоформяйки ги с пръсти, сякаш бяха скалпел. Той едва докосна ръката ми, но аз потреперих. Толкова просто докосване не би трябвало да е толкова могъщо.

Мирча не забеляза това. Очите му бяха широко отворени и блестящи от който и да е друг път, възбудата от битката все още

потрепваше в тях подобно на електричество. Той бе толкова съсредоточен и изглеждаше странно подмладен и когато най-накрая повдигна глава, за да ми каже, че е свършил, аз го сграбчих за ризата и го целунах грубо. Не бе особено трудно. Езиците ни се преплетоха и в нас забушува адреналинът. Не ми пукаше. Юмруците ми се впиха в ризата му, мачкайки фината коприна, и изглежда, че не можех да ги накарам да го пуснат. А аз се нуждаех от тях, защото не можех да го ударя без тях, а аз наистина, наистина исках да го ударя. Внезапно ме обзе ярост. Защото той почти бе умрял, по дяволите, а аз не бях в състояние да направя нищо и той почти бе умрял.

Мирча не възрази, не се опита да ме отблъсне; вместо това той ме притегли по-близо, достатъчно близо, за да чуя как бие сърцето му, достатъчно близо, за да усетя дъха му. Той прие предизвикателството на целувката, забави я, докато тя не се превърна в топлина, сладост и неизбежност. Ръцете му галеха гърба ми и косата ми, прокарайки си път през къдриците и аз потреперих. Никога не си бях представяла, че някой може да целува така, извиняващо се, но явно той можеше. Нямах представа защо той можеше да се извинява, но чувствах, че така е правилно. Сякаш той съжаляваше за това, че така ме е изплашил.

Той не целуваше честно, изведнъж спря да целува; започна отново, после пак се отдръпна и аз си помислих, че ще умра от неудовлетворение. Чувствах се така, сякаш крещя, но нямах достатъчно въздух, който да пиля и точно когато си помислих, че ще полудея, той най-накрая издаде тих, хищнически звук и пое устата ми. И внезапно всичко се превърна в жадувана, стенеща нужда, нарастваща между нас подобно на пара. Можех да усетя как реагира проклятието, леки тръпки, зараждащи се под кожата, симптоми на предстоящата експлозия. И не ми пукаше. Някак си никога не бях забелязвала разтегливата сила на тялото му, на тези ръце, жилави и силни и страстно нежни. Топлината, излъчваща се от него, се завихри из тялото ми. Исках това. Исках всичко.

И тогава той се отдръпна, изглеждайки шокиран и някак си леко подивял, сякаш не бе издържал на битката. Погледнах го, с разбърканата коса и мръсно лице, и поисках да го целуна отново. И не поради някаква принуда, а защото той вече ми бе познат, защото исках повече от топлината, която бълбукаше под кожата ми, където той ме докоснеше.

Но не можех. Този Мирча бе две седмици назад във времето. За него заклинанието току-що се пробуждаше. Но колкото повече контакти имахме, толкова по-бързо то щеше да набира сила. А да отблъсквам моя Мирча беше като ад.

Отскочих назад, а той не ме спря. Но неговият изумен поглед се прехвърли от мен към Франсоаз и Радела.

— Искаш ли нещо да ми кажеш, скъпа?

Погледнах Франсоаз, но тя ми даде едно от онези френски повдигания на рамена, което никога не бих могла да интерпретирам. Супер. Погледнах отново Мирча и преглътнах.

— Не се чувствам добре — казах му аз откровено. — Можем ли да говорим по-късно?

След една почти незабележима пауза Мирча кимна. Той се изправи, все още гледайки ме, докато издаваше заповеди, които накараха вампирите, появили се твърде късно, да тичат насам-натам подобно на уплашени мравки. Седнах на земята и го загледах, чудейки се какво правеха, докато не видях, че един от тях държеше нещо подобно на индустриална вакуумна помпа. Той започна да изсмуква останките от маговете, които бяха ударени от магическото заклинание. Други го последваха, хвърляйки обувки и други останки в голяма найлонова торба.

Вече никъде не ме болеше, но все още се чувствах изтощена и някак си отдалечена от всичко. Мирча явно беше използвал внушение, вампирският еквивалент на махмурлук. Не мислех, че бе добра идея да се опитам точно сега да пренеса отново.

Друг вампир започна да се опитва да раздели други две изсушени тела. Те бяха толкова стари, че костите им се отчупиха лесно, трошливи като солети. Издадоха хрущящ звук, когато вампирът ги хвърли в торбата. Гледах ги, лекият проблясък на внушението замъгляваше реакцията ми. Знаех, че те би трябвало да са убити от заклинанието, използвано от мен, но в момента това не ми се виждаше важно. Вампирът успя да напъха и двамата в торбата и то без да я скъса.

Един друг вампир започна внезапно да крещи, тъй като се бе подпалил, докато се беше опитвал да загаси Пинтото. Мирча изглеждаше отвратен, но се втурна да помогне. Вероятно щеше да го направи, дори и този да не бе един от хората му. Той бе сенатор и

трябваше да се придържа към главното правило на Сената: винаги разчиствай кашата си.

Усетих леко мъждукане на болка в китката си, което вероятно ми подсказваше, че внушението започваше да губи силата си и следователно не бе лоша идея да потърся някъде аспирин. Но не помръднах. Свлякох се там и наблюдавах неща, които никога нямаше да покажат в някой филм, защото не бяха особено вълнуващи. Това бяха просто хора, които си вършеха работата. След екшъна идваше моментът за угасяване на пожарите, разчистване на улиците и уведомяване на семействата, че някой няма да се прибере вкъщи. Само че това последното нямаше да се случи тук. Никой не знаеше кои са тъмните магове или къде да ги намери. Ако мъжът, който бях убила имаше семейство, щяха да узнаят, че нещо лошо се е случило, едва когато той не се прибереше вкъщи.

Мисълта ме удари подобно на малък, много остър нож, плъзнат право между ребрата ми. Всички парчета, за които не бях говорила, за които не бях мислила, нахлуха изведнъж в мен. И за минута видях друга сцена. Мак, приятел на Приткин и за кратко време мой, ме бе последвал във Феерия и бе умрял там, за да ме защити. Все още имах кошмари относно това, мозъкът ми ми показваше сюрреалистични картини на ръцете му, които бяха притиснати от дънера на дървото, кората обелена от него и течността, процеждаща се между пръстите му. Тя потече по китките му и го парализира, докато заливаше тялото му, като накрая кожата му, косата, всичко бе покрито със същата монотонна, еднообразна сивота. Подобно на було. Обикновено се будех цялата обляна в пот, сърцето ми биеше лудо, когато сивотата покриваше лицето му.

И тогава не бе останало нищо човешко.

Не бе се случило точно така, но не можех да се оплаквам заради това, че мозъкът ми бе редактирал някои неща; реалността бе още по-лоша. Беше ми писнало да бъда някой, който хората искаха да убият. Бях се заклела, че повече няма да се случи нещо подобно и тази вечер доказваше това. Човек бе умрял и аз го бях направила. Убих го.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Умът ми бе ужасен, невярващ, отвратен. Но емоциите ми явно си бяха взели отпуска. Не треперих, не бях болна, привидно ми нямаше нищо. Най-силното усещане, което изпитвах, бе някакъв вид вцепенение. Просто вцепенение. Въпреки факта, че този маг не бе единственият, който бях убила.

Били може и да бе хвърлил сферата, отнемаща живота, но аз бях тази, която му бе дарила енергията си, което направи възможно това. Така че отговорността бе моя. Но тази смърт някак си не изглеждаше реална. Бях виждала магия през целия си живот, но не бе същото. Вампирите бяха магически същества, но тези, които бяха при Тони, обикновено използваха скорост, сила и множество човешки оръжия, за да убиват. Някои от нещата, които правеха, бяха доста зрелищни, да не кажа страховити, но поне имаха смисъл. За разлика от безвредната малка топка, която пресуши живота на петима за секунди. Изстрелът от пистолет бе нещо друго. Бях видяла изражението на лицето на мъжа, гледах как кръвта му изтичаше измежду пръстите от раната, която аз бях причинила. Не. Нямаше как да отречеш нещо такова.

И някъде между вината и болката и кой знае какво още щях да почувствам, когато спасяващото вцепенение, причинено от Мирча, отшумеше, ме връхлиташе и осъзнаването на факта, че вероятно бях тотално прецакала времевата линия. Множество хора бяха умрели, които не трябваше да са мъртви. Или пък не?

Наистина ми бе трудно да мисля и колкото и иронично да звучеше, парадоксите на пътуването във времето не бяха стихията ми. Но имаше някои странни неща, които бях започнала да забелязвам. Като например, ако не трябваше да се случат всички тези неща, то защо тогава не бях срещнала Мирча последния път, когато бях тук? И защо бях видяла само двама тъмни магове тази нощ вместо дузина или който и още да се бе мотал наоколо? Ако аз и Мирча не се бяхме били с тях предния път, то тогава кой беше? Защото не бях видяла някой друг доброволец.

— Каси. Трябва да тръгваме — каза Франсоаз нежно.

Погледнах я с помътнели очи. Изглежда, че тя подскочаше нагоре-надолу, без да се отделя от земята, а очертанията ѝ бяха някак си замъглени. Реших, че вероятно проблемът е в мен.

— Какво стана?

Тя се намръщи.

— Не си ли спомняш?

Припомних си моите преживявания тук отпреди две седмици.

— Ти беше пленена. Аз те освободих, но това бе всичко.

Наистина не исках да знам какво правеха група вещици и феи, заключени в едно от долните нива на Данте. Аз ги видях, когато бях дошла тук по друга работа и ги освободих, но не бях задавала въпроси.

— Някои детайли ми се губят — предположих аз.

— Маговете, те си мислеха, че аз съм една от робите, които избягали — обясни Франсоаз. — Те ме заключили и когато Радела се опитала помогне, те я заловили.

— Намери ли го?

Тя кимна.

— Аз бях във втората група. Подслушах заклинанието, когато изпратиха другите. След това трябваше аз да мина, но тогава се разбра, че ти си тук — обясни тя.

Кимнах.

— Те затворили портала и ни оставили, защото им казаха всеки да остави това, което прави и да те търси.

Да, обзалагам се, че беше така. Тони ме искаше ужасно много. Предположих, че неговите подопечни са тръгнали веднага, въпреки че са можели да довършат робите. Внезапно бях ужасно благодарна, че те бяха толкова послушни.

— Никога не трябваше да те оставям — каза Франсоаз печално.

— Искам да видя проклетата руна, преди да отида, където и да е било, с вас, хора — подметна феята, кръстосвайки малките си ръчички.

— Защо?

— Защото всичките вие сте тотално луди! — просъска Радела. Очите ѝ се бяха спрели на вампирите, които бяха коленичили до диамантената пътека на асфалта, обсъждайки дали да изстържат нещо от паважа или по-добре да подменят цялата настилка.

— Защото можех да ти помогна — каза Франсоаз, гледайки ме така, сякаш се чудеше дали не съм си ударила главата.

Кое то се бе случило, както ми напомни натъртената ми челюст. Бях забравила това, досега.

— Това няма значение — казах ѝ. — И освен това можеше да бъдеш убита.

— По-добре, отколкото ти!

Поклатих глава, но спрях, защото болката се усили.

— Откога моят живот е по-ценен от твоя?

— Откакто си Пития!

Мирча, който беше на другия край на паркинга, внезапно вдигна глава. Потиснах въздишката си. По дяволите вампирите с техния слух.

— Да. Добро попадение — казах, сграбчвайки я за ръката.

Франсоаз изглеждаше объркана, но не спрях, за да ѝ обяснявам, че Пития трябваше да защитава другите хора, а не те нея. Мирча се бе запътил към нас с големи крачки, изглеждайки непоколебим, а аз не исках още един словесен двубой с него тази вечер. По дяволите, аз губех битките, дори и когато не се чувствах така, сякаш мозъкът ми щеше да изтече от черепа. — Почакай — казах аз, надявайки се, че ще мога да извърша още едно пренасяне във времето преди да припадна.

Погледни цевта на пистолета. Балансирай с другата си длан, ако имаш нужда да стабилизираш мерника си. Притисни леко спусъка. Няма нужда да натискаш силно, за да стреляш. Поех си дъх бавно и наблюдавах как хартиената цел потрепваше, сякаш куршумите бяха преминали през плът. Почти всички бяха ударили извън мишената и никой от тях не бе попаднал в кръга, който изобразяваше жизненоважни органи. Иронично. Неизползваният склад имаше добра вентилация, така че Приткин го бе превърнал в стрелбище. Предполагаше се, че ежедневната практика ще подобри прицелването ми — или поне така бе на теория. Но досега хартиената цел в отдалечената част на стаята нямаше за какво да се тревожи.

Освободих празния пълнител и презаредих. Усещах оръжието по същия начин, както винаги; тежестта, опушеният мирис на масло и барут, едва доловимият аромат на изгоряла хартия, всичко това ми бе почти познато след близо две седмици това. Когато днес вдигнах пистолета, това ми изглеждаше някак си странно. Сякаш факта, че

вчера бях убила човек, трябваше да добави допълнителна тежест, маркирана върху тъмната гладка повърхност.

Но не беше.

Девет милиметрова Барета, пълнителят съдържаше 15 куршума. Максимално ефективният обхват бе 50 метра, но по-добре бе да се целиш по-отблизо. Не забравяй да свалиш предпазителя и да се целиш в тялото. Приткин ми бе дал наставления, решен да преодолее моята неопитност. А ето какво аз мислех за тези уроци: като нещо, което щеше да ми помогне при самозащита. Никъде не бе отбелязано, че самозащитата значеше да стреляш по нещо повече от хартиена мишена. Тази самозащита можеше да означава да убиеш някого.

Бях израснала сред оръжия, бях ги виждала толкова често, че те бяха станали част от обзавеждането, не по-забележими, отколкото някоя ваза или лампа. Никога не бях притежавала собствен пистолет, защото от мен не се очакваше да се бия. При Тони аз бях в групата на полезните небиячи, които трябваше да бъдат защитавани от другите. Бях свикнала да бягам и бях дяволски добра в това, всъщност, или нямаше да оцелея толкова дълго. Знаех как да си набавя фалшива самоличност почти навсякъде, как да променям външността си, как да се сливам с тълпата.

Не знаех обаче как да опазя хората живи.

Пълнителят ми бе отново празен, лекото клик, клик ми напомняше да презаредя. Натиснах бутона и освободих пълнителя. Той падна на пода до обувката ми и се затъркаля на пода. Вдигнах го и го презаредих с 15 нови куршума.

Въпреки болката в китката ми, ръцете ми бяха стабилни. Това продължаваше да ме изненадва, все още очаквах да припадна. Когато се върнахме, се бях измила пред огледалото на банята, оставяйки хавлиената кърпа на врата си, студена и утешителна, докато чаках да се успокоя. Но това не се бе случило. И това наистина започваше да ме притеснява. Веднъж, когато бях на шест, Алфонс се бе върнал от някаква работа, целият покрит с кръв, с дълбока рана на челото, която почти бе стигнала до кост и която го караше да изглежда като чудовището на Франкенщайн преди докторът да го зашие. Но той бе в учудващо добро настроение, защото другите, един от които бе оставил на парчета, разхвърляни из цялото баскетболно игрище, изглеждаха още по-зле. Те бяха убили няколко от нашите хора при един спор за

територия и тъй като убитите бяха вампири на Алфонс, Тони му бе казал да се оправи с това. И Алфонс бе свършил обичайната си работа.

Той ме видя да надничам иззад ъгъла, наблюдавайки го с широко отворени очи и ме бе щипнал по брадичката, докато минаваше покрай мен. Това остави червена следа по кожата ми, която Юджийн изтърка малко по-късно и тогава невнимателно ме научи на първата ми псувня. Когато бях по-голяма, осъзнах, че той го бе направил нарочно — връщайки се покрит с кръв, той показваше, че обидата е отмъстена, но тогава единственото, за което можех да мисля, бе, че той изглеждаше странно отпуснат и отпочинал. Ако не беше съсирената кръв, той щеше да прилича на всеки един, който се връщаше вкъщи след една добра нощ в работата му. Това не го притесняваше изобщо.

Отново се прицелих в мишената, която все още изглеждаше девствена, въпреки че въздухът бе станал остър от миризмата. Мислех си за лицето на Мирча, за очите му, които отразяваха огъня, тялото му, очертано на смъртоносните пламъци. Толкова отчаяно исках да го докосна, че можех да усетя пръстите му на китката си подобно на фантомна болка. Това наподобяваше усещането да се протегнеш към нещо с липсващата си ръка, усещането за неспокойствие, празнота и нещо нередно. А на мен почти ми се бе случило, благодарение на онзи тип, който си мислеше, че да убиеш някого с електричество, е един вид начин да кажеш здравей. Въздухът звънтеше от изстрелите и звукът на разкъсваща се хартия, докато отново не се появи кликацията звук. Презаредих, очите ми смъдяха от дима, пожелавайки си животът да е толкова лесен. Просто да напълниш това, което се е изпразнило, да замениш това, което си загубил. Но не беше. Някои неща не можеше да бъдат заменени. Така че ти трябваше да се увериш, че няма да ги загубиш.

И ето че благодарение на лудите неща, които ми се бяха случили, започвах да се съгласявам с Алфонс.

Този следобед, аз и Франсоаз влязохме във величествената, изградена от мрамор и стъкло сграда в главната галерия, където Августин бе отворила своя магазин. Битката ми с тъмните магове ми бе изяснила нещо: ако Мирча не бе там, нямаше да оцелея повече от 30 секунди. Ако исках да имам някаква надежда да взема Кодекса, трябваше да бъде по-добре подготвена. И сега се надявах Августин да направи това, което си бях наумила.

Франсоаз спря пред двете огромни стъклени витрини, на които бе изложена новата модна линия. Тя забеляза оскъдната рокля с дипли, със златни мехури, излизаци от подгъвите подобно на шампанско, но я подмина без коментар. Вътре един голям полюлей заемаше по-голямата част от тавана, кристалите му бяха образувани от ледени висулки, омагьосани, за да не се топят въпреки свещите, пръснати навсякъде. Франсоаз веднага започна да се рови навсякъде, въпреки че нямах идея с какво мисли да плати. Аз ѝ предложих да я заведе на пазар, тъй като тя се бе озовала тук без семейство, приятели и гардероб. Но банковата ми сметка не можеше да си позволи толкова скъп бутик.

Реших да ѝ обясня как стоят нещата ако и когато намереше нещо и минах покрай моделите, за да стигна до малката работна стая отзад. Никой не се опита да ме спре. Отново бях облечена като Елвира, носейки черна перука и табелка с името. Бях открила, че си спестявах много въпроси, ако изглеждах като работничка, въпреки че това не се отразяваше добре на стъпалата ми.

Работната стая бе толкова претъпкана с остатъци от дрехи и рула от платове, че дори не можех да видя Августин, но чух как някой си мърмори в далечния край на стаята. Явно това беше огромният мъж, който се бореше с парче златна кожа, която се опитваше да го погълне. Той я хвърли настрани и тръшна един стол върху нея, след което започна да рови в една купчина хартия на близката маса и да мърмори още повече. Приблжих се внимателно, защото платът се гънеше и правеше смели опити да отхвърли стола.

— Хм, здравейте.

— Няма нужда да се оплаквате — каза ми той бързо. — Няма шоу, така че никой не плаща. Включително и аз.

— Не съм тук за това.

Кожата се изплъзна и почти го събори на пода. Той се престори, че не забелязва, но плъзна ръба на масата и прибави тежестта ѝ към тази на стола.

— Тогава съм на твое разположение.

— Мисля си за рокля. Нещо френско.

— Не може да искаш нещо подобно — каза той, звучейки ужасен. — Скъпа, моля те. Мога да ти направя нещо по-добро със

затворени очи. По дяволите, мога да уشيا нещо по-добро, дори ако съм мъртъв.

— Нямах предвид, че искам френски дизайнер — опитах се да обясня. — Просто нещо, което да изглежда...

— Забрави за Париж. Париж е свършен — каза ми той безгрижно. — Така и по какъв повод ще показваш моето творение?

— Нуждая се от облекло, което да подхожда на късния осемнадесети век.

— Оу, маскено парти. Не правя костюми.

Имайки предвид, че стилът на Августин бе кръстоска между Галиано и Либерас, си помислих, че това е доста спорно. В момента той носеше жълта шафранова туника с бухнали ръкави над чифт пурпурни харемски панталони. Златен шарф бе завързан около кръста му в пиратски стил и в него вместо сабя бе затъкнат чифт ножици, метър и оформена като домат възглавничка за карфици.

— Не мисля, че разбираш — казах му аз търпеливо. — Това е доста важно.

— А знам искаш дреха, с която да впечатляваш — каза Августин безгрижно. — В такъв случай си дошла на правилното място.

Той ме бутна към една от формите за шиене, по които изработваше моделите си. Той промърмори някаква дума и манекена придоби много позната и детайлна форма. Внезапно изпитах нужда да хвърля кърпа върху му.

— Имаш ли някакви специални предпочитания, за които трябва да знам? — попита. — Някои от тях могат да повлияят на дизайна...

— Не. Аз просто...

— Защото не искам да дойдеш при мен в последната минута и да искаш някаква магия, за да танцуваш по-добре или да държиш питието си, или да бъдеш обаятелен събеседник и просто да си забравила да го споменеш...

— Можеш да направиш всичко това с роклята?

— Скъпа моя, мога да направя всичко с роклята. Всичко, което е легално, това е. Така че не ме питай за любовни отвари или някакви други глупости, защото не искам да си загубя лиценза.

— Какво друго можеш да направиш? — В ума ми препускаха различните възможности.

— Какво искаш? — Едно руло бял плат започна да се увива около манекена.

— Можеш ли да ме направиш невидима?

Августин въздъхна и повдигна края на перуката ми с пръст.

— Лошото облекло и перука могат да направят това.

Присвих очи към него.

— А какво ще кажеш за проба на заклинания? Можеш ли да направиш така, че ако някой хвърли към мен нещо противно, то да отскочи?

— Ревнива съперничка? — попита ме той съчувствено.

— Нещо подобно.

— Колко могъща е малката котка?

— Има ли значение?

— Разбира се, че има! Трябва да знам колко силно да направя контразаклинанието — каза той нетърпеливо. — Ако е нещо дребно, като например да те направи да смърдиш като боклукчийска кофа...

— Не, трябва ми да спра голямо заклинание, което може да се причини от тъмен маг.

Августин премигна учудено.

— Скъпа, на какво парти ще ходиш?

— Това е проблемът. Не знам.

— Хм. Това наистина не е моята линия — каза той като се двоумеше. — Маговете воини понякога използват омагьосани наметала, за да презареждат щитовете си, но си мисля, че модата не е главният им приоритет.

Франсоаз си подаде главата вътре. Тя носеше някакво животно върху горната част на тялото си, което имаше множество кафяви иглички във всички посоки.

— Намерих нещо — каза ми тя.

Августин замръзна.

— Откъде взе това? То е прототип.

— Какво е това? — попитах аз, гледайки го предпазливо.

— Яке, разбира се — каза ми той. — Бодливо прасе. Върши чудесна работа, ако искаш да се отървеш от ненужно внимание. За съжаление, това има навика да мята бодли без предупреждение към всеки, който разстрои собственика му, така че не мисля...

— Взимам го. — Франсоаз струпа на масата и други неща. — И тези.

— Какво е всичко това? — попитах.

Зад нея се виждаха няколко ходещи планини от дрехи, за които се предполагаше, че бяха продавачите, въпреки че не се виждаха никакви глави.

— Pour les enfants — каза Франсоаз, вдигайки една тениска с надпис върху нея „НАЙ-ВЕЛИКОТО ДЕТЕ НА СВЕТА“, който изглеждаше като рисунка с пастел.

Намръщих се, а Августин го изтръгна от ръката ѝ, изглеждайки обиден. — Рисунката на детето ще се появи под надписа — каза ми той надменно.

— Има място в мола, което може да направи това.

— И това ще накара притежателя да изпита внезапна, силна любов към зеленчуци.

Въздъгнах.

— Ще го вземем.

Той щракна с пръсти към претрупаните си помощници, които започнаха да търчат насам-натам, прибавяйки нови неща.

— Относно моята рокля — казах аз, тъй като сега той бе в по-добро настроение. — Мисля си, че един толкова креативен гений като теб ще приеме предизвикателството.

Той ме потупа по бузата и в този момент той не изглеждаше много по-стар от мен.

— Ще го направим, скъпа, ще го направим. Но все пак трябва да се договорим за плащането. Това не е нещо, което е готово. А за това, което искаш...

— Пратете сметката на лорд Мирча — каза Франсоаз, играейки си с един шал, който бе толкова странен, че по-скоро наподобяваше шал. Сепнах се леко.

— Какво? Не.

Нейното хубаво чело се намръщи.

— И защо?

— Аз не... това не е... това не е правилно — казах аз много внимателно, тъй като Августин слушаше.

— Мила, но ти си неговата любима, нали така?

— Не! Имам предвид не, не съм.

Бръчката се задълбочи, след което Франсоаз сви рамене, сякаш казваше, че може да разпознае отказа, още когато го види.

— Пратете сметката на Казанова — казах на Августин. Ако се оплачеше, щях да му кажа да си ги удържи от закъснелите ми чекове.

— Казанова — повтори Августин, с дяволско пламъче в очите. — Ти знаеш, че той очаква от мен всъщност да платя за щетите в конферентната стая, нали? Той се появи с тази безумна сметка тази сутрин.

— Тогава ти му представи друга в замяна. При това голяма. — Погледнах към купа на Франсоаз. — И прибави и тези.

Усмивката на Августин покри почти цялото му лице.

— Пепеляшке, вярвам, че ще отидеш на бала.

Тази вечер, след като приключи поредното ми пътуване до Ада, Франсоаз и аз се измъкнахме от Данте в един блестящ черен джип. Докато чаках да пристигне Алфонс и моето подкрепление, имаше да свърша някои неща и тя изяви желание да помогне. Никоя от нас нямаше кола, но аз успях да намеря превоз.

На табелата отпред на джипа се четеше 4U2DZYR. Той принадлежеше на Ранди, едно от момчетата на Казанова, което работеше в спа центъра. Той можеше да бъде перфектният калифорнийски плажен гларус със страхотния му тен, изрусена от слънцето коса и избелена усмивка, ако не беше акцентът му от Средния запад. Той бе обладан от инкубус, разбира се, но бе с перфектни обноски.

— Ама ти сериозно ли? — попита ме Ранди за трети път, когато спряхме на огромния паркинг на Уол Март. — Искаш да пазаруваш тук?

— Да, искам да пазарувам тук! — казах аз изнервено.

Имаше време, когато Уол Март бе свръхвъзможностите ми в сравнение с Гудуил или Армията на спасението. Но останах с убеждението, нямаше много от клиентите на Ранди, които да се чувстваха по същия начин. Той трябваше да попита една от сервитьорките за посоката.

Той паркира на най-близкото свободно място, гумите изсвистяха и спряхме сред пушек. Той ме погледна сериозно над очилата си Рей-Бан.

— Ако лорд Мирча узнае за това, аз нямам нищо общо. Просто съм следвал заповеди. Ако дамата на боса иска да посещава бедните...

— Звучиш така, сякаш отивам в някой стриптийз клуб или нещо подобно! — казах раздразнено, докато излизах навън. — И не съм гаджето на шефа!

— Окей.

Ранди помогна на Франсоаз да слезе, която се бе вкопчила в дръжката на задната седалка. Бях забравила да я попитам дали всъщност се бе качвала някога на кола и съдейки по широко отворените ѝ очи и мъртвешко бялото ѝ изражение, се обзалагах, че отговорът бе не.

— Никога не искам да правя това отново.

— Не съм толкова лош шофьор — каза Ранди, обиден.

— Да, такъв си — каза тя разгорещено.

— Е, колелата спряха да се въртят, сладурче — каза ѝ той, обгръщайки с ръка кръста ѝ. — Знаеш ли, че правя някои от най-добрите си работи на задната седалка. — Това беше съпроводено с голямо как-някой-може-да-си-мисли-че-не-съм-сладък ухилване. Което вероятно бе и единственото нещо, което го спаси.

Измъкнах огромния си списък за пазаруване от чантата си и го размахвах преди Ранди да кажеше нещо друго.

— Може ли да тръгваме? Защото нямаме цял ден.

Осем деца плюс бебе, както бях открила, се нуждаеха от много неща, особено когато целият им гардероб буквално се състоеше само от дрехите на гърбовете им. И с изключение на няколкото тениски за туристите, Августин не се бе специализирал в шиене на дрехи за деца. Той предпочиташе клиентите му да са възрастни. И така стигнахме до списъка. Час по-късно се бях облегнала на един рафт с тениски, докато Франсоаз тероризираше различни ниско платени продавачки. Тя командваше не по-малко от четири наведнъж, които търчаха напред-назад, за да намерят подходящите размери. Тя изглеждаше малко не на място и носеше едно от творенията на Августин: дълга, черна рокля с шикозно яке, покрито с вестници. Надявах се никой да не забележи, че всички заглавия са днешни. Ранди седеше до една колона с огледала, наслаждавайки се на отражението на бицепса си.

— Какво мислиш?

Тениската, която бе облякъл, бе небесно синя и подхождаше идеално на очите му. Той идеално знаеше какво си мисля, както и половината от жените в магазина. Или беше това, или всяка млада майка бе решила точно днес да подменя гардероба на сина си.

— Мисля си, че не пазаруваш на подобни места.

— Тениската си е тениска. — Той повдигна рамене, което накара мускулите му да заиграят, което изтръгна една въздишка от близкостоящата клиентка. — Ей, слушай. Ти имаш много деца.

— Да. И?

За минута той просто стоеше там, гледайки ме странно, сякаш той бе едно голямо хлапе. Голямо хлапе с огромни мускули.

— Ти ги настани в казиното, нали? В свободните стаи?

— Откъде знаеш това?

Кухненските работници нямаха достатъчно място в миниатюрната им квартира, която Казанова им бе отпуснал, така че трябваше да измисля нещо. Помогна ми и това, че работех на рецепцията.

— Всички знаят. Персоналът се грижи шефът да не разбере. Но той понякога проверява буквите, нали знаеш?

— Какво имаше предвид, Ранди?

— Искам само да кажа, че ако имаш нужда, ами, от пари или нещо друго... — Той спря, а аз го гледах невярващо. Не знам на какво го беше научил неговият инкубус. Явно не бяха стигнали до частта, в която той го учи, че жените трябва да му плащат.

— Всичко ще е наред.

Ако Казанова кажеше нещо за стаите, щях да накарам Били да провали всяка една игра в казиното. И мислейки за това, той бе особено добър с глупостите.

— Сигурна ли си? Щото, имам предвид, на мен ми плащат много. Това никак няма да ме засегне, нали знаеш?

Франсоаз му хвърли един поглед, който очаквах, че инкубусът ще й даде. Тя забеляза, че я гледам и повдигна рамене, което можеше да значи от „просто гледах“ до „не съм правила секс от 400 години, така че съди ме“. Реших, че не искам да знам.

— Благодаря. Ще бъда при обувките — казах, побутвайки най-леката от останалите колички.

Шестнайсет крака — не броях бебето, защото все още не можеше да задържи върху краката си дори чорапи — имах нужда от много обувки. Стоях и оглеждах най-долната редица, като се опитвах да намеря чифт, който да отговаряше на номера на Джеси, когато си ударих главата в нечий лакът. Някой, който изглеждаше така, сякаш бе избягал от двореца на Цезар и бе забравил да свали костюма си.

— Защо си тук? — Гласът проехтя силно в огромното пространство. Огледах се наоколо диво, но изглежда никой не бе обърнал внимание на високия десет стъпки златен бог, стоящ в отделението за обувки.

— Мога да задам същия въпрос! — казах, шепнейки.

— Дойдох да ти кажа, че времето изтича! Твоят вампир ще умре, ако заклинанието не бъде вдигнато.

— Не съм забравила! — просъсках.

— Тогава отново ще те попитам, защо си тук? Направи ли някакъв прогрес?

— Да, нещо подобно. Имам предвид, че знам къде е Кодекса.

— Тогава защо не си го взела?

— Не е толкова лесно! И защо ти пука? Какво означава Мирча за теб?

— Нищо. Но ако ти не си... толкова фокусирана... колкото се надявам. Това е важен тест на твоите способности, Херофил. И не трябва да допускаш да се разсейваш от разни незначителни неща. Тези деца не са твоя мисия. Кодексът е.

— Аха.

За някой, който не му пукаше за Кодекса, той доста се притесняваше.

— Ами, може би, щях да свърша доста по-добра работа, ако някой ми помагаше! Какво ще стане, ако се задържиш малко повече наоколо? И докато си тук, ще мога да науча някои от тези уроци, които трябва да чуя.

— Не мога да навлизам в тази реалност, Херофил. Това тяло е проекция; само ти можеш да го видиш. И не мога да го задържа за дълго.

— Тогава защо не ми кажеш малко повече за Кодекса? — Защо например Приткин бе готов да убива, за да го запази в безопасност.

— Знаеш всичко, от което имаш нужда. Намери го и завърши мисията си. И го направи скоро. Има и такива, които се опитват да ти попречат.

— Вече забелязах това.

— Какво се случи? — попита той остро.

— Ти си бог. Не знаеш ли?

Очите му се присвиха опасно.

— Не се самозабравяй, Херофил.

— Името ми е Касандра.

— Просто име за Пития.

— Твоята съименничка се противопостави на волята ми и съжаляваше за това. Не прави същата грешка.

Беше доста сюрреалистично, дори и за мен, да обсъждам един мит с една легенда по средата на отделението за обувки на Уол Март. Особено, когато един служител ми подаваше чифт от съседния рафт. Въпреки това той не каза нищо. Може би, много от клиентите му говореха на обувките, преди да ги купят.

— Може и така да е, но все още това е моето име и аз правя всичко по силите си. Заплахите няма да забързат процеса.

— Намери нещо, което ще го направи — каза ми и изчезна.

Въздъгнах и преборих нуждата да си блъсна главата в металните стелажи и да не спирам. Продавачът ме наблюдаваше измежду обувките с изражение, което говореше, че е на ръба да викне охраната. Реших да не рискувам.

Вдигнах един червен чифт и попитах:

— Имаш ли от тези?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

На следващата сутрин се вмъкнах в стаята на Приткин, за да намеря руната, която бях обещала на Радела, и внезапно спрях вцепенена. Очаквах, че ще бъде един бърз обиск; по някаква причина смятах, че неговите неща ще бъдат подредени с военна прецизност. Само че не бяха.

Леглото все още не бе оправено от последния път, когато бе спал в него, а дрехите му бяха нахвърляни по пода, сякаш ураган бе преминал през стаята. И на всичкото отгоре имаше и някаква миризма. Но бях по-склонна да обвинявам за това противно миришещите отвари, които бяха подредени върху една лавица, отколкото неговото краткотрайно пребиваване тук.

Имаше някакви приспособления точно над леглото му, нещо, което трябваше много да ме притеснява, защото повечето от нещата наоколо бяха смъртоносни. Но предполагам, че той не бе имал особено голям избор. На отсрещната стена имаше килер, който с едната си страна гледаше към клуба, а с другата — към казиното посредством огромен прозорец. Прозорците бяха запазена марка на Данте и предполагам, че дизайнерът бе поставил този тук зад гардеробната, защото нейното великолепие не подходеше особено добре на интериора на тики бара. Но резултатът от това дизайнерско решение бе, че стаята се къпеше във всевъзможни цветове на скъпоценни камъни: рубини, сапфири, диаманти и перли. Те хвърляха върху дрехите воднисти, дифузни сенки и освежаваха пода с различни цветове. Трудно си представях да спя в нещо подобно, но то идеално подходеше на Приткин.

С облекчение се захванах за работа и съвсем скоро започнах да се чудя за това, което не намирах там, а не за това, което намирах. Освен няколкото износени тениски и многобройни оръжия, с които можеше да се завладее цяла страна, открих няколко чифта дънки, нови тенис обувки, няколко тоалетни принадлежности и няколко чорапа все още в опаковките си. Всичките неща, които изброих, бяха купени с

голяма бързина от човек, който не обръщаше никакво внимание на външния си вид. Той просто заменяше нещата, които не му бяха под ръка, защото не му искаше да се връща в апартамента си. И като се има предвид, че Кръгът беше по петите му поради редица причини, повечето от които бяха свързани със спасяването ми, изобщо не го обвинявах. Но това не обясняваше къде бяха дрехите му, които използваше за дегизировка.

Най-накрая вдигнах едно малко дървено ковчеже от нощното шкафче. Нарочно го бях оставила за накрая, надявайки се, че ще открия руната в някой чорап и че нямаше да ми се налага да надничам в нещо, което изглеждаше доста лично. Ако не се нуждаех от това проклето нещо толкова много, щях да съм се изстреляла навън от това място като куршум. Но тъй като не можех да го направя, най-накрая отворих капака. Вътре нямаше руна, а само няколко пожълтели писма и доста избледняла фотография. Жената от снимката носеше тъмна шапка и рокля с висока яка, което правеше лицето ѝ да изглежда като блед отпечатък. Въпреки че снимката беше неясна, тя изглеждаше млада, с правилни черти и светли очи. Тя бе красива, реших аз — или поне щеше да бъде, ако се беше усмихнала.

Претърсих кутията, но ако имаше някакви скрити отделения, така и не ги намерих. Кутията бе един прост боров правоъгълник, без никакъв намек, че нещо можеше да бъде скрито тук. Разгледах отново снимката. На гърба ѝ беше изписано името на студиото: Дж. Джонсън, Бирмингам.

Приткин веднъж бе споменал, че е живял във Викторианска Англия, което означаваше, че той е много по-стар в сравнение с 30-годишната му външност, но с цялото това воюване и бягане, и почти умиране все не ми оставаше време да го разпитам за това. А и той никога не бе споменавал каквото и да е семейство. Не знаех дали жената на снимката бе майка му, сестра му или дори дъщеря му. Осъзнах с изненада, че въпреки че можех да напиша цяла книга за магьосника, не знаех почти нищо за мъжа.

Били се плъзна през вратата, прекъсвайки мислите ми.

— Взе ли го? — попитах нетърпеливо.

Той протегна празните си ръце и аз въздъхнах. Поставих обратно писмото, без да го чета — беше ясно, че руната не беше в плика — и внимателно поставих кутията на мястото ѝ.

— Сега какво?

Били ме погледна.

— Ти знаеш какво. Претърси тази стая, а аз изтърбуших кабинета на долния етаж. А той няма да скрие нещо толкова ценно просто някъде си. Той носи руната със себе си.

Това беше най-лошият сценарий, така че вероятно беше и най-вероятният.

— Как са твоите джебджийски способности?

— Зависи от това накъде е насочено вниманието му. Преди успях да задигна руната от вас, само защото вие бяхте толкова заети да си крещите един на друг, че той изобщо не забеляза. Трябва да му отвлечеш вниманието по някакъв начин.

Супер. При нормални обстоятелства да започна кавга с вечно раздражителния маг нямаше да е проблем, но сега...

— Не мисля така — казах пламенно.

— Тогава може би ще поискаш да изчезнеш, защото много скоро той ще е тук.

За секунда погледнах Били глупаво, след което осъзнах това, което ми казва и се спуснах към вратата. Това беше възможно най-грешното нещо, което можех да направя, особено когато можех да се пренасям, но тотално се паникьосах. Бравата се завъртя под ръката ми и преди да успея да си поема въздух, бях отново върху леглото, един тежък гръден кош ме притискаше надолу, а в гърлото ми бе опрян нож.

Премигнах нервно срещу мага, а лицето му отразяваше цветовете на дъгата, която се бе образувала върху леглото. Синя светлина проблясваше по бледите му коси и му придаде за момент извънземен вид.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита той.

Студеният край на острието бе оставил трапчинка по кожата ми в близост до югуларната вена. Преглътнах.

— Опитвам се да не мърдам?

Приткин се дръпна назад, мръщейки се, а ножът изчезна почти магически.

— Трябваше да ми пратиш някакво известие, ако си смятала да наминеш. Можех да ти прережа гърлото.

Не отговорих, тъй като бях прекалено заета да се чудя защо той отново изглеждаше толкова различен. Приткин захвърли старото си

кафяво кожено палто, под което се показаха избеляла от слънцето зелена тениска и чифт дънки. Дънките бяха бледо сини, фини и гладки като коприна и толкова впити, че разкриваха всяка една извивка от мускулестите му бедра. Косата му също така не бе вече толкова разрошена, както бе в бара. Тя бе току-що измита, с бретон, който имаше нужда от подстригване, тъй като му влизаше в очите. Останалата част от тялото му обаче трябваше също да мине през душа: по целите му ръце имаше тъмни петна, както и едно върху скулата му.

— Какво си правил? — попитах, докато се изправях.

— Изследвах.

— В мина за въглища?

— Неизвестните магически текстове рядко могат да бъдат открити във файлове на компютъра. Сега би ли ми обяснила защо си тук?

Огледах се наоколо, преди да отговоря, опитвайки са де разгранича обикновения, ежедневен Приткин с ужасното му палто и глупавата му прическа от мъжа, който ме бе целунал.

— Мислех си, че ще се зарадваш да ме видиш след сцената в бара.

— За какво говориш?

Не отговорих, защото забелязах един факт, който ми се стори важен. Както обикновено тениската на Приткин бе опасана с колани, ножници и кобури. Този тип беше ходещ оръжеен арсенал, като носеше почти всяко известно на човечеството ръчно оръжие. С изключение на едно.

— Не носиш меч — казах, докато нещо ме човъркаше.

Приткин се обърна, докато закачаше палтото си, а Били се втурна да го претърсва. Само се надявах, че ще бъде достатъчно тих.

— Вече не ми трябва такъв, не помниш ли?

Погледнах го за секунда, след което скочих от леглото и го сграбчих. Завъртях го, като същевременно се опитах да повдигна тениската му нагоре.

— Какво по...

— Стой мирен — казах аз, опитвайки се да разкопчея разните му там закачалки и каиши, половина от които сякаш бяха създадени просто, за да ме влудяват. Това, че адреналинът ми се покачваше доста бързо, се дължеше на цялата тази ситуация с оживяването и

умирането; бе малко объркващо да усещам подобно чувство към нещо, което можеше и да е позитивно. Сърцето ми заби толкова силно, че почнах да го усещам в гърлото си, а ръцете ми затрепериха така, че ми бе невъзможно да си свърша работата.

— Свали си блузата — наредих му аз.

Той се обърна с полуозадачено, полуядосано изражение. Но за моя изненада не започна да спори и бързо остана гол до кръста. Завъртях го и видях това, което очаквах: една светла рисунка, със златни, сребърни и синьо-черни нюанси, която започваше от рамото му и се спускаше по цялата му страна.

Пръстите ми проследиха леко повдигнатите краища на фигурата, надолу по топлатата му кожа и твърди мускули, докато спрях до колана на дънките му. Бях абсолютна глупачка, че не се бях сетила досега, особено след като бях забелязала част от нея, издълбана в кожата му. Приткин нямаше нужда да носи повече меч. Той вече имаше такъв с формата на магическа татуировка, която се превъплъщаваше в оръжието, което искаше.

— Мислиш да си направиш татуировка ли? — попита той, а гласът му бе някак си странно напрегнат.

Не отговорих. Той се бе подпрял с ръка на стената, което караше мускулите му да изпъкват, а гърбът му бе напрегнат. Имаше нещо хипнотизиращо в цялата тази заключена сила, обуздана толкова безмилостно, извиваща се покорно под ръцете ми.

Наблюдавах как два от пръстите ми се пъгнаха под разхлабения, разръфан колан на дънките му, все още проследяващи края на острието. Коприненият плат бе топъл от тялото му и разкриваше малката трапчинка на гърба му. Сега разбрах защо липсваше бельо в поръчките му за дрехи, докато проследявах меча в малката вдлъбнатина.

Приткин внезапно се обърна и ме хвана за кръста.

— Внимавай — каза той грубо — или си забравила, че проклятието ще го направи вместо теб?

А това бе друга мистерия. Нямаше предупреждаващ прилив на сила нито в бара, нито пък сега, както би трябвало да бъде. Приткин ме освободи и аз отново седнах, чувствайки се сгорещена и леко дезориентирана. Не можех да се накарам да спра да гледам гърдите му. Космите му бяха гъсти и тъмно златисти върху бицепсите му, но

надолу постепенно изтъняваха, преди да изчезнат в дънките му. Те изглеждаха толкова нежни на фона на тези твърди мускули и по някакъв начин подканващи.

Преглътнах.

— Имаме проблем.

Приткин изсумтя.

— Само един?! Това ще си е цяло събитие.

Отпуснах се назад изтощена. Приткин не беше убиецът на Салех, не беше мъжът от бара, вероятно не бе и предател. Бях си върнала най-силния си съюзник, но също така имаше мистериозен двойник, който искаше да убива и да съблазнява. И определено се справяше и с двете.

Можех да видя различни цветове през затворените си клепачи, яркочервени, небесносини и нефритени, които се процеждаха през плътта. Но те внезапно бяха блокирани от тъмна сянка. Отворих очи и видях как Приткин се бе втренчил в мен от прекалено близко разстояние.

— Ти ще ми кажеш точно какво става — каза сърдито — и то веднага.

И просто така всички чувства от бара се втурнаха обратно в мен. Дори не си го и помисляй, казах си остро, когато ръката ми се протегна, за да докосне лицето му. Пръстите ми ме игнорираха, докосвайки нежна кожа и набола брада, обръщайки главата му под най-подходящия ъгъл за целувка. Може би така се проявяваше шизофренията, помислих си, докато тялото ми крещеше „давай“, а мозъкът ми заповядваше да остана мирна. Мозъкът ми загуби.

Преди да взема съзнателно решение, усетих как устните ми покриха неговите. Въпреки че подозирах, че той псува наум, явно тялото му не се подчиняваше на ума му повече, отколкото аз на моя. Мускулите под ръцете ми бяха твърди като стомана, но той не се отдръпна. След няколко сконфузени секунди той ме хвана отзад за тила и отвърна на целувката ми.

Оставих ръцете си да се зароят в косата му, която не се подчиняваше на гравитацията, но въпреки това бе мека и гъста, и гладка и бе страхотно да я усещам между пръстите си. Само че няха много време затова, защото Приткин ме целуна така, както правеше и всичко друго, целеустремено и с такава сила, която ме остави без дъх.

Целувката бе гореща, настояща и отчаяна, сякаш бе жадувал за нея и аз отворих уста и я поех, защото, Господи...

— Ти, копеле — казах задъхано, когато най-накрая се отделихме един от друг. — Знаех си, че мамиш!

Вкусът на кафе в устата му бе изключително богат и горчив.

— Госпожице Палмър...

— Лежа върху леглото ти. Току-що ме целуна безкрайно чувствено. Мисля си, че можеш да рискуваш да използваш първото ми име.

— Рискувах достатъчно — промърмори той.

Пръстите ми се впиха в яките мускули на раменете му. Кожата му бе гореща и леко влажна от жегата, което бе хипнотизиращо. Проследих нежно ръбовете на белезите върху рамото му, които бяха оставени от нещо с много остри нокти, но кожата на това място бе прекалено гладка и нежна. Той бе истинска загадка, Джон Приткин: мъж учен с мазоли по ръцете от оръжията и стари белези и дори повече тайни, отколкото имах аз.

Ръцете ми проследиха оформените му мускули по ръката му, преминавайки по твърдия му бицепс, надолу към копринената кожа в сгъвката на лакътя му. Не можех да преброя пътите, в които бях усещала леки проблясъци на енергия, когато сме били близо един до друг, но явно, че да го докосвам преднамерено беше очевидно много повече...

— Каси.

— Хм, значи сега го каза — казах замечтано. — Може би, трябва да почна да те наричам Джон.

— Това не е добра идея.

Гласът му бе напрегнат, но той не се отдръпна. Приех това за разрешение, измъкнах ръцете си от неговите и ги плъзнах по силния му гръб, усещайки кожата, толкова топла и гъвкава. Спрете, заповядах ядосано на ръцете си. Те ме игнорираха и започнаха да изследват гладките, очарователни извивки на гръбнака му. Те намериха разхлабения му колан, топлата кожа, напрегнатите му мускули и същата трапчинка, която ме бе запленила по-рано. Трябваше да погледя това място, поне за малко, но тогава очите на Приткин станаха тъмно нефритени.

— Никога не съм питала дали нямаш някой зъл близък — казах бегло. — Имаш ли?

Той премигна.

— Какво?

Опитах се да му кажа, но явно не ми достигаше достатъчно кислород. Изглеждаше така, сякаш част от него се бе разтворила във въздуха и аз поглъщах частица от него с всяко мое вдишване. Зарових лицето си в космите на гърдите му, усещайки ги върху бузата си, гъсти и топли, а неговата възбуда се притискаше в бедрото ми.

Ръцете му удариха грубо по леглото, а лицето му се появи пред погледа му, изражението му бе по-скоро отчаяно, отколкото ядосано.

— Чуй ме! Има нещо грешно във всичко това. Какво имаше предвид относно тази работа с бара?

Гласът му ме заля, а думите му бяха замъглени и лишени от смисъл. Прокарах нокът по гърдите му към стегнатата кожа на стомаха му, а всяко мое движение бе придружено от изблик на сила.

Усетих шок, когато той се отдръпна от мен, студеният въздух от стаята се завихри между нас, точно там, където преди малко между нас имаше само огън. В същия момент светлината внезапно се засили, сякаш зад прозореца имаше прожектор. Тя изпълни стаята с толкова богати цветове, толкова интензивни, сякаш почти можех да ги чуя. Пурпурното в стъклописа блестеше толкова ярко, че се отдели от останалите цветове и избухна подобно на фойерверк в златно и червено. Цветовете се сляха над леглото в блещукащ облак от светлина, който имаше странно позната форма. Бях виждала нещо подобно и преди, но онова бе само бледо отражение на тази блещукаща златиста мъгла. — Цялата тази сила и то в толкова прекрасна опаковка. Наистина е неустоимо.

Изглеждаше така, сякаш гласът идваше директно от мъглата, шептейки до кожата ми подобно на лек бриз.

Главата на Приткин се вдигна внезапно, а истинска ярост разкривяваше чертите му.

— Знаех си!

— Какво е това?

И Приткин и гласът ме игнорираха. Или може би не го бях казала на глас; вече не бях сигурна. Всичко изглеждаше така, сякаш бях имала

припадък: всички странни ъгли и нищо незначещи шарки, а кръвта бушуваше в ушите ми като буен поток.

— Няма да я получиш! — изръмжа Приткин.

Лек смях се понесе през стаята.

— Кой е казал нещо за мен?

Блестящият воал се спусна надолу върху мага, което направи кожата да му заблести така, сякаш бе покрита със светулки. Той изкрещя, нямаше друг начин да опиша това, и този писък приличаше на изгаряне. Това, което бе мускусна мъгла, се бе превърнало в пороен дъжд и аз се къпех в дъжда, по-точно в „него“. Внезапно в стаята стана толкова задушно, сякаш бяхме в тропиците през юли, тежка мараня, която сякаш се вливаше в порите ми. Устните му бяха върху моите, ръцете му бяха обгърнали така главата ми, че да може да поеме всеки мой дъх и ме притискаше надолу към леглото. А после устните му бяха навсякъде — по ключицата ми, по врата, вдлъбнатината между гърдите ми, по челюстта ми — и внезапно ме осени, че той не подбираше местата случайно. Това бяха местата, за които той мислеше и които бяха достатъчни, за да ме доведе до края.

Но в този момент той спря, лека тръпка премина през него, отразявайки се от неговото тяло в моето. Това ме принуди да се извия в дъга нагоре и той издаде лек писък, отдръпвайки се назад, сякаш допирът ми бе болезнен.

— Недей! — промълви той през стиснати зъби. — Просто не мърдай! Осъзнах с ужас, че той се опитваше да спре, че искаше да бъде благороден. Внезапна вълна на ярост ме заля в момента, в който тялото ми разбра, че всичко това ще изчезне.

— Не!

Сграбчих го за раменете и го преобърнах, главата ми се носеше, а сърцето ми препускаше. Някъде в ума ми звънеше някаква аларма, но аз я игнорирах. Зарових лицето си в стегнатите мускули на стомаха му. Той миришеше толкова добре — сол и пот и сладкият мускус на кожата му, а аз трябваше да знам дали и вкусът му бе толкова добър, колкото и аромата му. Внезапно за мен вече нямаше нищо реално, освен нуждата и ръцете върху тялото ми, тялото под ръцете ми.

Езикът ми прокара малка пътечка, точно под пъпа му. Пулсът му полудя под устните ми, усещах ехото му по пръстите си, докато те се движеха към закопчалката на дънките му.

— Каси...

Гласът на Приткин звучеше някак си странно стържещ и груб, но аз го пренебрегнах, с изключение на нотката на одобрение, която прозвуча, когато той каза името ми. Два пъти в един ден — това си беше рекорд. Бях открила, че наистина харесвах стари дънки. Веднъж, след като се откопча първото копче, другите просто се изплъзнаха от отворите си с лек шум.

— О, Боже — промълви Приткин, звучейки почти паникьосан поради някаква причина.

Той се втренчи в мен, дишайки тежко, а по лицето му бе изписана дива нужда, примесена с нещо като ужас. Ирисите му бяха получерни, само с тънки нишчици зелено. А той образно се задържаше на леглото с ноктите си, сякаш това бе единственото нещо, което го предпазваше от това емоциите да го залепят и да го побъркат също като мен.

Едва забелях, че въздухът около нас започна да се движи, подхващайки дрехите, разхвърляни на пода и завихряйки ги. Остър вик, който звучеше като магия, се откъсна от гърлото на Приткин. Червени проблясъци се появиха в сенките, подобно на трепкащите светлини от Северното сияние, които осветиха контурите на мъж. Премигнах, фигурата зад сиянието пристъпи напред, а червеният мираж се разпадна като мъгла. Премигнах отново, този път с повече усилие, сигурна, че халюцинирам, прехвърляйки поглед с неверие от лицето на Приткин към неговия огледален образ.

— Тя трябва да умре — каза той, почти разговорливо.

Той забеляза изражението на Приткин и отговорът му бе усмивка, която бе едновременно сладка и злобна.

— Обещавам, че няма да я боли.

— Защо се интересуваш от нея? — Тонът на Приткин бе изпълнен с омраза.

— Тя говори със Салех. — Неговите очи се спряха върху мен, а в тях нямаше нито живот, нито топлота, нито нещо човешко, а само студена преценка. Не можех да повярвам, че някога бях объркала двамата мъже. — Тя знае. Преди да успея да прочистя съзнанието си, за да оформя дори някакъв въпрос, Приткин бе скочил от леглото и се нахвърли върху създанието. Той го удари право в гърдите, в резултат на което и двамата паднаха на пода. Те се затъркаляха наоколо, техните

магии започнаха да працият и пукат, докато аз се оглеждах наоколо за нещо, което можех да използвам като оръжие.

Имах гривна, която някога бе притежание на един тъмен маг и бе чудесно оръжие, но за съжаление, тя имаше собствено мнение и невинаги следваше инструкциите ми. Не посмях да я използвам сега, защото имаше много голяма възможност да атакува неправилния човек.

В килера имаше достатъчно огнева мощ, за да се оборудва малка армия, но не можех да стигна до него, а единственото нещо от тази страна на стаята беше спалната лампа. Тя не изглеждаше особено здрава, но я изтръгнах от стената точно навреме, за да видя как Приткин бе погълнат от бавно въртящ се водовъртеж от заслепяващо бяло. Имаше едно силно пукане и силата раздра въздуха, сякаш светлината се блъскаше в стените на стаята. Светкавицата моментално ме заслепи и тогава нещо скочи върху мен.

Той — то — ме докосваше, притискаше ме надолу, но аз не усещах никаква топлина в това тяло, липсваше и аромат, нямаше го лекия полъх на одеколон, нито пък миризмата на кожата от неговото палто. Въпреки че бях свикнала с такива неща като духовете, да бъда притисна долу към земята от нещо толкова празно, беше направо ужасяващо. Без да мисля, протегнах сетивата си, като отчаяно търсех нещо човешко. Това, което видях, бе живо и гърчещо се, но не и човешко — Господи, това изобщо не беше човек.

Можех да усетя как нуждата му нараства подобно на стотици гръмотевични бури, един всепоглъщащ глад, който не искаше нищо друго, освен да потъне вътре в мен и да се храни, храни, храни. Един задушлив облак се спусна върху кожата ми и сега можех и да го усетя, прокарвайки ледени ръце по тялото ми, можех да усетя миризмата на покварата му, изливаща се от гърлото му, когато ме целуна. Облакът започна да потъва в кожата ми, разливайки се по тялото ми, докато вдишвах студения му, неприятен дъх, преодолявайки защитите ми, докато не навлезе в кръвта ми.

То ме докосваше навсякъде, изяждайки ме отвътре. И лъжеше. Болеше и то с ужасяваща, изсмукваща болка, беше много по-лошо от вампирско ухапване. Усещах го подобно на остри зъби, които се впиваха навсякъде в мен, разрязвайки подобно на острие мускули и кости, превръщайки дори въздуха в дробовете ми в разтрошено стъкло.

Предполагаше се, че трябваше да съм предпазена от подобни неща. Единственото завещание от майка ми бе една татуировка — пентаграм върху гърба ми, която бе едно от най-силните заклинания на Кръга. Тя някога е била наследница за позицията на Пития, преди да избяга с баща ми и да се отрече от титлата, а звездата ѝ била дадена за защита. А проклятието взаимодействаше с пентаграма. Това означаваше, че ако успееш да се измъкна, предимството щеше да е на моя страна.

Опитах се да се боря, но ръцете и краката ми не искаха да помръднат, цялата ми сила се вливаше в нещото, което ме държеше толкова нежно в прегръдката си. Усещах тялото си толкова тежко и безжизнено, сякаш съществото бе завършило храненето си. Само че знаех, че не е, защото усещах как гризе костите и костния ми мозък, а летаргията ми пречеше дори да извикам, докато той изсмукваше живота от мен. Съзнанието ми се губеше, а тялото ми се опитваше да ме предпази от това, което се случваше, от това, което предстоеше...

И след това нещото изчезна, издърпано от ръката на Приткин, която се бе увила около гърлото му. Втренчих се в огледалния образ на Приткин, който по нищо не се различаваше от него, с изключение на блещукането, което бе ярко като пламък и се подхранваше от откраднатата енергия. И просто така всичко си дойде на мястото.

— Ти си инкубус! — Бях се обърнала към духа, но Приткин беше този, който отговори.

— Полу — изръмжа той, извивайки главата на съществото под такъв ъгъл, че ако бе човек, щеше да му строши гръбнака.

С едно движение, което бе прекалено бързо за мен, за да го видя, съществото се отърва от захвата на мага, като запрати Приткин към прозореца. Той удари стъклото тежко, разбивайки го на хиляди късчета, които полетяха навън. Съществото отново се обърна към мен, а очите му бяха изцяло черни.

Протегнах ръка, а в гърлото ми се зароди писък, който така и не можа да излезе. Защото внезапно атаката спря. Нямаше нито звук, нито движение. Нищо.

След няколко секунди установих, че червените светлини пред очите ми бяха парченца от разбитото стъкло, които се бяха отправили в моята посока по време на боя. Те бяха замръзнали на половината си път в дъга, носейки се във въздуха, сякаш чакаха разрешение да

паднат. Всичко останало също бе замръзнало, от демона с тъмните очи до Приткин, който бе замръзнал на половината си път през счупения прозорец, докато остриите парченца се врязваха в кожата му. В цялата стая аз бях единственото нещо, което се движеше.

Агнес, предишната Пития, беше способна на това, буквално да спира времето за кратки периоди, но аз така и не се бях научила как да го правя. Внезапно, със страх, осъзнах, че нямам и никаква представа как да върна нещата обратно. Реших обаче, че за това ще се притеснявам по-късно и се захванах да реша проблема, с който знаех как да се справя. Сграбчих едно шише от лавицата на Приткин, махнах корковата тапа и плиснах цялото нещо в лицето на демона.

Нищо не се случи, с изключение на това, че косата му леко порозовя. Малко се паникьосах и започнах да хвърлям всичко, което ми бе под ръка. Епруветки с течност, без цвят и мирис подобно на вода, бяха последвани от други, които съдържаха сиропи, гъсти субстанции с миризма, която караше главата ми да се носи. Но въпреки факта, че арсеналът на Приткин бе създаден за битки с демони, сякаш нищо нямаше и най-малкия ефект.

Изпразних цялата лавица и стоях вцепенена, без да мога да се огледам наоколо, привлечена от изцапаното с какво ли не лице пред мен. Усещането, че бях наблюдавана иззад тези блестящи черни очи, беше повече от ужасяващо. Космите на гърба ми настръхнаха, когато взорът ми започна да се замъглява и изведнъж всичко започна отначало. Приткин изхвърча през стъклото, а демонът изпищя. Звукът се смеси със сребърния звън на счупено стъкло и явно нещото страдаше. Предположих, че различните отвари не бяха имали ефект, поради това, че времето бе спряло, но в момента със сигурност имаха такъв. Някои от тях запалиха дрехите и косата му, изпълвайки въздуха с миризмата на горяща кожа. Той се опита да загаси пламъците с ръце, но това само причини мехури по тях. А благодарение на последната субстанция, която бях хвърлила, тъмночервена с плътен аромат на люта чушка, лицето му бе започнало да се топи подобно на восък.

След един миг демонът се отказа да се спасява и се спусна към мен. Протегнах се към силата си, но тя бе прекалено рееща се, което бе резултат от спирането на времето, което причиних. Хвърлих една лампа към него, но той я отхвърли настрани с рев от полуболка и полуяроост. Косата му вече почти липсваше, изгорена до корените от

огъня, който продължаваше да тлее с нечовешко сияние. Но това не вършеше работа. Вдигнах дясната си ръка, от която изхвърчаха два блестящи ножа, излезли от гривната, която носех. Сега в стаята имаше само един Приткин, а на мен никак не ми пукаше какво щяха да причинят точно на този. Те се нахвърлиха върху демона с цялата си страст.

— Каси! — Били ми махаше истерично над димящия череп на моя приятел. — Насам!

Като че ли не знаех къде са оръжията.

— Какво според теб се опитвам да направя?

Ножовете ми така се бяха развилнели и мушкаха навътре-навън толкова бързо, че едва ги забелязвах. Ето защо не смеех да мръдна.

— Подай ми нещо!

За момент нищо не се случи, след което върху пода със звън се появиха оръжия. Били бе успял да събори близката лавица. Повечето от тях стояха там, където бяха паднали, но един нож се хлъзна по пода и се удари в ботуша ми. Сграбчих го, но демонът се бе хвърлил в краката ми, като не оставаше мирен и една секунда, за да го използвам.

— Довърши го! — Били потрепваше в желанието си да ми помогне. — Хайде!

— Опитвам се!

Демонът не можеше да ме види, тъй като бе ослепен от киселината, която почти напълно бе разяла лицето му. Но можеше да чува и се затъркаля към мен с протегнати ръце. Кожата му бе ужасяваща смесица от овъглено черно и червено, а коженото му палто се бе разтопило по кожата му. Погледнах надолу към него, като внезапно ми се заповдига от това, че бях причинила нещо толкова на едно същество, макар и толкова низко като него. Какво, по дяволите, се случваше с мен?

Той обърна това, което бе останало от лицето му, към мен, толкова умолително, че аз започнах да се презирам. За по-малко от едно мигване, съществото се оказа до мен и ме сграбчи за крака, грубите кости на пръстите му се плъзнаха по кожата ми в лека милувка. Ужасяващото, пресушаващо усещане се завърна почти мигновено, а силата ми започна да се влива в него само през това малко докосване.

Болката накара света да стане бял само за един удар на сърцето. След това аз изкрещях и се опитах да се отдръпна, но не очаквах, че ще загубя равновесие. Паднах на бедрото си и в същото време изритах, удряйки почернялото лице достатъчно силно, че част от кожата му се свлече. Отдолу се показа блестящо бяла кост, но демонът само оголи зъбите си срещу мен в пародия на хилене.

— След секунди ти ще изглеждаш много по-зле — прошепна то и засили скоростта на пресушаване.

За секунда светът стана сив.

— Дори не си го и помисляй! — каза Били отчаяно. — Не ми остана нищо, Кас! Просто се пренеси някъде другаде и всичко ще свърши!

— Добре съм! — казах му аз, захвапвайки бузата си толкова силно, че усетих кръв в устата си. Ножовете ми продължаваха да мушкат, навътре-навън, но сякаш съществото бе спряло да ги забелязва.

— Вратът — казах им, а гласът ми беше толкова слаб, че дори аз трудно можех да го чуя. — Срежете го!

За моя изненада те не само ме чува, но и се подчиниха. Те се захванаха на работа с такова желание, режейки връзки и сухожилия, докато не ги чух как удариха в костта. Кръв нахлу в ушите ми, а очите ми се замъглиха, но не им позволих да се затворят. Малки точки светлина започнаха да танцуват пред зора ми в момента, в който ножовете завършиха задачата си, прерязвайки гръбнака с оглушително щракване.

В стаята внезапно влетя ураган. Дрехи, завивки, парченца от стъкло се завихриха в страховит танц и ме накараха да покрия главата си с ръце и да се опитам да заема, колкото е възможно по-малко място. Можех да усетя как всичко се върти лудо около мен, докато стомахът ми се бе свил и се опитваше да излезе през гърлото ми, а цялото ми тяло се бе превърнало в един голям спазъм. Исках само да припадна. Исках да знам какво се случва. Исках да видя лицето на Приткин и не исках върху него да има кръв.

Смътно чух викане отнякъде наблизо, но дори не можех да различа отделните звуци. Писък след писък от мъчителен въздух минаваше през мен, около мен, но аз се бях свила на кълбо и отказвах да погледна. И тогава всичко свърши така внезапно, както и бе

започнало. Нищо друго не се чуваше, освен лекото ми, накъсано дишане.

Превъртях се по гръб и се втренчих в тавана. Всичко, което трябваше да направя, бе просто да вдишвам и издишвам. Ръката ми лежеше отворена на пода, пръстите ми бяха все още леко свити около ножа, който така и не бях могла да използвам. Колкото и да се опитвах да се концентрирам, всичко бе замъглено, сякаш бях паднала от края на света. Най-накрая тялото на създанието го нямаше, помислих си глупаво, малко преди да ми прилошее.

Явно неразположението ми продължи кратко време, въпреки че сетивата ми за време бяха толкова объркани. Продължаваше да ми причернява пред очите, като се изсветляваха само отделни петна, в които забелязах ботушите на Приткин и бледата кожа на вътрешността на бицепса му, докато той ме повдигаше. Главата ми тежеше, а тялото ми трепереше по начин, който можеше да е доста двузначен.

Протегнах ръка към пода, опитвайки се да се изправя, но Приткин ме придърпа по-близо към себе си.

— Спри за малко.

Гласът му бе пропит с ярост, но пръстите му бяха топли и нежни, когато ме докосваха. Това беше добре, защото аз се чувствах наистина странно, студена и лека, подобно на замръзнал мехур.

Кръв се процеждаше от местата, където стъклото го бе нарязало, оформяйки пътечка от предмишницата му до лакътя, а очите му изглеждаха така, сякаш имаха същите проблеми с фокусирането, както моите. Нямах никаква идея защо той не се бе превърнал в едно размазано петно на паркинга, но изглежда аз винаги го бях подценявала. Внезапно го погледнах втрещена, останала без думи, но Били Джо знаеше точно какво да каже.

— Значи така, най-добрият ловец на демони на Кръга всъщност е наполовина демон — изкоментира той, заставайки отстрани до килера. — Трябва да ти кажа, че никога не ми е минавало през акъла.

Аз трябваше да го предположа, но и на мен никога не ми бе хрумвало.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Прекарах останалия ден в леглото, като толкова много ме болеше, че дори почивката на мускулите ми ми причиняваше болка. Не можех да повярвам, че мога да бъда толкова разнебитена и все още да съм жива. Не бях сигурна, дали това се дължеше на атаката или на цялото това нещо със спирането на времето. Моята предшественичка бе умряла малко, след като бе използвала този трик за последно, което, може би, трябваше да ми говори нещо. Но каквато и да беше причината, цялото ми тяло бе една огромна развалина.

Психичното ми състояние не беше много по-добро. Когато най-накрая успях да заспя, сънищата ми бяха изпълнени с лицето на Приткин, което ми се хилеше насреща и това ме накара да откача, тъй като това не бе гримаса, която бях виждала в истинския живот. След това то започна да се изкривява, като плътта започна да се свлича надолу от костите, при което се оголи брадичката му, очите му се завъртяха в очните кухини, слънчевата усмивка се превърна в гримаса на скелет. Събудих се, обляна в студена пот.

Загледах се във фигурите, които нощната ми лампа правеше на тавана, опитвайки се да успокоя сърцебиенето си. Това не съм аз, казах си ядосано. Дъхът ми не спира, без да му кажа. Не виждам неща, които не искам да видя. И не пицця като малко момиче заради някакви ужасяващи кошмари. Вдишвах и издишвах в продължение на няколко минути, докато дишането ми се успокои.

След това вратата се отвори и Приткин влезе вътре, втрещвайки се в мен. Имаше някакъв боботещ, връхлитащ звук и леко шумолене на въздуха.

Изкрещях като малко момиче.

Той се втурна в стаята, сграбчи ме от леглото и ме хвърли на пода, покривайки ме със собственото си тяло и придържайки главата си ниско. Почаках да установя тази предизвикваща гадене летаргия, да се появи ужасяващата ми противна сила, но нищо не се случи. След

минута бръмчащия шум изчезна. Усетих как лицето ми започва да гори, въпреки че бях притисната в студения под.

— Не че не съм ти благодарна, че ме предпазваш от повеите на въздуха, предизвикани от климатика — казах аз — но може ли вече да станем?

Приткин ме освободи, помогна ми да легна и внезапно изчезна. Което беше добре. Все още няха никаква идея какво да му кажа.

Отново заспах подобно на човек, който бе паднал от скала, и този път не сънувах. Но към полунощ вече бях спала, колкото можех и бях стигнала точката, където отегчението побеждаваше болката. Седнах, чувствайки се жадна, потна и скапана. Огледалото ми разкри една бледа, размита моя версия, с отпечатък на одеялото върху бузата ми. Но след един горещ душ, малко храна и четири аспирина тръгнах да търся някои отговори. Приткин не беше на местопрестъплението. Но въпреки това стъклото бе пометено, а дупката бе закрыта с парче пластмаса, което бе изрисувано така, че наподобяваше красивото стъкло, което се бе счупило. Предполагам, че бе закрепено така, че поне отвън всичко да изглежда напълно нормално, въпреки хаоса вътре. Доста можех да разкажа за това. Искаше ми се да видя и друга гледна точка, но Били си бе взел отпуска, като бе влязъл в огърлицата, за да може да събере, колкото се може повече енергия. Златната рубинена грозотия, която бе толкова противна, че обикновено я носех под дрехите си, бе талисман, който съхраняваше магическа енергия от природния свят и по този начин хранеше Били с малки дози. Тя бе достатъчна, за да го поддържа активен, но никога толкова много, колкото му се искаше. Обикновено му давах от собствените ми резерви, но в момента няха никакви.

Тръгнах да търся единствената личност, която можеше да знае нещо и го намерих да наблюдава през цепнатините на второ ниво. От изражението на Казанова можех да предположа, че току-що някой бе ударил големия джакпот, но не. Беше още по-зле.

По това време бе около един след полунощ, но това бе времето, в което Данте бе в разгара си. Затова си помислих, че е малко странно, че една трета от главния салон бе празна с редици изоставени слотмашини. Заобиколих ъгъла и тогава видях, че има добра причина за тази изолация. Две от трите древни полубогини, познати в митологията като Греи, се бяха настанили там. Те изглеждаха

безобидни — ниски, набръчкани и слепи — с изключение на Дейно, която в момента ползваше окото, което трите дяляха. Явно това беше щастливият ѝ ден, защото когато ми се усмихна и ми помахаше да се приближа, видях, че в устата ѝ се намира и единственият им зъб.

Съвсем случайно бях помогнала на Греите да бъдат освободени от затвора им наскоро, което ги бе направило мои слуги, докато всяка от тях спасеше по веднъж живота ми. Като се имаше предвид колко често се забърквах в неприятности, това не беше продължило дълго време. Сега те бяха свободни и както Приткин се беше изразил: „способни отново да тероризират човечеството“, освен ако не успееш отново да ги затвориш. Това беше нещо, което абсолютно възнамерявах да направя в някой от следващите дни, само че този момент се отдалечаваше все повече и повече, тъй като непрекъснато изникваха по-належащи задачи. Франсоаз бе изявила желание да се заеме с това вместо мен като един вид благодарност, затова че я бях назначила на работа. Усетих леко пробождане на вина, затова че я бях замесила в цялата тази каша, макар че честно казано една могъща вещица би имала много по-голям шанс да се справи с Греите в сравнение с мен.

Не че в момента правеше кой знае какво. Тя ги гледеше с присвити очи, но не правеше никакъв опит да ги хване. Тя засече погледа ми и сви рамене.

— Зе'амат връзка.

— Какво?

— Метафизична връзка — просъска Казанова. — Тя принуждава магията да ги третира като отделни личности.

Продължих да гледам галите, докато успееш да асимилирам това. Пемфредо не се виждаше никъде наоколо, но Енио играеше блекджек, а Дейно седеше до нея върху един стол. Предполагам обаче, че не беше особено щастлива от печалбите.

Реших, че се нуждая от малко повече информация.

— Е и?

Казанова измъкна малката черна кутия, която Франсоаз носеше в едната си ръка. Беше магически трик, че въпреки малкия си размер, тя бе идеална да задържи вътре Греите — и бе правила това от векове.

— Заклинанието — повтори Казанова, този път с по-малко търпение — трябва да ги затвориш тук и да ме отърве от тях, така ли?

— Да.

— Поради някаква причина онези ужасяващи баби там са трите части на едно цяло. И ако те не са едновременно на едно и също място, те изобщо не могат да бъдат засечени, че са там или поне не от заклинанието. А те са се досетили, че се опитваме да ги затворим.

— Така че те винаги се подсигурият една от тях да липсва — довърших вместо него. — Но това не обяснява защо са тук. Ако те знаят, че сме по петите им...

— Те ме изолират — промърмори Казанова.

— Какво?

— Те са воители и си мисля, че намират Вегас леко скучен. Но тук вече не е така — каза той и ми хвърли мрачен поглед. — Те знаят, че ако има място, където Адът ще се отвори, то това е тук. Така че те никога няма да напуснат това място.

— Говорейки за Ада... — каза аз, но той ме прекъсна.

— Дори не започвай. Няма какво да направя.

— Той разби прозореца ти и практически уби Приткин!

— Като се има предвид, че твоят маг го бе преследвал повече от век със същите помисли, не мисля, че би трябвало да се оплаква кой знае колко много.

— Трябва да поговорим.

— Да, трябва. — Казанова определено не беше никак щастлив. — Какво ще кажеш относно факта, че това не е бежански лагер? В кухнята ми вече има цяла група емигранти благодарение на теб...

— Това беше идея на Тони, както знаеш...

— ... и сега открий, че към тях се е присъединила нова група от мърляви, вероятно пълни с въшки...

— Хей!

— ... деца, които са окупирали две от стаите ми, вероятно чакайки момента да ме ограбят!

— Те са просто деца!

— Децата трябва да се гледат, но не и да се чуват. А ако е възможно, дори и да не се гледат — продължи той раздражително. — Нямам достатъчно охрана, която да наблюдава онова ужасно трио ей там, да почиства кашите ти и същевременно да е детегледачка!

— Никой не те молил...

Той насочи обвиняващ пръст към мен.

— Писна ми, чу ли ме? Ти и твоите странни приятели, които окупирате нещата ми, разрушавайки казиното ми, привличайки вниманието на лорд Розииер...

— Кой?

— Със или без заповеди, аз бях дотук!

Аз го сграбчих, когато той се опита да скочи, което нямаше никакъв ефект, с изключение на това, че Франсоаз реши да се намеси.

— О, прекрасно! — каза Казанова яростно. — Нападение в собственото ми казино! Какво следва? Да ме завържеш?

— Да, сигурна съм, че мразиш това — казах аз горчиво. — Спри с театъра. Приткин изчезна някъде, а аз се нуждая от отговори. Или ми ги дай, или ме изхвърли.

Казанова изсумтя.

— Точно така! Смятам да изгоня гаджето на боса!

— Не съм гаджето на боса!

— Аха. Моите спомени са коренно различни. Последното, което чух от самия мъж, бе да ти осигуря всяка възможна подкрепа, защото ти си — как точно се изрази? — а, да, много ценна за него. — Казанова изглеждаше леко отвратен. — Разбира се, това беше преди ти да започнеш да се натискаш с мага в центъра на бара!

— Това не беше той!

— Ти знаеш това и аз знам това. Но дали Мирча го знае? Защото той наистина не го понесе добре.

— Не знам нищо — казах му аз ядосано. — Но ще разбере.

— Не и от мен — каза Казанова меко.

Франсоаз започна някакво заклинание и той преbledня.

— Спри това! Все още не съм получил сметката за последното бедствие, което се развихри!

— Тогава говори! Кой ме нападна? И защо?

— Вече ти казах! И предпочитам да не споменавам отново името му; това може да привлече вниманието му. — Казанова видимо потрепери. — Това, че изчадието му вече беше тук, само по себе си е достатъчно лошо.

— Ти шегуваш ли се? — Единствената група, за която можех да се сетя, че не ме иска мъртва, бяха именно демоните и то главно, защото не познавах никой от тях. Или поне не и до днес, ако не се

броят инкубусите. А и смъртта и разрушението не бяха точно типични за тях.

Или поне си мислех така.

— Има няколко неща, за които не се шегувам, миличка, и това е едно от тях.

— Искаш да ми кажеш, че бащата на Приткин е някакъв вид демон?

Казанова пребледня.

— Не някакъв си демон. Той е този, който ни управлява.

— Значи този Розиер е какъв? Някакъв вид лорд?

— Не използвай това име?

Били Джо го беше казал, а и аз бях чул от устата на Приткин подобно признание, но все още ми бе трудно да повярвам.

— Но Приткин мрази демоните, той ги преследва от години, той е фанатичен относно това...

— Не го казвай.

— Но ако той е наполовина демон, тогава...

— Не знам. Или по-скоро те си имат свои причини; всеки знае това. Твоят маг се отличава с това, че той е единственият смъртен, който някога е бил изхвърлян от Ада, но не знам повече подробности. Не се меся в политиката на Висшия Съвет; имам си моите проблеми, повечето от които се въртят около теб!

Игнорирах очевидния опит на Казанова да смени темата.

— Не схващам! Как Приткин може да е наполовина инкубус? — Боднах го с пръст по ръката. — Практически ти си безтелесен.

— Имам приемник...

— Точно това има предвид. Ти имаш нужда от приемник. — Махнах с ръка към тялото му, което изглеждаше елегантно, както обикновено в ленения си костюм и оранжевата си копринена вратовръзка. Казанова повдигна едната си вежда. — За да се храниш, нали така? А това не прави ли приемникът баща на всички деца, а не теб?

Казанова въздъхна тежко, тъй като му беше безкрайно трудно да понася повече моята глупост. Но най-накрая отговори.

— Този, който управлява нашия двор, е достатъчно могъщ, за да може да приеме човешка форма, когато пожелае, вместо да си намира приемник и затова той е единственият сред нас, който има потомство.

— Той направи гримаса. — Като имам предвид резултата, не можа да се каже, че му завиждам.

— Имаш предвид, че Приткин е единствен по рода си?

— Има множество демонски раси и много от тях са телесни през цялото време — каза Казанова сърдито. — Не може да се каже, че полудемонските деца са често срещани, но въпреки това съществуват. И повечето от тях не са разрушителни манияци.

— Но няма друг инкубус, нали?

— Експериментът не беше особено успешен — каза той сухо.

— Добре, но нищо от това не обяснява защо Роз... — Казанова се стресна. — Защо този демон ме атакува. Той просто подгони Приткин, когато се опита да ме защити.

— Да те защити? Това е все едно да изпратиш Панчо Вила да защитава Че Гевара от проблеми!

— Мислиш ли...

— Не знам. — Казанова видя изражението ми. — Това е истината! Не знам и не искам да знам! Последното нещо, от което имам нужда, е някои хора да решат, че се бъркам в техните работи!

— Розьер уби Салех! — казах аз, опитвайки се да сглобя парчетата пъзел. — И когато се втурна след мен, той каза, че е, защото аз съм говорила с него! Но единственото нещо, което аз и Салех обсъждахме...

— Не ми казвай!

Казанова се отдръпна с панически поглед и попадна точно в полезрението на опасните същества, които току-що бяха влезли в салона. Те бяха толкова тихи, че дори не ги бях чула. Предположих, че Казанова щеше да ги е чул при други обстоятелства, но той не бе в най-доброто си състояние. Това съвсем стана истина, когато се обърна и застана пред самодоволно усмихнатото лице на Алфонс.

Той буквално изръмжа и охраната на казиното, която проследяваше група спретнато облечени вампири, се приближи малко повече.

— Аз ги поканих! — казах преди нещата да бяха загубели.

— Сега вече ме разби! — Казанова ми хвърли злобен поглед.

И честно казано, май наистина попрекалих малко. Но бях доста заета.

— Те са тук, за да ми помогнат с нещо, а не за да се бият — казах. Улових погледа на Алфонс, което не беше трудно, дори и с Казанова на пътя, тъй като той беше седем стъпки висок. — Нали така?

— Точно така — съгласи се той равно, удряйки приятелски Казанова по рамото, което със сигурност причини болка на инкубуса. — Дойдох, за да видя състезанието с мотори в Мираж.

— Ти си на моя територия!

Алфонс се ухили мързеливо.

— Няма вече територии или не си чул? Сенатът ги премахна, за да се справи със семейните вражди.

Той се захили така, сякаш това бе най-голямата шега, която някога бе чувал.

— Той обича мотоциклети — напомних на Казанова бързо. — Ти знаеш това!

Това беше истина. Освен фотографии, вампирски филми и неща за убиване, Алфонс обичаше големи, шумни мотори, които изхвърляха черен дим и давеха всеки, който имаше нещастieto да се намира зад тях. За студенокръвен убиец, той бе учудващо всестранно развит. Той беше също така изключително добър в това да влиза под кожата на Казанова. И не трябваше да полага особени усилия за това. Бях останал с убеждението, че това имаше нещо общо с факта, че Алфонс бе заел мястото на Казанова като втори след Тони преди няколко години. Нямах ни най-малка представа, дали това бе чисто бизнес решение или бе на личностна основа, но нямаше и съмнение, че инкубусът беше обиден. А това, че Алфонс се бе появил на неговите стълби, без ни най-малко да се разкайва, изобщо не помагаше.

— А ако аз и моята дама искаме да поиграем малко хазарт, кой ще ни спре?

Петима огромни гардове от охраната направиха крачка напред. Втурнах се да застана между тях и групата на Алфонс, която се състоеше от него, Сал и трима вампири, които си спомнях от Тони и един, който не познавах. Наистина не исках да бъда отговорна за една териториална война. Но Сал ме хвана за китката по-бързо, отколкото можех да мигна и ме издърпа от пътя.

— Остави ги да се оправят сега сами или по-късно ще стане още по-лошо — каза тя, докато двете групи се приближаваха една към друга. Алфонс вдигна един стоящ пепелник, който бе толкова голям,

колкото един малък кош за боклук и го размаха като стик. Черният пясък, върху който бе изрисуван знака на Данте, се разлетя навсякъде преди пепелникът да удари Казанова в корема. Той полетя назад към Енио, като я събори от стола.

— Не ти ли пука, че ще се избият? — попитах, когато Енио скочи и се заозърта наоколо и хвърли слотмашината право към Алфонс. Сал ме дръпна няколко крачки назад до място, където имаше една малка пейка в близост до една изрисувана стъклена врата, която водеше към фойето. Тя запали цигара, многобройните ѝ пръстени улавяха светлината по-добре в сравнение с покритите с паяжини полилеи над нашите глави.

— Те са си поставили граници — каза тя, като вдигна рамене.

— Не за това ви доведох тук!

— Скъпа, това щеше да се случи рано или късно. По-добре да е сега, когато те все още имат нужда един от друг.

Казанова подскочи и се приземи върху гърба на Алфонс и започна да го души с една пластична корда.

— Не ми изглежда така, сякаш използват юмруци.

— Спокойно. Те няма да успеят да се убият един друг, при положение че животът на Мирча е заложен на карта. Това е просто един спор — остави ги да го преодолеят и след това ще говорим.

Очевидно Казанова бе взел кордата на Енио и сега тя си я искаше обратно. Или поне смятах, че това е причината, поради която тя го откъсна от гърба на Алфонс и го хвърли през стъклената врата. Сал поръча напитки на сервитьора, който бързаше да се отдръпне от пътя на битката.

Тя бе облечена страхотно. Белите ѝ копринени панталони се увиваха около нея така, сякаш обичаха всеки инч от тялото ѝ, а блузата ѝ от ламе бе толкова красива, че бе много повече от риза. Нейната медено руса коса бе придърпана назад в конска опашка, а гримът ѝ бе безупречен. Тя погледна смачканата ми тениска и джинси и косата ми, която приличаше на гнездо за плъхове.

— Трябва да се стегнеш момиче. Сега си с лорд Мирча — информира ме тя с благоговение.

Реших, че ще бъде грешка да се опитам да обясня връзката си с Мирча, тъй като дори не бях сигурна каква е.

— Е и?

— Ти представляваш фамилията. А това? — Един презрителен жест разкри пълната липса на шивашка елегантност в облеклото ми. — Това е абсолютно неуместно.

— Моля?

— Не можеш да се разхождаш наоколо и да изглеждаш по този начин — каза Сал отчетливо, сякаш си мислеше, че малко бавно загревам. Нейният приятел, който се залюля върху един от полилеите, се пусна върху едно от момчетата на Казанова, който пък налагаше вампира, чието име не знаех.

— Честно казано, не ви очаквах тази нощ — казах аз в своя защита. — Без да споменавам и това, че съм под прикритие.

— Като каква? Някоя бездомница?

Трябваше да си спомня: Мирча бе един от малкото вампири, които не отдаваха такова значение на облеклото. Повечето вярваха в една стара поговорка, която казваше, че ако ги имаш, по-добре ги покажи и това ще си струва. Алфонс бе един ентузиаст, който си мислеше, че колкото повече се забърква в неприятности, толкова по-малко щеше да се набива на очи с облеклото си. Тази вечер той носеше безупречен костюм, който си бе ушил в Ню Йорк за три или четири хиляди долара и който можеше да накара всяка една рап звезда да ревнува. Може би поне трябваше да се среща, казах си аз най-накрая.

Казанова се появи отново, залитайки, от залата, сграбчи едно питие от подноса, който Сал бе сложила на края на дивана и го гаврътна, преди да прати подноса към врата на Алфонс. Алфонс се дръпна в последната минута и той щеше да удари Дейно, която обаче го хвана като фризби и го запрати обратно. Сал го хвана във въздуха и преди да го постави отново на дивана, сложи празната си чаша върху него.

— Имаш нужда от по-добър изглед — каза тя замислено.

— Какво?

— Личност.

Премигнах. Беше объркващо да чуеш думи като „личност“ да излизат от устата на Сал. Никога не я бях познавала особено добре, докато бяхме при Тони — в повечето случаи тя се мъknеше все след Алфонс, облечена в нещо късо, стегнато и оскъдно и създавайки дяволско добро впечатление на глупава блондинка. Всъщност до тази секунда аз си мислех, че тя е глупава блондинка.

— Вземи мен, например. Аз съм бивше салонно момиче и гадже на гангстер. Мислиш ли, че някой ще ме приеме насериозно, ако се появя с Диор?

— Може би, Гълтиер — предположих аз, отдръпвайки краката си от пътя на един вампир, който се носеше по лице върху килима, преди да изчезне под кушетката. Когато той не изпълзя отново веднага, аз се наведох да проверя какво става и една ръка се уви около гърлото ми.

Сал заби едно от токчетата си в ръката му и той внезапно ме пусна. Погледнах отблизо обувките ѝ и установих, че това, което се наричаше стилето токчета, в нейния случай беше доста меко казано. Нещото бе направено от метал — подсилена стомана, доколкото виждах — и беше остро като нож.

— Трябва да играеш според собствените си сили — каза тя, докато аз се опитвах тайничко да разтрия гърлото си. — Аз съм здрава жена и всеки го знае, така че се обличам като такава. Но в твоя случай — тя ме огледа бързо — ти никога няма да изглеждаш толкова яка.

— Мога да бъда такава — казах, жегната.

— Точно така. — Сал направи балон с дъвката си. — С тези тънички ръчички. Мисля си, че трябва да зложим повече на елегантността, за да подхождаш на Мирча.

— Но Мирча не...

— Не мислиш ли, че това го прави толкова необикновен? Той казва: „аз съм толкова силен, няма нужда да се обличам заради някакви задници“. Но дори тогава той не носи толкова странно средновековно лайно като някои други и винаги изглежда добре.

— Имам по-важни неща, за които да се тревожа, отколкото...

— Няма нищо по-важно от твоя имидж — каза ми Сал равно. — Трябва да впечатляваш и да създаваш респект или ще се биеш през цялото време. Ако не изглеждаш важна, всеки ще смята, че ще си лесна плячка. Тогава ние ще трябва да те защитаваме заради шефа и накрая много хора ще умрат. Само защото ти не искаш да си сложиш малко грим.

Времето, прекарано в двора, имаше за цел да се смеси с останалите, да се слея с фона, да остана незабележима, тъй като привличането на внимание винаги завършваше зле. Нищо в миналото ми не ме беше научило как да правя впечатление.

— Обикновено не се обличам така — казах аз неуверено.

Сал хвана ръката ми, тези кървавочервени нокти се забиха в кожата ми, но без да я пробиват и ми каза:

— Е, ние ще се погрижим за това.

А пресметливият поглед на лицето ѝ бе най-страшното нещо, което бях виждала през цялата нощ.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Не мога да дишам — оплаках се.

Сал ме погледна в голямото огледало, което беше точно пред нас.

— Няма нужда да дишаш. Трябва просто да изглеждаш добре — каза тя, безмилостно пристягайки връзките на корсета ми.

Ние бяхме в едно крило на Данте, което тя бе одобрила, заедно с шише шампанско, дузина пикола и роклята, която бях поръчала на Августин. Той никак не бе доволен, че бе вдигнат посред нощ и че работилницата му бе обсадена и заяви на висок глас, че проявите на гениалност изискват време и че все още не е завършил работата си, благодаря. След което Сал купи два костюма и поръча още една дузина и той толкова бързо затвори устата си, че се чу звук.

— Не, ти няма нужда да дишаш. Аз съм твърдо убедена, че това е абсолютно необходимо за мен.

— Винаги ли хленчиш толкова много?

— Не мисля, че трябва да моля да ми бъде разрешено да дишам...

— Защото не си спомням.

Сал спря, за да се наслади на изключително вулгарния лозунг, който беше изписан на гърдите ѝ. Едно от облеклата, които тя бе взела от Августин, бе черен котешки костюм, по който бяха изписани неоновии графити, които се появяваха в определени моменти. Сал бе открила, че може да влияе върху избора на думи, ако се замисли усърдно и тя истински се забавляваше с това.

— Разбира се, аз не си спомням особено много за теб — продължи тя. — Ти никога не си казвала повече от две думи на някой, с изключение на твоите въображаеми приятели...

— Те бяха духове!

— ... винаги се прокрадваше в сенките и придобиваше призрачен вид, ако някой те забележеше...

— Чудя се защо ли?

— ... което, доколкото мога да кажа, не се е променило.

Задържах въздуха си, като имах намерение да науча костюма ѝ на една нова дума, само дето точно в този момент тя пристегна връзките и целият ми въздух напусна дробовете ми със свистене.

— Да държиш главата си наведена ниско долу, е най-лошото нещо, което можеш да направиш! Това те прави уязвима.

— Което си е така, тъй като аз съм си такава, нали?

— През целия си живот ли ще се криеш? Ти трябва да покажеш на всички, че те трябва да се страхуват от теб, а не обратното. Това, което направи с Консула, това беше нещо добро. Това ги накара да отстъпят малко, да се замислят. След това не си имала повече проблеми с Кръга, нали?

— Като изключим огромната щедрост, която проявиха към мен, нали?

— Хм. Може би, трябва да изтъкнем нещата малко повече.

— Още малко изтъкване и ще съм мъртва.

Сал се обърна да вземе шампанското си и върху гърба ѝ се изписа един доста вулгарен израз. Намръщих се, но нямаше как да се преборя с цялото количество плат.

— Нямам никакви проблеми, защото те не знаят къде съм.

Сал спря, за да кимне към последния пиколо, който изглеждаше безкрайно изтощен. Той донесе един сандък, който бе достатъчно голям, за да се скрие в него цяло тяло. И като се имаше предвид на кого принадлежеше, това можеше и да е истина.

— Скъпа, всеки знае къде си! — каза тя, в момента, в който той напусна стаята. — Имам предвид, стига де. Какво си мислиш, че правим ние тук?

— Планирате да пребиете Казанова?

— Нещо друго.

— Не знам, Рейф ви се обади...

— И обикновено ние скачаме, когато той щракне с пръсти — каза Сал, завъртайки очи. — Алфонс дойде, за да се подмаже на новия шеф. И тъй като той не е наоколо, това си ти.

— А-ха.

Алфонс да ми се подмазва, бе все едно земята да почне да се върти на обратно.

— Ама ти наистина не схващаш, нали? — Сал наистина изглеждаше озадачена. — Има война. Всеки избира страна. Тези, които

са умни, се присъединяват към тези, на чиято страна е силата. Като Мирча. Като теб.

— А какво стана с Тони? Нали той е твоят господар.

— И никога не бях разбирала колко много мразя тази гад, докато не изчезна.

— Но ако той се върне...

— Ще го убия — каза Сал и звучеше така, сякаш се наслаждава на възможността.

— Не можеш. Като твой господар...

— Тогава той няма да е мой господар. Това ще е Мирча.

Сега нещата придобиха много по-голям смисъл.

— Ти искаш Мирча да прекъсне връзката ти.

— Когато това приключи, ние възнамеряваме все още да сме на печелившата страна — потвърди Сал, поглеждайки ме хитро. — Няма да умирам за мъж, който и двете презираме.

Чудесно. Вече имаше още една група от хора, които разчитат на мен, очаквайки по някакъв начин, като по чудо, да подредя нещата, както би трябвало. Реших, че, може би, е по-добре да бъда сама; така щеше да има по-малко разочаровани, по-малко неща щяха да се объркат.

— Ако съм толкова могъща, защо не мога да спра онези долу да се избият един друг?

Сал вдигна телефона и ми го подаде.

— Ако искаш да спрат да се бият, просто им го кажи.

— Просто така.

— Точно така.

Погледнах я глупаво, но тя стоеше срещу мен и дъвчеше дъвката си, така че взех телефона и казах, че искам да говоря с Казанова. Отговориха ми, че той е доста зает в момента. Казах, че наистина ще оценя, ако той ми отдели време. Попитаха ме, дали искам да оставя съобщение. Сал грабна телефона от ръката ми с презрение.

— Замъкни си задника там и му кажи, че Пития иска да говори с него — просъска тя.

Толкова относно моята дегизировка. Ако Кръгът досега не знаеше къде съм, то те със сигурност щяха да научат много скоро.

— Имаш ли някаква идея какво направи току-що? — попитах аз, докато усещах как мигрената ми се завръща.

Сал ме хвана за ръката.

— Ти си Пития. Започни да се държиш като такава!

Въздържах се да разтрия ръката си, която вече ме болеше, и се втренчих в нея. Тя отвърна на погледа ми. Казанова се появи на телефона, като звучеше леко задъхан.

— Какво?

— Свършихте ли? — попитах го. — Защото може и да съм луда, но мога да се закълна, че ние сме тук, защото твоят господар е на път да изгуби ума си и да принуди Консула да го убие, а не искам и да си помислям какво ще стане с вас двамата, ако това се случи.

Алфонс сграбчи телефона, не че имаше нужда от него — слухът на вампирите бе толкова добър, че нямаше телефонно обаждане, което да остане тайно.

— Какъв е планът? Ще го измъкнем ли?

— Това е добра идея — съгласих се аз.

— Рейф каза, че си видяла господаря преди няколко дни. Ако си се промъкнала тогава там, защо се нуждаеш от нас?

— Защото защитните заклинания със сигурност са засекали тази малка визита! — казах нетърпеливо. — Те очакват да опитам отново. А последният път, когато измъкнах някой от контрола на Консула, тя използва нулева бомба, за да ме хване!

— Чух за това! Въпреки че не повярвах особено.

— О, нулевата бомба съществува — уверих го аз. — А Консулт има доста от тях.

Аз ги бях видяла с очите си и въпреки че се съмнявах, че тя отново ще иска да използва срещу мен нещо толкова скъпо, оставаше фактът, че я бях накарала да изглежда доста глупаво. Това не беше преднамерено, но обикновено вампирите рядко се интересуваха от такива дреболии. А да накърнявам репутацията на някой, който частично управляваше благодарение на страха, който вдъхваше, не беше особено добра идея.

— Имах предвид, че не повярвах, че си успяла да се справиш с бомбата — поясни Алфонс.

Нито пък аз. Не мислех, че ще е особено благоразумно да обяснявам колко много дължах на късмета си. В свят, в който репутацията бе най-важното нещо, което притежаваш, не можех да си позволя да я накърня по какъвто и да е начин. Алфонс си ме спомняше

като малката, дресирана ясновидка на Тони, а това никога нямаше да го убеди да направи, каквото и да е било. Много по-добре щеше да бъде да мисли за мен като за някой, който бе достатъчно смел или луд, за да се изправи срещу Консула.

За щастие и двамата, Алфонс и Казанова, имаха нужда от мен, за да са сигурни, че Мирча ще остане жив и в добро здраве. Докато проклятието не беше вдигнато, можех да им вярвам. Вероятно.

— Мисля, че знам как можем да го направим — казах.

Казанова издаде някакъв неразбираем звук изотзад. Помислих си, че някой се опитва да го удуши, но явно не беше така, тъй като изведнъж той заговори.

— Добре. Ти си луда. Това обяснява много.

— Луда и гаджето на шефа — напомних му сладко. Вероятно беше добре, че не говорех испански.

За щастие в този момент Сал ни напомни, че вече е почти ден и че Консултът може да ни види. Зората не притесняваше главата на Сената, тъй като тя отдавна не се влияеше от цикъла на слънцето, но същото не можеше да се каже за Алфонс и хората му. Така че имах цял ден на разположение, за да откроя, дали планът ми ще проработи. И тъй като така и така бях объркала тотално съня си, реших да го използвам за други цели.

Ник удържаше крепостта, когато влязох в стаята за изследвания. Той бе заровил носа си в една огромна, прашна, стара книга, но бе доволен, че го прекъснах.

— Няма и дума за твоя приятел Тами — започна той, преди да отвори уста. — Въпреки че вече нямам същата степен на достъп, както преди, тъй като съм беглец.

Леко се намръщих.

— Да. Съжалявам за това.

Някой трябваше да го предупреди, че имам този ефект върху маговете.

— Това щеше да се случи рано или късно. Системата е остаряла, но Консултът отказва да види това.

— В този случай обаче си мисля, че те са просто една банда задници, които искат да заграбят властта.

— Това, също — каза Ник сухо, затваряйки книгата. Върху корицата ѝ имаше познат символ, сребърни везни, които блестяха на

фона на износената зелена кожа.

— Ороборосите — казах аз и веднага съжалих, когато видях как лицето му светна от фанатична радост, сякаш бе открил сродна душа.

— Не знаех, че се интересува от магическа история, Каси.

Това не беше така, преди да се сблъскам с Кодекса. Сега просто нямам голям избор.

— Това е символът на вечността, нали?

Той кимна ентузиазно.

— Това е една от интерпретациите. Змията — или драконът в някои описания — яде собствената си опашка, която съдържа живота ѝ и осигурява вечния цикъл на обновяване. — Той прелисти заглавната страница на книгата, почти прозрачен лист, върху който бе изобразена рисунката от корицата, изрисувана с ярки скъпоценни тонове. — Този е копиран от Египетски амулет, който датира от 1500 г. пр.н.е., но е известен на финикийците, гърците, китайците и скандинавците... това е основният първообраз. Едва ли има култура, която да не го познава под някаква форма!

— Колко интересно. — И така си беше. Но аз нямам време за урок по магическа история. — Виждаш ли си Приткин днес?

Но беше прекалено късно; Ник вече се бе заровил в друга книга.

— Освен това този символ е един от най-старите защитни знаци в света, вероятно най-старият. Да не говорим колко често се среща. Ацтеките вярват, че в рая живее гигантско влечуго, което ще защитава Земята до края на вековете. Египтяните имат подобен мит. И двете култури вярват, че ако защитата на ороборосите се провали, времето на човека ще свърши.

— Ник? — Аз изчаках, докато той не вдигна поглед. Върху носа му имаше петно от прах. — Един раздразнен блондин, който има нужда от подстригване?

— Джон? О, ами той е някъде тук. — Той махна с едната ръка, а с другата отвори нова книга.

Аз я измъкнах от ръката му.

— Това ли изучава тук?

Тук имаше ужасно много книги, свързани с хобито на Ник и нито една, свързана с проклятието.

Той видя изражението ми и побърза да обясни.

— Не, не. Или по-скоро да, но това е свързано с нашето изследване.

— Така ли?

— Да, да. Виждаш ли това? — Той посочи към група символи, изобразени на заглавната страница, изрисувани със сребро и заобикалящи ороборуса. — Ephesia Grammata — каза той гордо, сякаш това обясняваше всичко.

— И това е?

— Извинявай. Ефезиански букви. Те се изобразяват за защита. Често си ги виждала върху амулети, свързани със символа на ороборуса. Говори се, че те са изписани от самия Соломон. — Той отгърна на една рисунка, където змията заобикаляше един мъж върху гърба на кон с дълго копие. — Това е той, който атакува злото — добави Ник, като посочи фигурата в центъра на кръга. — И отново се виждат ефезианските букви.

— Но какво са те?

Ник премигна за момент късогледо срещу мен през очилата си.

— Никога ли не си чувала за тях?

— Защо да те разпитвам, ако бях?

— Просто... те са известни. Дори за нормалните. — Той беше леко раздражен от моето невежество. Скръстих ръце и се втренчих в него. — Говори се, че те са инкрустирани върху статуята на Артемида в Ефес, центърът на култа към нея в древността — обясни той. — Обикновено тя се асоциира със защитната магия и се счита, че тези думи са едни от най-могъщите *voces magicae* в света.

— Магически думи — преведох. — А какво значат?

— Ето това е проблемът. — Ник ме погледна гордо, сякаш най-накрая бях казала нещо умно. — Никой не знае.

— Какво имаш предвид с това „никой не знае“? Защо да се използват думи, ако не знаеш какво значат?

Ник сви рамене.

— Думите имат сила, а някои — повече от други.

— И досега никой не се е досетил за значението им?

— О, ние знаем какво значат отделните думи — каза той, като звучеше леко покровителствено. — Първата, *askion*, се превежда грубо като „този, който няма сянка“, вероятно се отнася за боговете.

Проблемът е, че всяка дума е само мнемонична помощ, която засилва паметта относно целия ред текст.

— Само една дума ли е извън целия ред? Какво става с останалите?

— Ето това е важното. Заедно, целият текст оформя заклинание, което е прекалено важно, прекалено могъщо за когото и да е, за да се рискува да се изпише в своята цялост. — Той се ухили, върху обсипаното му с лунички лице проблеснаха големи бели зъби. — С изключение на един.

— Нека да отгатна. Кодексът съдържа пълното заклинание.

— Най-старата гатанка в цялата магия — каза Ник замечтано. — Тайната към абсолютната власт.

Започвах да разбирам защо кралят на тъмните феи искаше Кодекса толкова отчаяно.

— Звучи като нещо, което хората са искали да задържат.

— Същата стара история — каза Ник. — Група от жадни за власт лидери, вероятно от култа към Артемида, не са искали да рискуват да загубят това заклинание. Ето защо те си предавали един на друг цялото заклинание само устно. Но когато храмът изгорял изцяло през 356 г. пр.н.е., те всички загинали.

— И тъй като никой не го е бил записал...

— Никой не знае какво значи.

— Е, това е много глупаво.

— Точно така. Възможно е, то да е много практично. Понякога ти може да изгубиш повече от прекалената си предпазливост, отколкото да поемеш необходимия риск.

— Като да ми кажеш къде е Приткин? — попитах лежерно.

— Да, аз... — Ник спря, мръщейки се. — Ти ме изигра. — Той звучеше по-скоро изненадано, отколкото разстроено.

— Къде е той?

— Трябва да му дадеш малко време. Той...

— Доколкото си спомням, аз също бях атакувана. Трябва да говоря с него, Ник.

— Наистина не мисля...

Наклоних се над масата и поставих ръка върху купа ценни за него книги. Да си съдържам нрава в последните дни, ми отнемаше много повече концентрация, отколкото можех да си позволя.

— Ето какво, Ник. Тази вечер трябва да посетя Консула, за която се знае, че лесно се пали и едва ли ще е много щастлива да ме види. Така че наистина трябва да знам, дали този изкукал демонски лорд се готви да се намеси в партито. А единственият начин, по който мога да получа тази информация, е, като говоря с приятеля ти.

— Разбирам, но трябва да имаш предвид...

— И трябва да направя това сега.

Мръщенето му се усили.

— Опитваш се да ме уплашиш ли? Защото си мисля, че трябва да знаеш...

— Мислех си, че всички магове воители са се заклели да служат на Пития. — Не че те смятах, че официално съм заела тази длъжност, нито пък бяха показали досега, каквато и да е лоялност. Но вероятно Ник щеше да се почувства по друг начин. Или щях да продължа да се чудя какво прави той тук.

— Технически, да, но...

— Аз съм Пития — напомних му. — А ти си боен маг. Няма нужда да те сплашвам, за да ми дадеш информация, ти си длъжен да ми я предоставиш.

Ник премигна срещу мен няколко пъти, след което въздъхна и потърка очи. Изглеждаше така, сякаш имаше главоболие.

— Той е в тренировъчната зала.

— Къде беше преди половин час — каза Приткин отсечено, точно зад мен. Скочих, а една ръка се протегна, за да ме спре. — Ако си спазваше уговорките, нямаше да имаш нужда да търсиш информация от моите колеги.

Ник изглеждаше толкова изненадан да види Приткин, колкото и аз, въпреки факта, че той бе обърнат към вратата. В ума ми проблесна една картина как Приткин се материализира от въздуха, подобно на баща си, но аз я отхвърлих. Той беше абсолютно материален, просто се промъкваше като змия.

— Тя не ме е заплашвала — каза Ник, обидено.

Приткин го погледна.

— Разбира се, че не.

Приткин носеше сиви гащета, които изглеждаха така, сякаш е бил на маратон с тях. Той огледа продължително облеклото ми, но не направи никакъв коментар.

— Преоблечи се и ела с мен.

— Защо? — попитах, а стомахът ми се сви. Защото беше времето от деня, малко след зазоряване, а аз не бях забелязала.

— Ще отидем на джогинг.

— Аз не бягам за развлечение. Бягам, когато някой ме преследва с оръжие в ръка.

— Това може да се уреди — промърмори той, докато ме дърпаше през вратата.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

След като се преоблякох с чифт спортни гащета и плюшено горнище, ние направихме шест обиколки на подземните коридори, след което се качвахме и слизахме по стълбите толкова пъти, че накрая ми се виеше свят. Приткин се кълнеше, че това били само две мили, които той смяташе за загревка, но аз бях сигурна, че лъже. Или това, или аз бях в много по-лоша форма, отколкото си мислех.

Спряхме пред едно помещение, което служеше за гимнастически салон на един акробат, който беше починал, а сега Приткин го бе преустроил в тренировъчна зала. Няколко тренировъчни матрака все още стояха навити на руло до стената, но те не се вписваха с останалия интериор. Стаята беше красива и приличаше повече на бална зала, отколкото на салон и вероятно бе проектирана за по-малки конференции, които не се нуждаеха от по-голямата зала надолу по стълбите. Тя имаше дебели панелни стени, които стигаха до извития като арка таван, с огромни огледала на три от стените и високи цветни стъклени прозорци на другата. Светлината, която пропускаха в салона, се лееше подобно на водопад, разпръсквайки мозайка от цветове върху дървения под.

Облегнах се небрежно на вратата, за да не изглеждам така, сякаш всеки момент щях да падна, докато Приткин ровеше в един огромен брезентов сак. Той ме държеше под око, сякаш смяташе, че ще хукна да бягам. Което беше абсолютно нечестно, тъй като това се бе случило само веднъж, а и той бе причината за това. Без да споменавам, че единственият начин, по който можех да се махна в момента оттук, бе, ако някой ме носеше. Очаквах да извади някои нови дяволски приспособления за упражнения или някое друго огнестрелно оръжие, за което смяташе, че с него ще успея да се прицелвам по-добре. Това момче продължаваше да живее с надеждата. Само че при вида на предмета, който той извади, аз премигнах невярващо.

— Това за какво е?

— Това са заглушители за оръжия и засечки, които се употребяват с подходящо заклинание — каза Приткин кратко — и рядко без него. Но те не са ефективни срещу всеки враг. Подобни заклинания могат да бъдат спрени с щитове, с по-силни заклинания или като се обезглави създателя. Нито един от методите не е достатъчно подходящ сам по себе си, особено в твоя случай, когато потенциалните ти врагове са толкова разнообразни. Присвих очи.

— Какво значи това?

Той удари крака си с плоската страна на един старомоден тренировъчен меч. Острието му бе дървено и въпреки това издаде плющящ звук.

— Имам предвид, че тук имаме всичко. Мечове и магии.

— Не, ти ги имаш. Аз не съм маг боец.

Бях се съгласила, че трябва да вляза в по-добра форма и да се науча как да прострелвам това, в което се целих, но не бях се съгласявала да ставам магьоснически чирак.

— Не. Не си. Ето защо почти не умря вчера.

— Хм, не. Аз почти умрях, защото баща ти реши, че не му харесва да говоря със Салех. Нещо, което някой път трябва да обсъдим.

— Знаех си, че си се досетила нещо.

— Да, но не това е важното.

— Какво ти каза? — попита ме Приткин, карайки ме да усетя странно и доста стряскащо дежавю.

Аз просто стоях и го гледах, докато той не изпсува и не се завъртя, повдигайки края на тениската си. Светлите цветове на татуировката леко ме успокоиха, въпреки че смятах, че тя може да бъде фалшифицирана. — Може би, имаме нужда от парола — казах несигурно.

Приткин промърмори нещо, което предпочетох да игнорирам и напъха меча в ръката ми. Аз веднага го изпуснах, защото освен че беше дървен, той тежеше наполовина, колкото мен. Той удари пода с глух звук.

— Не може да си сериозен.

— Това е най-малкият, който имам. Ще ти намерим нещо по-подходящо по-късно. А и ти избегна въпроса.

— Не, не съм. Салех не каза много. Той беше прекалено обсебен от факта, че баща ти го беше убил.

Чудех се колко още пъти ще трябваше да изтъквам семейната им връзка преди Приткин да започне да говори. Не че това при нормални обстоятелства щеше да е моя работа, но почти да изсмучеш живота от мен, едва ли беше особено нормално. Не че беше нещо ново за мен, но все пак бе ненормално.

— Има някои същества, които не могат да бъдат убити — каза Приткин, като ме игнорира, както обикновено. — Ти срещна едно такова вчера. Инстинктите ти бяха добри, но да хвърляш разтвори по този тип същества, обикновено нямаше да постигне нищо, освен да го раздразни.

— Той изглеждаше малко повече от раздразнен.

— Защото по някакъв начин ти успя да го засегнеш с около две дузини заклинания, половината от които са корозивни за демонския вид. Съмнявам се, че някой друг би успял да направи нещо подобно. — Той ме погледна. — Искам да знам как го направи.

— Спрях времето. Случайно — казах, когато той повдигна вежда. — Агнес веднъж ми показа, че това е възможно, но тя нямаше време да ме научи как да го правя.

— Можеш ли отново да го направиш?

Поклатих глава.

— Съмнявам се. Не и без да знам какво направих първия път.

И не и без да прекарам цял ден след това, за да възстановявам силите си.

— Значи тогава си късметлийка — каза Приткин намръщено. — Следващият път може и да не си.

— Какво искаш да направя? Да откача?

— Не, искам да се научиш какво можеш да правиш, за да го прогониш или който и да е било друг демон, който се интересува от теб!

— И защо те правят това? — попитах, като почнах да се чудя, дали все пак идеята с откачането не е добра.

— Защо го правят всички? Ти си като магнит за проблеми. Намръщих се.

— Дори не се и опитвай. Много добре знаеш, че това не е обичайният ми лош късмет. Този демон беше баща ти и ти дори не ме

предупреди за това! — Предупреждавам те сега! Обезглавяването няма да го убие, но то ще го принуди да се върне обратно в демонската реалност за кратко време, вероятно няколко дни. Всичко, което може да увреди катастрофално тялото, също би имало ефект, но трябва да се има предвид, че неговите щитове могат да спрат повечето атаки, включително и куршумите. И за разлика от повечето демони, той не се влияе от директната слънчева светлина. Той трябва да сваля защитата си, за да се храни, което ти дава възможност...

Ритнах мечата си срещу стената.

— Приткин!

— Трябва да обърнеш внимание на това! Не мога да бъда навсякъде, а дори и да съм там... — той си пое въздух, сякаш самата мисъл за това му доставяше болка. — Има някои неща, от които не мога да те предпазя.

— Не очаквам да го правиш. Но очаквам да ми казваш истината.

— Не дойдохме тук, за да говорим.

Той вдигна мечата и отново го тикна в ръцете ми.

Той можеше и да не иска да говори, но това определено бе в моя дневен ред. Но не можех да го принудя да ми каже истината. А в неговия случай не мислех, че да му припомня, че трябва да ми служи, щеше да има някаква полза. Вдигнах мечата, като хванах с двете си ръце дръжката и си пожелах ударите да са насочени към гърба ми, тъй като това бе единственото място от тялото ми, което още не ме болеше.

— Искаш да се бием, добре — казах му. — Но ако докажа, че съм наполовина добра в това, ще трябва да ми отговориш на въпросите в замяна.

Приткин дори не си направи труда да отговори, а направо нападна. Отдръпнах се от пътя му преди острието да се стовари върху мен, а един капризен глас отекваше в ухото ми, чиито язвителни забележки ми бяха познати и почти успокояващи:

Нямаш силата, момиче, и никога няма да я притежаваш. Не се уповавай на нея! Ако няма нужда да блокираш, тогава недей. Опонентът ти може и да е по-силен от теб, но той не може да те нарани, ако те няма.

Секунда по-късно мечът ми бе насочен към югуларната вена на Приткин, изблъсквайки го назад.

Открих, че гледам в студени зелени очи, които внезапно бяха станали преценяващи. Изглежда напрежението между нас щеше да отвори цял процеп, без той да бе мръднал и мускул. Аз запазих подходящата дистанция, като отстъпих назад, което, тъй като мечовете ни бяха с еднаква дължина, беше достатъчно, за да мушкам, но за да нападам, щеше да ми е нужна повече от една голяма стъпка. Той бавно ме заобиколи, като движенията му бяха перфектни — не кръстосваше краката си, нито пък ми даваше някаква възможност да наруша баланса му. Никога преди не го бях виждала да се бие с меч, но изглежда и той бе взел някои уроци.

Имитирах движенията му, като в ушите ми звучеше мантрата на моята гувернантка Юджийн: бързина, темпо, баланс. Плъзгай краката си по пода, а не подскачай подобно на уплашен заек! Бях доста посредствена и бях започнала да се чудя дали някога ще стана подобрав това. Но знаех основните неща, които трябваше да знам за мечовете. Докато растях, Юджийн и Рейф доста често се бяха дуелирали с мен, за да се убедят, че ще науча поне това. Юджийн бе оправдала уроците пред Тони с мотива, че те представляват повече упражнения, отколкото истинска битка. Беше излъгала.

Следи за промените в тежестта, спадането на раменете, лекото потрепване на мускулите, които предхождат атаката. И най-важното — не мисли! Не мисли за своя опонент, кой е или колко добре се бие и за това какво може да се случи. Ти не знаеш бъдещето! Бъди уверена, но не и самонадеяна. Остани отпусната, гъвкава и готова да действаш и реагираш.

Острието на Приткин се понесе надолу, след което внезапно промени посоката на удара си, като нападението му беше прекрасно балансирано. Всяка стена отрази неговото нападение — в празния въздух, защото този финт беше едно от любимите движения на Рейф и просто нямаше начин да се хвана на този трик. Той се съвзе почти мигновено, завъртайки се от едната страна на другата, което беше прекалено бързо, за да успее да се промъкна зад него.

Удари човека, не меча! Не мечът се опитва да те убие! И запомни по-високите опоненти имат и по-дълъг обхват, но те често оставят краката си незащитени. Не само главите и телата могат да бъдат мишени, момиче!

Направих едно стремително движение в спускаща се надолу дъга и ударих косо левия прасец на Приткин, докато той се измъкваше от обхвата ми. Съмнявах се, че едва ли го бях и натъртила, но с истински меч, вероятно щях да му пусна кръв.

Юджийн щеше да му е отрязала крака, но аз не притежавах нейните умения. Въпреки всичките ѝ усилия, така и не можах да стана толкова добра. Но за разлика от Рейф, тя никога не ме щадеше. Ние се биехме с дървени мечове и ударите, които произлизаха от тях, боляха като ада. А тя нямаше никакви угризения да ме плесне по пиццала и гърба с плоската част на острието, ако не се стараех достатъчно. През годините, заедно с натъртванията, аз успях да усвоя основните умения, така че явно това време не беше тотално загубено.

Запомни, че трябва да дишаш. На нас не ни се налага, но за теб това е задължително, така че използвай го. Нападай, когато издишаш, това увеличава силата ти.

Страхотен съвет, но този трик очевидно се проваляше, тъй като това се оказа много по-трудно, отколкото си мислех. Париране, отстъпване, нападение, мушкане — аз се движех на автопилот, когато Приткин превключи на по-висока скорост. Явно беше решил, че времето за игра е изтекло. А аз едва бях осъзнала какво смята да направи. След минута уморените ми мускули започнаха да горят и болката се разпространи по ръцете и раменете ми и надолу по гръбнака. Пот се стичаше в очите ми, замъглявайки зрението ми, а в главата ми избухна изтощителна болка. А обутите в гуменки крака на Приткин дори не издаваха звук, докато се движеха по полирания под и по този начин не издаваха какво ще направи той в следващия момент. Докато огледалата го отразяваха почти като едно непрекъснато продължение на меча му и той сякаш се бе споил с мускулите и костите си, аз трябваше да се концентрирам просто, за да остана на краката си и да продължа боя.

Няма такова нещо, като честен двубой! Използвай, каквото имаш, всичко, което имаш: хвърли пясък в очите им, ритни подло, удари под кръста. Запомни, твоята цел е да оцелееш, а не да бъдеш галантна.

Това последното бе урок, който нямаше нужда да бъде повтарян два пъти. Игнорирах острието, което идваше срещу мен,

концентрирана върху пространството зад Приткин и се пренесох. Секунда по-късно опрях острието на меча си в гърба му.

Аз се подвоумих, като глупаво си помислих, че с това всичко свършва, но явно Приткин имаше друго наум. Той се обърна, мечът му се кръстоса с моя и го избя от ръката ми, а острието на меча му опря под брадичката ми и всичко това се случи, преди да успея и да мигна.

— Чудех се колко време ще ти отнеме, преди да си спомниш, че можеш да правиш това.

Аз се пренесох, преди да успее да затвърди веселото изражение на превъзходство върху лицето си и сграбчих меча си. Обърнах се и открих, че Приткин е почти върху мен, тъй като бе прекосил стаята, тичайки, и аз се пренесох отново точно преди да успее да ме хване. Пробвах една идея, която да ми даде възможност да спестя няколко секунди и да се обърна с лице към него.

За съжаление, вътрешните ми уши не ме предупредиха за внезапната смяна в посоката му, а вълната на замаяност, която ме обля, ми загуби повече време, отколкото щеше да продължи едно нормално обръщане. Освен това в резултат на нея се спънах в него, когато той започна да се обръща и паднахме на земята заедно, опитвайки се да отместим мечовете си от пътя ни, преди да се строполим върху тях. Опитах се да го притисна, но той ни превъртя, като застана отгоре и се захили срещу мен, а очите му заблестяха върху зачервеното му лице.

— Правиш го за трети път. Какъв е лимитът ти — четири пъти?

Аз се пренесох изпод него и го чух как пада на пода, докато сграбчвах меча си. Или може би, беше неговият; косата ми падаше в очите, заедно с голямо количество пот и не можех да виждам особено ясно.

— Зависи — задъхах се аз, пробождайки потната му риза в областта на сърцето. — От мотивацията.

Кракът на Приткин ме удари зад коляното и аз залитнах, като едва успях да мръдна меча, преди да се стоваря върху него. Едно силно тяло ме притисна към пода, преди да успея да се съвзема и в ухото си усетих топъл дъх.

— Не си сигурна?

— Все още не съм имала причина... да открива това засега — казах яростно, опитвайки се да го избутам назад. Разбира се, не проработи.

— Добър трик — каза Приткин, без да ме пуска да стана — но с ограничено приложение, ако той е единственият в твоя арсенал. Ще трябва да продължим да...

Направих един последен опит да се освободя и след като нямаше никакъв ефект, се пренесох. Този път беше осезаемо по-трудно, а замайването при приземяването — доста по-силно. Насочих се към далечния край на стаята, но междувременно открих, че Приткин вече е почти там.

— Достатъчно! — изкрещя той. — Ако започне да ти прилошава, това няма да...

— Ти просто си един... огорчен загубеняк — задъхах се аз, докато се опитвах да си поема отново въздух. Пренасянето първия път изобщо не приличаше на това, сякаш бях изкачила дузина стъпала; това приличаше повече на десет по толкова.

— Не смятам, че съм загубил — отговори той, като насочи меча си приятелски към ребрата ми. Но той не ме бе взел насериозно, не бе наблюдавал езика на тялото ми, вероятно очаквайки да се пренесе отново. Така че не го направих.

Едно завъртане и една крачка ми помогнаха да вляза в неговия обсег и мечът ми се опря под брадичката ми, а кракът ми се уви около глезена му. С едно дръпване ние отново се озовахме на пода, но този път аз бях отгоре с дървено острие, опряно във врата му. Той издаде изненадан звук или пък това беше протест срещу факта, че го бях притиснала малко по-силно. Не беше достатъчно да разкъсам кожата, но острието остави следа, червена и груба. Претърколих се, сърцето ми заплашваше да изхвърчи от гърдите ми, а краката ми бяха сякаш от каучук.

Облегнах се на огледалото, като едва дишах. Бих злорадствала, тъй като никога нямаше да имам тази възможност отново, но не ми стигаше въздуха.

— Спечелих. Така че говори.

— Какво искаш да чуеш? — попита той, сядайки до мен.

Тонът му беше спокоен — копелето дори не се беше задъхал — но той придърпа меча толкова тежко, че одраска пода.

— Че това създание е изнасило майка ми, при положение че е знаело, че тя може да умре при раждането подобно на стотици други жени, които е насилвал? Че единствено малкото количество кръв на

фея, която е притежавала, ѝ е дало силата да оцелее, докато се роди тяхното дете? Че аз съществувам единствено благодарение на неговото извратено любопитство да провери дали е възможно нещо подобно?

Премигнах. Бях си направила наум един списък, за да го накарам да ми каже нещо и всичко това сега вече нямаше значение. Единственото нещо, което не очаквах, бе да започне да говори просто така, без смущение, без нервност. И в това се състоеше проблемът с всеки един разговор между мен и Приткин, който някога съм водила.

Бях свикнала с начина, по който вампирите разговаряха, по един сложен, подмолен начин, с мрежа от лъжи и полуистини, с много по-спокоен тон в сравнение с обикновен разговор. Познавах този танц, тези стъпки. Но с Приткин нямаше сложни дискусии, скрити заплахи или дискретно пазарене, само откровено излагане на фактите, което ме объркваше. Продължих да търся скрито значение, при положение че такова липсваше. Или поне се надявах да е така.

— Започвам да разбирам защо мразиш демони — казах накрая.

— Мразя демони, защото те съществуват само и единствено, за да торможат човечеството! Те нямат никакви положителни качества — в най-добрия случай са като вредители, а в най-лошия като бедствие — всички трябва да бъдат преследвани и унищожени, един по един!

— Искаш да кажеш, че в цялата раса няма нито един добър...

— Не.

Знаех какво е да израснеш в свят, в който непрекъснато усещаш липсата на нещо важно в живота, в който нямаш никаква причина да скърбиш за хора, които никога не си познавал, но въпреки това да усещаш отсъствието им като една непрекъсната болка. Приткин със сигурност имаше причина да мрази Розииер и може би, демоните като цяло, но си мислех, че геноцидът е малко прекален.

— И ти си срещал всеки един от тях? — попитах аз, като се опитвах да не потрепера от този горящ, зелен поглед.

— Ти си израснала с вампири — каза Приткин яростно. — Можеш ли да предположиш къде съм прекарал моето детство?

След малко се сетих, че Казанова беше казал нещо подобно на това, че Приткин е бил изхвърлен от Ада. Бях си помислила, че преувеличава. Или не, помислих си, когато Приткин скочи и започна да обикаля наоколо, а лицето му бе по-зачервено, отколкото след края на нашето упражнение. — Ти си израснала с тези същества, а сега ги

защитаваш! Никога няма да разбере това как един човек може да мине на страната на същества, които се хранят с него!

— Ти отново бъркаш демоните с вампири!

Той винаги бе имал този проблем и съжителството му с Казанова, единственият вампир, обсебен от инкубус, никак не помагаше. — Така ли?

От тялото му се излъчваше напрежение, а устата му се превърна в обичайната линия.

— Те са егоцентрични, аморални хищници, които се хранят с всеки, който е достатъчно глупав, че да им даде шанс. Съжалявам, но не виждам особено голяма разлика!

Сега започнах да разбирам защо Приткин никога не е бил особено голям фен на вампирите. Начинът, по който се хранеха те и инкубусите, не беше особено комфортен. Вампирите вземаха кръв, докато инкубусите се хранеха директно с жизнената сила, до която достигаха посредством емоциите. Но разликата явно не беше толкова видна за някой с неговото минало.

— Не е толкова просто.

Аз скочих на крака, опитвайки се да не се разтреперя от болката, която се разпростря по гръбнака ми. Прекалено бързото завъртане, както и обръщането на главата ми първо наляво, после надясно определено не ми помогна особено, напротив.

— Някои вампири като Тони са чудовища — съгласих се аз — но аз съм почти убедена, че той е бил такъв и преди превръщането му. Няма такова нещо като типичен вампир, много повече от това те са типични хора.

Той се приближи, болка и гняв бяха изразени върху лицето му.

— Съществува такова нещо като типичен демон! Розиер не е различен от твоите приятели долу или от който и да е друг. С изключение на силата, която притежава и болката, която може да причини.

— Моят баща може и да не е бил чудовище, но е работил за такова — напомних му тихо. Приткин не беше единственият, който трябваше да се изправи пред някои неприятни истини за произхода си. — Аз трябваше да се примиря с това, да приема, че само защото бе отказал да ме предаде на Тони, това не означава, че не е правил други неща...

— Твоят баща е бил човек — просъска Приткин, избухването на гнева му ме удари като шамар и аз направих крачка назад.

— Какъвто си и ти!

Той се засмя кратко и без хумор и аз осъзнах, че никога не го бях чувала да се смее истински. Понякога можеше да се усмихва криво, но дори и тогава повече участие взимаха мускулите около очите му. Искях да го видя да се смее истински, поне веднъж. Но някак си знаех, че днес няма да е този ден. Той се премести внезапно и ние се озовахме плътно прилепени един до друг, но този път нямах намерение да се предам.

— Така ли? Никога ли не си се чудила защо твоето проклятие реагира толкова силно спрямо мен, както спрямо никой друг, че ме възприема като много по-голяма заплаха?

— Не изглежда това да се случва напоследък.

Отоците по ръцете ми бяха доказателство за това.

— Защото той е бил тук! Той искаше да ми даде урок, да ми демонстрира, че не съм нещо повече от него!

— Почакай — Розиер може да блокира проклятието?

— Той е демонски господар. Човешката магия няма влияние върху подобни създания.

— Може ли да го премахне?

Приткин сграбчи ръката ми, пръстите му се заровиха в плътта ми и оставиха бледи, безкръвни отпечатъци.

— Няма да търсиш това същество!

— Обикновено не се мотая наоколо да търся хора, които искат да умра! — Достатъчно от тях ме намираха и сами. — Но ако това, което той направи, може да се направи отново, може би от някой друг инкубус...

— Не. Никой друг не е толкова силен. — Внезапно думите му отново бяха спокойни, но очите му се плъзнаха встрани от моите.

— Приткин, ако има някакъв шанс да направиш нещо относно проклятието, трябва да знам. — Преди да се върнеш в МАГИЯ и да направя нещо много, много глупаво.

— Какво си мислиш, че бих могъл да направя?

— Знам, че си търсил разрешение на проблема в човешката магия, при това упорито. Но ти мразиш демоните толкова много, че не съм сигурна, че би приел... друга алтернатива.

— Няма алтернатива — каза той равно. — Дори и Розьер не може да разруши проклятието, а и той няма нужда да го прави. Неговата сила може да го преодолее достатъчно дълго време, за да се нахрани, достатъчно дълго, за да изсмуче живота ти и силата ти на Пития — страхотно ястие в действителност.

— Това ли иска? Силата на моята позиция?

Приткин не отговори; съмнявам се, че дори ме чу. Той хвана кичур от косата ми и го дръпна силно.

— Виждаш ли колко силно е това нещо, колко е жилаво? Виждала ли си някой как изглежда след пресушаване от инкубус? Косата е чуплива като слама, кожата е тънка и остаряла, младостта я няма, всичко... — Той внезапно се отдръпна. — Имам дълъг списък с причини, за да мразя това същество — каза той след минута, а от думите му се изливаше злъч — но на първо място е провалът му да ме предупреди за моята природа, да отдели поне една минута, за да ми помогне да не се превърна в това, което е той.

— Ти не си демон, Приткин!

— Кажете това на жертвите ми.

— Не разбирам.

Той се обърна, за да застане с лице срещу мен и аз потреперих от изражението му.

— Тогава нека да ти обясня. Когато се върнах от моето пребиваване в Ада, реших, че трябва да водя един нормален живот. Срецнах момиче. След време се оженихме. И по време на нашата брачна нощ аз пресуших живота ѝ по същия начин, по който това нещо почти успя да направи с теб.

Премигнах. Помислих си, че вероятно вече знам кое е било момичето от снимката и защо Приткин я бе запазил. Трябваше да се досетя: не е било от сантименталност; той я пазеше, за да се самонаказва. Може би трябваше да му напомня, че не е била негова вината, че е нямало от кого да разбере какви са способностите му и че никой не го е предупредил за опасността. Можех да му кажа, че ако аз бях на нейно място, нямаше да искам да се измъчва след смъртта ми повече от век. Но аз знаех какъв отговор ще получа. Погледът, който ми хвърли, можеше да разтопи и стъкло.

— Това е било инцидент — казах накрая. — Ти не си знаел...

— И аз съм убеден, че това е било голямо успокоение за нея, докато си е поемала последния дъх — каза той, а всяка негова дума беше като бич. Никога не го бях чувала да говори по този начин, толкова хапещо, толкова студено. — Предадена от някой, който трябваше да я защитава, от този, на когото тя вярваше най-много. Накрая тя ме видя какво наистина представлявам и беше ужасена — и така трябваше и да бъде. Както трябва да се страхуваш и ти, ако изобщо имаш някакъв разум.

— Приткин...

Той започна да ме притиска назад, докато гърбът ми се опря в стената и вече нямаше къде да мръдна. Въздухът около него бе толкова изпълнен с напрежение, че дори не можех да го погледна.

— Но те са се хранили от теб, нали? Ти нямаш нищо против чудовищата да се хранят от теб. Ти се убеждаваш, че те са точно като теб, просто болни хора. Искаш ли да знаеш как се чувстват твоите вампири относно теб?

Аз бях израснала около същества, които можеха да ме убият толкова лесно, колкото аз бих размазала буболечка. Знаех как ме възприемат, как възприемаха всички хора. Но само защото можеш да убиеш нещо, това не значи, че ще го направиш. Не и ако това нещо е много по-ценно, ако е живо. Това беше едно тънко въже, по което ходех, много преди да разбера, че съм върху него.

— Вече знам...

Очите му станаха тъмнозелени и безизразни, като в моментите, в които той убиваше хора, които бяха прекалено глупави да избягат, когато са имали този шанс.

— Не мисля, че знаеш. Ти вярваш, че на тях им пука, че могат да обичат, вярваш във всичко, което ти помага да не видиш истината. Но разбери това. За тях ти си просто храна. Нищо друго. И всеки път, когато забравиш това, ти ставаш уязвима. А ако достатъчно често се превръщаш в мишена, те ще те унищожат. Не защото те мразят, а защото такава е природата им. И нищо няма да промени това.

Не се опитах да му кажа отново, че всичко това не бе нищо ново за мен. Защото той не говореше вече за вампирите и двамата го знаехме. И защото той изглеждаше така сякаш бе изгубил двубоя със себе си. Пулсът изпъкваше на врата му, а бузите му бяха горещи, но върху очите му бе паднала сянка.

— Не ми казвай какво съм. Просто се научи как да се защитаващ.
От тях или от мен!

Дълго, след като той си тръгна, аз осъзнах, че все още не знам
защо Розьер се опитва да ме убие.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Какво, не мога да те оставя сама и за пет минути? — просъска Били. Независимо от това колко пъти се бях разменяла с него — не че бяха толкова много — все още имах странно усещане, когато чувах как гласът ми произнася думи, които не бяха мои. Може би щях някога да свикна с това, но се съмнявах.

Погледнах към притъмнелия прозорец и видях това, което очаквах: мургав, мрачен тип в прекалено крещящ костюм, с мазна черна коса и лека обратна захвапка. Това не бе най-красивото лице наоколо, но не и такова, което да не привлича внимание. Трябваше да си напомня да благодаря на Алфонс за това, че бе накарал един от неговите хора да се превърне в това. Обсебването объркваше вампирите, главно защото се смяташе, че е невъзможно. Дори нисшестоящите вампири бяха способни с малко усилие да избягват такива нежелани гости, а по-силните такива имаха труднопреодолими щитовете, които не позволяваха някой да се засели в тях. Но Марсело бе предпочел да бъде обсебен, вместо да понесе наказанието на своя господар. Така че той се държеше прилично, стоеше тихо и не предприемаше никакви опити да си възвърне контрола. Чудех се колко ли време щеше да продължи това.

Извън лимузината, осветените с неон улици представляваха хаотични петна, блещукащи светлини, цветове и шумове. Били и аз се бяхме измъкнали от града и се бяхме насочили към Сената. Измъкнах се, без да кажа на Приткин, главно защото той и Консула се бяха сблъскали още на първата си среща, а аз нямах нужда да правя лошо впечатление. Другата причина бе, че веднага, след като отвлячах Мирча, щях да тръгна да търся Кодекса и да приключа веднъж завинаги с това. А и все още не бях убедена, че Приткин е заинтересуван от факта да спаси живота на вампир — особено сега.

Все още се чувствах странно от това, че той не беше някъде около мен: усещането бе подобно на празен кобур, в който трябваше да

има пистолет. Не бях осъзнала досега колко много бях започнала да разчитам на неговата забележителна лудост.

Имах толкова много неща, за които да се тревожа и по-малко помощ, отколкото очаквах. Ето защо нямах нужда от оплакванията на Били.

— Ти беше навън през почти целия ден — изтъкнах аз.

— Хм, прости ми за това, че изтощих себе си, докато ти спасявах живота! — просъска той. — Без да споменавам факта, че ти трябваше да спиш! А не да обикаляш наоколо с някакви гангстери и да планираш да нападнеш Сената!

— Няма да нападаме Сената — казах му търпеливо, може би за шести път. — Влизаме вътре, взимаме Мирча и излизаме. Не е голяма работа. — Имах нужда да вярвам в това.

— Точно така. Ето защо ти бе прекалено уплашена, за да останеш в собственото си тяло. — Били млъкна, нервничейки.

— Какво?

— Този костюм ми е тесен в гърдите. И не, не мога да повярвам, че казах това.

— Не прави това. — Бутнах ръцете му далече от някои части на моята анатомия, които нямаше нужда да опознава по-добре. — Трябва да изглеждаш изпълнен с достойнство.

— В тези обувки? Ще бъда щастлив, ако не си счупя врата.

— Жените правят това през цялото време. Става въпрос само за една нощ. Стига си циврил.

— Да цивря? Наистина ли искаш да отидеш там, Кас? Защото можем да го направим.

— Ще го взема обратно — каза ми Сал.

Тя и останалите от момчетата на Алфонс бяха гледали размяната с лек интерес — което, тъй като те бяха вампири, означаваше, че са доста впечатлени. Нейният приятел и Казанова бяха в друга лимузина, главно за да демонстрират фамилната солидарност пред някой, който би могъл да е чул за боя.

— Ако това обличаш всеки ден, то си заслужава да цивриш.

— Не цивря — просъсках аз.

— Благодаря ти за намесата, Бони. Винаги готова да се намеси в чужд разговор, като в доброто старо време — добави Били.

Веднага, след като ги срещна, Били започна да нарича Сал и Алфонс „Бони и Клайд“ и явно нищо не можеше да го спре. И тъй като за в момента бе в моето тяло, наистина исках да си затвори устата и тогава, може би, Сал щеше да спре да си играе с пистолета.

Били продължи да бърника из анатомията ми, но единственото, което постигна, е да повдигне едната гърда по-високо от другата. Той ги посочи тъжно и каза:

— Знаеш ли, смъртта е много по-странна, отколкото си мислех.

Погледнах навън през прозореца към залеза, който оцветяваше пустинята в тъмночервено. Току-що бяхме напуснали Вегас, но все още не се бяхме приближили до МАГИЯ. Но аз можех да усетя как присъствието на Мирча нараства с всяка миля, сякаш ме привличаше магнит.

— Животът може да е също толкова странен — казах аз.

Покрайнините на МАГИЯ се състояха от група хоросанови невзрачни сгради по средата на море от безинтересни каньони. Нямаше нищо отличително от всяко друго ранчо, с изключение на изолацията и фактът, че нямаше никакви коне или туристи. Но изгледът на мястото бе най-малката му защита. Зона 51 бе по-малко охранявана; но там имаше и много по-малко неща за криене.

Ние пристигнахме точно, когато мястото се събуждаше за живот. Не че това бе видимо от екстериора, тъй като отвън живееха главно хора, но благодарение на сетивата на Марсело, аз можех да усетя активността под земята. Усещаха се лекото жужене на магическите щитове, ярките източници на енергия, които означаваха вампири, тотално различните магически подписи, които означаваха магове и други, по-малко познати усещания, които можеха да бъдат превръщачи или случайно попаднали феи. Всички тези усещания ме караха да се чувствам така, сякаш всеки момент щеше да има земетресение: прекалено много активност в прекалено малко пространство, просто чакаща да избухне. Опитах се да не мисля колко точно можеше да се окаже това сравнение.

Последвах другите, като си напомних, че не трябва да се впускам стремглаво през вратата. Ниските тавани побираха височината ми, но въпреки това ги усещах прекалено близко и прекалено тежки. Били, който носеше моята кожа, бе съпроводен от Сал и Алфонс в преддверието на главната зала на Сената, за да изчакат благоволението

на Консула. Имайки предвид колко много ме харесваше, предположих, че те ще поостанат там повечко време. Останалите членове на фамилията бяха въведени директно в покоите на лорд Мирча, където трябваше да стоят, докато важните персони си вършеха бизнеса.

Вампирите ме бяха затворили в стаи нагоре по стълбите, заедно с други хора, единственият път, когато бях приела тяхното гостоприемство. Оглеждайки се наоколо, разбирах защо. Апартаментът на Мирча бе прекалено внушителен и наподобяваше подземен Ренесансов палат, с инкрустирани с мрамор подове, богати тапицерии и кристални полилеи, които се отразяваха в множеството огледала. Три различни коридора започваха от фойето, а един иконом ни заведе в библиотеката, където бяха приготвени различни ободрителни храни и напитки. Простата стая, в която бях затворена преди, бе много по-уютна и много по-подходяща на Мирча в сравнение с тази кичозна посредственост.

След като няколко минути наблюдавах борбата на вероятни кръвни донори, аз започнах да си проправям път през тълпата. Почти бях стигнала до залата, когато замръзнах. По средата на вратата стоеше вампир с големи кафяви очи, разбъркани кафяви къдрици и радостно лице с козя брадичка. Очарователен, ако можехте да игнорирате, че това беше студенокръвен убиец.

Можех да усетя цялата тревога на Марсело при вида на главния шпионин на Консула. Наистина не можех да го виня — аз не бях пощастлива. Не знаех защо Марлоу си губеше времето да посещава простосмъртните, при положение че всеки момент щеше да почне толкова важна среща, но вероятно това не бе добър знак. Той обикновено се появяваше там, където щеше да има битка, но той нямаше как да знае, че нещо интересно ще се случи тук.

— Не си ли гладен? — попита ме той развеселено.

— Ядох, преди да тръгнем — казах, с ниския тембър на Марсело. Наистина се радвах, че взетото от мен назаем сърце няма нужда да бие, защото то внезапно се оказа в гърлото ми.

— Мислех си, че трябва да засвидетелствам уважението си към господаря.

— Лорд Мирча е неразположен.

— Тогава ще бъда кратък.

Казанова се присъедини към нас, една учтива фигура, облечена в синьо и бяло, със светла вратовръзка. Той изглеждаше така, сякаш бе дошъл на луксозно парти на някоя частна яхта и в сравнение с него тъмното облекло на Марлоу от елизабетинската епоха изглеждаше така, сякаш бе сценичен костюм в някоя посредствена пиеса.

— Аз също искам да го видя — каза той — за да му благодаря за моята нова длъжност.

— Бях останал с убеждението, че това е временно положение.

Казанова се усмихна леко.

— Ето защо искам да го видя.

Няколко други вампири направиха няколко нерешителни крачки към нас, сякаш мислеха да се присъединят към партито. Повечето от тях не бяха имали често шанса да видят Мирча и тъй като Тони беше в немилост, явно възнамеряваха да се подмажат малко на новия си господар. И да прехвърлят цялата вина върху дебелия мъж преди големият бос да се усети за какво става въпрос, добави Марсело в главата ми.

Спри с това, помислих си в отговор.

— Колко смело от твоя страна — каза Марлоу сърдечно. — Той не е в особено добро настроение през последните дни. Повечето хора предпочитат да запазят... хм... нещо като по-безопасна дистанция.

Новодошлите толкова бързо изчезнаха, че почти не видях как си тръгват.

— Значи само вие двамата, нали? — Тонът му все още беше доста приятелски. Усетих как навсякъде по взетото ми назаем тяло започна да се стича студена пот.

— Ние ще предадем поздравленията на всички останали — каза Казанова спокойно.

Марлоу ме погледна. Не казах нищо, но не си и тръгнах. Той сви рамене.

— Щом настоявате.

Ние го последвахме надолу по дълъг коридор до огромна спалня. По дупката от юмрук във вратата можех да кажа, че тя е на Мирча. Явно нещата не се бяха подобрили от последното ми посещение.

За разлика от приглушените тонове, които преобладаваха в обществените стаи, спалнята бе залята от цветове, нещо, което бях пропуснала да забележа при предишното си посещение, защото

светлините бяха загасени. Те все още бяха такива, но зрението на Марсело бе много по-добро от моето и лесно различи ярките тюркоазени, червени и зелени цветове на традиционното римско изкуство в нишите и върху големия издялан гардероб. Различните нюанси би трябвало да изглеждат крещящо и кичозно в сравнение с непретенциозния кафяв и кремав декор, но не беше така.

Освен цветовете първото нещо, което забелязах, бе леглото. Счупената подпора все още бе наклонена наляво, а завивките — разбъркани, но там нямаше никой. Един бърз поглед ми показа, че Мирча не се крие и в никой от тъмните ъгли. Но там имаше някой друг.

— Тами!

Думите излязоха от устата ми, преди да мога да се спра. Тами се огледа объркано, Казанова ми хвърли поглед, значещ „Никъде не мога да те заведа“, а Марлоу се ухили.

— Благодаря ти. Чудех се как да разбере кой кой е — каза ми той любезно. Аз бях прекалено заета да оглеждам Тами, за да му обърна внимание. Тя изглеждаше по-стара, отколкото си я спомнях, много повече, отколкото биха я състарили изминалите седем години, и прекалено слаба. Още по-зле бяха дрехите ѝ — намачкан жълто-кафяв костюм с разкъсан чорапогашник — което ми подсказа, че нещо не е наред, дори и да не бях видяла изражението ѝ, което говореше, че е на предела на силите си. Тами винаги се бе гордяла с външния си вид, никога не бе била блестяща, но винаги бе спретната и чиста. Фактът, че тя все още носеше дрехите, с които я бяха заловили, наистина ме притесняваше. Но поне бе жива. Казанова се промъкна по-близо до мен, явно искайки да бъде в позиция, в която да можех да ни пренеса. Това беше планът, ако нещо се обърка. Жалко, че сега нямаше да проработи.

— Не се притеснявай — казах му аз, за да спре да ме ръчка с лакът в ребрата. — Тя е нула.

— Какво? — Казанова се намръщи на Тами, а тя му се намръщи в отговор, като объркването по лицето ѝ започна да се заменя със страх.

— Всичко е наред — казах ѝ бързо, като се надявах, че не я лъжа. Това не я успокои много, тъй като най-вероятно не знаеше кой ѝ го казва.

— По коя точно дефиниция „всичко е ок“? — попита Казанова.

Погледнах го криво, но той имаше право. Тъй като силите ми следваха духа ми, а не тялото ми, беше изглеждало достатъчно просто да се промъкна дегизирана при Мирча и да го пренеса. Дори и Сенатът да се бяха снабдили с нулева бомба, за да предотвратят това, тя нямаше да бъде използвана от Марсело. Трябваше да се досетя: нищо не беше просто, когато бе замесен и Сенатът.

— Това беше добър план — каза Марлоу, сякаш бе прочел мислите ми. Той се опита да прояви съчувствие, но хиленето му го издаваше.

— С изключение на частта, че беше пълен провал? — попита Казанова.

— Как се докопа до Тами? — попитах Марлоу.

— Чухме, че маговете държат нула в техните килии и ги помолихме да ни я заемат за малко — отговори ми той с готовност. — Помислихме си, че това ще е по-евтино, вместо да използваме бомба всеки път, когато ни посещаваш.

И по дяволите, аз трябваше да предвидя това. Да поставиш нула до леглото на Мирча, бе перфектното решение. За разлика от бомбата, Тами бе „включена“ през цялото време. А фактът, че силата на нулата бе ефективна само в много ограничено пространство, нямаше никакво значение, ако тя седеше до него. Тя бе толкова сигурна, както и някоя от килиите на Кръга, а присъствието ѝ подсигурирваше, че ще бъде задържана, докато не се появят вампирите, за да ме хванат.

Точно, както ставаше сега.

— Не знаех, докато не започнахме да си говорим, че вие двамата искате да бъдете представени на Мирча — добави Марлоу.

Казах една от лошите думи на Приткин. Нямаше защо да се чудя, че Марлоу изглеждаше толкова дяволски щастлив. Кръгът му беше предоставил огромно оръжие срещу мен, без дори да го съзнава. Реших, че можем да прескочим частта, в която се заплашвахме и шикалкавахме, и да пристъпим към очевидното заключение.

— Ако тя е взета назаем, Кръгът ще си я поиска отново — изтъкнах аз.

Марлоу изглеждаше още по-доволен, ако това изобщо беше възможно. Това проклето хилене съвсем скоро щеше да изкриви лицето му.

— Ще измислим нещо — увери ме той. — Нали?

Въздъгнах. Беше добра идея да облека Били подходящо за случая, защото в края на краищата явно щяхме да се срещнем с Консула.

— Да. Нека да приключваме с това.

Тами замръзна като статуя в момента, в който влязохме в залата на Сената, и просто се втренчи. Имаше много какво да се види, от огромните червени пясъчни пещери, полилеите с ножовидни краища до разноцветните банери, които висяха зад покритите с орнаменти кресла, разположени около огромната махагонова маса. Но аз нямаше нужда да се чудя какво я бе накарала да зяпне така. Беше изключително трудно да се концентрираш върху нещо друго, когато Консулт беше в стаята. Първото, което си помислих, бе, че разлика от друг път, този път тя бе решила да облече нещо, което не бе все още живо. Но точно в този момент златната и черна змийска кожа върху кафтана ѝ започна да мърда вълнообразно, разкривайки блестящи люспи, които се движеха нагоре — надолу по тялото ѝ. А иззад главата ѝ се показа една огромна змийска глава подобна на гугла, с блестящи черни очи, които ме наблюдаваха злобно. Аз осъзнах, че тя бе облечена с нещо, което изглеждаше като дядото на всички кобри и някак си го беше запазила живо. Явно това беше още един каприз на Августин.

Били се премести да се срещне с мен и аз с облекчение видях, че поне беше решил проблема с гърдите. Творението на Августин ме покриваше като ръкавица до кръста, след което се издуваше като камбановидна пола с лек шлейф. Никога не бях ходила в античен магазин за дрехи, но бях гледала достатъчно филми от този период и можех доста да поспоря за автентичността на това облекло: то определено не изглеждаше като нещо, което Мария Антоанета щеше да ми даде да нося. Той само подсмръкна и ме информира, (а) че стилът бързо се е променил, след като е паднала главата на кралицата, (б) ние си говорихме за магическата мода тук, а не човешка и (в) аз съм идиот. Беше очевидно защо името Августин не е обикновено. Ти наистина трябваше да искаш тези дрехи, за да успееш да облечеш един мъж така.

Но по дяволите, той можеше да спори. Или да умолява, или каквото и да е било. В Данте не бях оценявала неговите способности, но въпреки че нямаше никога да засенча Консула, си помислих, че изглеждам доста добре. Основата на роклята бе от тъмносиня коприна,

но беше доста трудно да се фокусираш върху нея, тъй като човек бе запленил от това, което се случваше отгоре. Или по-скоро от това, което се случваше вътре в роклята, защото колкото повече я гледаше човек, толкова по-трудно можеше да повярваш, че това е просто плат, а не нощно небе, и че украсата по нея са камъни, а не съвкупност от невероятно красиви звезди. Някак си Августин бе създала въртяща се лента от диаманти, които изглеждаха толкова много, че наподобяваха Млечния път.

Когато Били се приближи, Марлоу потрепери и се отдръпна назад. Отне ми около минута, за да разбера защо: звездите буквално бяха милиони малки слънца. Това вероятно обясняваше лекия, наподобяващ диско топка ефект, който роклята хвърляше върху пода, пръскайки съзвездие от малки призми около подгъва ѝ.

— Каси?

Тами гледаше Били с неверие и аз реших, че на този етап така беше по-добре, отколкото да ѝ обяснявам каква беше истината в действителност. Обсебването не беше способност, която притежавах, когато се познавахме.

Плъзнах се обратно в кожата си и Марсело въздъхна с облекчение. Изглежда, че нашето съжителство не му харесваше повече, отколкото на мен.

— Точно навреме — промърмори Били, когато се насочи направо към огърлицата ми. Тонът му ясно показваше, че по-късно ще си поговорим за това.

— Всичко е ок, Тами — казах ѝ, игнорирайки и двамата. — Знам, че не си направила нищо лошо. Това просто е една голяма каша.

Марлоу се засмя.

— Каша? Не мисля.

Той внезапно се съвзе от лекото изгаряне, въпреки че забелязах, че стои малко по-далече, отколкото преди. Върху ризата му имаше малки прогорени дупчици като от карфица, за които можех да се закълна, че преди не бяха там.

— Тя е виновна и още как.

Тами се бе съвзела достатъчно от първоначалния шок, за да го погледне изпепеляващо. Аз познавах този поглед, може би, защото доста често тя ме бе поглеждала така.

— Джеси! Той е твой син, нали?

Щях да се сетя по-рано, само че по онова време тя нямаше собствено дете. Или поне не беше споменала за такова.

Тами се спусна към мен.

— Къде е той? Добре ли е? Другите...

— Добре са. Появиха се преди няколко дни. На сигурно място са.

— Аха.

Тя видимо се отпусна и за момент си помислих, че ще припадне. Но тя се съвзе навреме, за да ме прегърне, в резултат на което и малкото останал ми въздух от творението на Августин излезе от гърдите ми.

— Благодаря ти, Каси!

— Не е голяма работа — казах задъхано — Веднъж, доколкото си спомням, ти направи същото за мен. Макар че следващият път ще е особено мило, ако ми се обадиш. Ти знаеше къде съм.

— Но не и това, което щеше да кажеш. А и е много по-лесно да помолиш за прошка, отколкото за разрешение.

— Ти ме познаваш много по-добре!

Не можех да повярвам, че тя си е помислила, че мога да кажа „не“.

— Някога те познавах по-добре — поправи ме тя. — Но времената се менят. Ти избяга от този живот. Започна на чисто. И освен това параноята е дяволски добро качество.

Последното го казахме заедно, засмивайки се въпреки всичко, защото това беше несполучливата мантра, която Тами се опитваше да набие в главите ни всеки ден.

Тами обаче бързо се успокои.

— Толкова се тревожех, Каси... военните магове не ми казаха нищо. Не че това ме изненада особено и аз не знаех... Джеси е умен, но толкова много неща можеха да се объркат и аз...

— Нищо не се обърка. — Усмяхнах се печално. — Освен това, че той също нищо не ми каза. Не че това ме изненадва сега. Той е същият като майка си. Само дето аз не знаех, че имаш син.

— Не бях планирала да забременявам. Когато разбрах, скрих този факт и когато Джеси се роди... разговарях с баща му и той се съгласи да го отгледа. Неговата съпруга не можеше да има деца и някак си той я накара да признае, че детето е нейно. Ние си мислехме, че докато той се грижи за Джеси и детето не показва никакви знаци за

нищо, ще успеем да му осигурим един нормален живот. Но когато стана на единайсет... — Тя преглътна. — Тогава се появиха тези огньовете.

Отне ми около секунда преди да осъзная какво ми казва.

— Той е подпалвач? Уоу, това е доста... рядко.

Аз се спрях навреме, но не можех да заблудя Тами.

— И доста опасно — каза Тами със свити устни. — В резултат на това той бързо попадна в списъка с „лоши хора“ на Кръга и те го затвориха. Баща му прекара две години в молби той да бъде освободен, наемайки най-добрите адвокати, правейки всичко, което е възможно. Но накрая те трябваше да му кажат, че е безнадеждно. За нещо друго вероятно щяха да могат да помогнат, но не и на Джеси. — Тя сбърчи вежди. — А аз нямаше как да се примиря с цялата тази глупост.

— Ти си го измъкнала.

Тя вирна брадичка.

— Да, по дяволите, измъкнах го. Те винаги са ни третирали, нас нулите, като нещо безполезно, но когато проникнах през защитите им, всичко стана различно. Той бе прекарал там две години! Разказа ми толкова много неща — как са живели, сякаш са в затвор, как никой не ги е докосвал, сякаш са заразни, и за слуховете.

— Какви слухове?

— Не си ли чула? В Кръга се говореше, че те ще започнат задължителните манипулации в момента, в който децата пораснеха достатъчно.

Намръщих се.

— За какво?

— Да се подсигурят, че те няма да могат да се възпроизведат, че няма да могат да замърсят скъпоценния им генетичен код, дори и да успееш някак си да се измъкнат!

— Това е нещо, което Кръгът ще отрече — вметна Марлоу меко.

Тами се обърна яростно към него.

— Проклетият Кръг не би признал нищо, дори да ги измъчваш!

През главата ми мина мисълта, че само Тами нямаше да помисли, преди да се обърне по този начин към господар вампир пред половината Сенат, когато Марлоу отстъпи крачка назад. Той вдигна ръце, устата му се разтегна в усмивка, която почти успя да скрие.

— Никога не съм казвал, че им вярвам!

— Но защo си тук? — попитах. — Имам предвид, знам, че си нарушила закона, но не е нищо толкова сериозно.

Да заключиш една майка в един от най-охраняваните затвори, които притежаваха, ми се струваше малко пресилено, дори и за Кръга. Марлоу повдигна вежда.

— Да издухаш половин дузина обучени магове на кръга не е ли достатъчно? Оу, но аз забравям с кого разговарям.

Аз му се намръщих, но тогава осъзнах какво каза. Прехвърлих мръщенето си към Тами.

— Чакай малко! Ти си член на терористична организация?

Тя се намръщи, приглаждайки полата си.

— Приличам ли ти на такава?

Имайки предвид какво бе преживяла, помислих си, че изглежда доста добре. Но това не значеше, че щях да се съглася с нещата, които правеше.

— Какво, по дяволите, си мислеше?

— Мислех си, че трябва да измъкна сина си оттам! Но след като освободих Джеси, той започна да ме моли да се върне, за да вземе някои приятели. И тогава те имаха приятели, след това приятелите имаха приятели... И понякога защитните заклинания не са единствената пречка, особено когато се разбра, че мога да ги преодоляя. Кръгът започна да ми поставя разни глупави капани, така че аз започнах да използвам експлозивни и... всичко излезе извън контрол.

— Оу.

Премигнах и осъзнах, че ми е трудно да припозная лудия терорист в жената, която познавах. Разбира се, вероятно пред нея стоеше същия проблем с мен.

— Но Кръгът постави капан и аз се хванах и сега те искат от мен имената на всички, които са ми помогнали да намеря дом за децата. А аз няма да им ги дам. — Тя се загледа малко по-дълго в Марлоу. — Не ме интересува какво ще ми направите. Вие, проклети вампири, може да ме пресушите до капка, но няма да ви кажа проклетите...

— Не за това си тук — казах й, намесвайки се. Да проявиш дух е едно; да обидиш Сената е нещо коренно различно. Аз вече достатъчно бях направила по въпроса и за двете ни. — Искам да видя Мирча — казах на Марлоу, придърпвайки Тами зад себе си.

— Той е неразположен.

— Вече ми каза това. Въпреки всичко искам да го видя.

Изражението на Марлоу стана безизразно с ужасяваща скорост, която понякога бе типична за вампирите.

— Не — каза ми той сериозно. — Не мисля, че ще стане.

— Къде е той — настоя Алфонс.

Той и Сал благоразумно бяха стояли настрана, но сега излязоха напред. Един от гардовете на Сената тръгна да ги пресрещне, но Марлоу махна с ръка и той отстъпи.

— Той трябваше да бъде преместен в по-добре охранявана зона. — Марлоу ме погледна. — В момента имам нужда от всеки агент; нямам човек, който да пази лорд Мирча.

— Да го пази?

Тази дума нямаше никакъв смисъл, когато ставаше въпрос за Мирча. Той беше вампир първо ниво. Те ходеха там, където си искаха.

— За какво говориш?

— Мирча се опита да си тръгне, предполагам, че за да те открие. Но той не контролираше напълно способностите си. Ние не знаехме какво може да направи, ако избяга сред хората в това състояние. — Марлоу изгримасничи. — Той не беше... особено доволен, ако някой не задоволи желанието му. Имам шестима мъже в критично състояние, които могат да свидетелстват за това.

Преглътнах и се опитах да си придам безразлично изражение. Не мисля, че успях. Когато Мирча мислеше трезво, той ме отпрати. Ако сега се опитваше да ме проследи, това означаваше, че нещата се бяха влошили по-бързо, отколкото очаквах.

— Къде. Е. Той? — повтори Алфонс. — Не ме карай да изям лицето ти. Сал сграбчи ръката му, докато Марлоу само го погледна раздражено. Той определено не смяташе, че Алфонс е особено интелигентен. Това беше мнение, което бях готова да споделя. Да предизвикаш, който и да е от членовете на Сената, никак не бе умно, но да опонираш на шефа на шпионите, си беше чисто самоубийство, особено за някой, който бе едва трето ниво вампир.

Когато Марлоу го игнорира, Алфонс изръмжа.

— Контролирай слугите си — каза Марлоу — или аз ще го направя.

Отне ми около момент, преди да осъзная, че той говореше на мен. Нямаше никакъв смисъл. Алфонс не беше мой подчинен. Алфонс беше... о, по дяволите.

— Ти се отнасяш към мен така, сякаш съм втората след Мирча, така ли? Думите излязоха от устата ми, въпреки че се бях вцепенила.

— Той те определи за такава, когато все още беше с... разума си — каза Марлоу.

Добре, това беше лошо. Много, много лошо. И обясняваше много от нещата, включително и това защо досега Консулт не бе наредила да ме затворят в някоя килия, но това беше единственото предимство. Технически Мирча можеше да посочи всеки, който поиска, за втория след него и той щеше да говори от името на фамилията в случаите, в които господарят не можеше да направи това за известно време. Това беше позицията, която Алфонс имаше при Тони. Но защо, по дяволите, Мирча бе избрал мен? Той имаше огромен персонал в къщата си във Вашингтон, без да споменавам огромната фамилия от последователи, всеки от които щеше да има повече смисъл като временен защитник. Аз не можех да защита фамилията, което беше втората ми отговорност. Аз дори себе си не можех да опазя жива! Какво си е мислел, дявол да го вземе?

Облизах устни. Това беше издайнически жест, който щеше да ми спечели едно плясване по врата от Юджийн, но те бяха толкова сухи, че не можех да говоря изобщо. Но явно нищо нямаше намерение да излезе от устата ми.

— Разбира се, че го е направил — каза Сал.

Усетих желязна прегръдка през рамената си. Тя казваше: да не си посмяла да се откажеш и да ни опозориш всички. Леко изправих гръб и силата на прегръдката отслабна дотолкова, че да мога да се освободя от нея с едно леко движение.

— Господарят и Пития сформираха алианс.

Изражението на Марлоу ясно показва какво мисли за това, но тогава заговори Консулт и вече мнението на другите нямаше никакво значение.

— Тогава можеш да говориш от негово име — каза тя.

Преместих се малко по-близо, но спрях преди отражението от роклята ми да докосне масата. Съмнявах се, че малките светлинки

щяха да я наранят повече от ухапване от бълха, но нямах никакво намерение да пробвам. Вероятно и сама щях да се справя с това.

Погледнах красивото бронзово лице.

— Защо лорд Мирча е бил затворен?

— Както ти казахме — за негова защита. Той не можеше да се контролира, без да причини щети. Капанът също така ни позволи да не го наблюдаваме постоянно.

— Капанът? Имате предвид, че сте пъхнали в...

— Нямахме избор — каза Марлоу бързо. — Нищо друго нямаше да го спре.

Алфонс изпсува, а аз прехапах устни, преди да кажа нещо, след което вероятно нямаше да оцелея, за да съжалявам за казаното. Но въпреки усилията ми, усетих как пулсът ми се ускори до небесата. Тя говореше за нещо подобно на магическата клетка, която Франсоаз се бе опитала да използва върху Греите. Тя бе създадена за опасни престъпници, което означаваше, че създателят ѝ със сигурност не бе си дал труда да подсигури, какъвто и да е комфорт — или пък да накара престъпника да изгуби съзнание. Безцеремонният коментар на Консула означаваше, че Мирча е сам-самичък в един празен свят, като бавно полудяваше, без какъвто и да е било комфорт — без да има с кой да поговори, без да има кой да го докосне. Нищо. Не можех и да се сетя за по-лоша съдба.

— Ще приемеш ли цялата тази лайнарска работа? — просъска Алфонс в ухото ми. Юмрукът му бе свит и той изглеждаше като човек, който скоро щеше да изпадне в амок. — Защото аз...

Настъпих го по крака силно и внезапно той млъкна.

— Не.

Погледнах Консула отново.

— Мирча трябва да бъде освободен. Веднага.

Тя леко наклони глава.

— Съгласна си да изпълниш проклятието?

— Не съм казвала това.

— Тогава той остава там, където е — каза тя бездушно. — Не можем да го излекуваме. В затвора не може да нарани никого, включително и себе си.

— Той се е разболял! Проклятието го е подлудило.

— Факт, който ти можеш да поправиш, ако решиш. — Гняв пробяга по това обикновено безизразно лице. — Ако той не те бе назвал за глава на семейството, щях да наредя да те затворят с него в някоя стая и всичко щеше да свърши!

— Ако Мирча искаше това, той нямаше да ме назове за свой заместник — изтъкнах, като мислех усилено. И просто така изведнъж осъзнах защо той ме бе отпратил, защо той бе предприел единствената стъпка, за която беше сигурен, че няма да позволи на Консула да ни изправи един срещу друг. — Той се страхува, нали?

— Какво? — Алфонс очевидно се бе объркал, но Сал изглеждаше замислена. Започнах да се чудя кой в действителност беше лидерът в това партньорство.

— Сега ти си Пития — каза тя бавно. — А проклятието кореспондира със силата. — Очите ѝ внезапно се разшириха. — О, по дяволите.

Всичко ми просветна. Никога не съм мислила, че Сал е глупава. Дори напротив, тя се досещаше за нещата много по-бързо от мен.

За да може да разбере и Алфонс, аз обясних.

— Когато Мирча е поставил проклятието върху мен, той е бил най-могъщата страна от всички, които са били замесени, така че то е било под негов контрол. Предполагало се е, че то ще бъде вдигнато, преди да стана Пития, но това не се случи. И сега Мирча се страхува, че моята сила ще превземе неговата. Така че, ако изпълним проклятието, той ще бъде мой слуга, а не аз негов.

Алфонс изглеждаше като някой, който е бил замерян с тухли. Оставих го да проумее нещата и се обърнах отново към Консула.

— Тони има портал — казах ѝ аз грубо. — Той го използваше за своите контрабандистки дейности. Може да го използвате да пратите Мирча във Феерия, където ефектът на проклятието ще отслабне. Там той ще може да се контролира.

— Феите няма да го позволят.

Красивата маска бе отново на мястото си, толкова перфектна, че почти си помислих, че съм си въобразила предишното ѝ състояние.

— Тъмните ще го приемат. Аз имам уговорка с краля им. А един от неговите слуги е на разположение да ескортира Мирча до двореца, така че никой няма да го нарани по пътя. Всичко, от което имаме нужда, е сила, с която да захраним портала.

Сръчках Били метафизически. Съмнявах се, че има смисъл да го питам дали ще стане гледачка на една фея с ужасен нрав, но просто нямах избор. Не вярвах на Радела.

— Убеди се, че тя няма да измами Франсоаз — казах му.

— И как ще направя това?

— Тя може да те чуе — напомних му. Поради някаква причина тя никога не бе имала проблем с това, дори и в нашия свят. — Кажи й, че сделката ще приключи, ако пробва нещо.

Били се измъкна наполовина от огърлицата и ми се ухили.

— Това е добра възможност.

— И не спори с нея!

— Разбира се, че не. — Той се направи на обиден.

— Това няма да реши проблема по своето съществуване — настоя Консултът, игнорирайки моя разговор сама със себе си. Главата на змията зад нея се разгъна, дълга, бавна вълна, която се понесе надолу по бляскавия кафтан. Не знаех дали това значи нещо, така че го игнорирах.

— Работя върху окончателното решение на проблема.

Надявах се, че нямаше да се стигне дотук, имайки предвид как тя щеше да ми отговори, но просто нямах други възможности.

— Има контрараклиниране.

— Няма. Всичките ни експерти са единодушни относно това.

— Тогаваше вашите експерти грешат. Контрараклинирането се съдържа в Кодекса на Мерлин.

Марлоу ме гледаше с увеличаващо се разбиране. Той беше там, когато кралят на тъмните феи ми възложи да намеря проклетото нещо, когато открих, че има начин да се измъкна от проклятието.

— Намерила си го — каза той меко.

Поклатих глава.

— Не още. Но знам как да го взема.

— Ти ще ми кажеш — проговори Консултът. Това не беше въпрос. — Аз ще изпратя хора да го вземат и ако казваш истината, ще заповядам да освободят лорд Мирча. Ти ще останеш тук, докато ми донесат Кодекса.

— Вие не разбирате — казах аз, опитвайки се да говоря спокойно. — Той не е някъде, той е някога! Аз съм единственият

човек, който може да го вземе. Работих върху това повече от две седмици.

Консултът просто ме гледаше. За момент се уплаших, че тя можеше да изпадне в едно от нейните състояния на безвремие, което можеше да продължи от няколко минути до няколко дни, но тогава тя премигна.

— Защо да ти вярвам, че искаш да помогнеш на един от нас?

— Един от вас? — Махнах раздражено с ръка. — С изключение на нещото с пиенето на кръв, на практика аз съм една от вас!

Върху лицето ѝ се появи усмивка, която никога преди не бях виждала. След като я погледнах, се надявах, че ще е последната.

— Ако това беше така, ти отдавна щеше да си мъртва заради неподчинението си!

И така започнаха смъртните заплахи. Определено бележехме напредък.

— Ако исках да нараня Мирча, защо да идвам тук? — попитах. — Какво по-лошо наказание можех да му наложя в сравнение с това, което вече му е наложено? Ако исках той да страда, просто щях да стоя настрана. Така че вие знаете, че искам да помогна.

— И какво искаш в замяна?

Най-накрая стигнахме до същността на въпроса.

— Искам Тами да бъде освободена и обвиненията срещу нея да отпаднат.

— Каси!

Чух възбуденият шепот на Тами зад гърба ми, усетих как очите ѝ прогаряха дупка във врата ми, но преглътнах думите, за които знаех, че тя се надява да чуе.

Тя искаше да настоявам да се премахнат училищата, където маговете ходеха, но аз бях по-наясно с нещата. Консултът можеше и да направи нещо относно един затворник, но да се опита да промени цялостната политика на Кръга, бе абсолютно невъзможно. Тя нямаше такъв авторитет и да моля за нещо, което не можеше да направи, само щеше да ме накара да изглеждам така, сякаш не исках да помогна на Мирча в действителност. Вече бях поискала повече, отколкото си мислех, че мога да получа — да поставя като условие отпадането на обвиненията вместо простичкото освобождаване на Тами. Нямаше да успея да постигна нищо по-добро. Не и тази нощ.

— В замяна аз ще използвам контразаклинанието и ще освободя лорд Мирча от проклятието — продължих.

Този път Консултът не премигна.

— Добре. Но ще вземеш един от нас с теб.

— Планирах да взема Алфонс... — започнах аз, но тя ме прекъсна.

— Не. Сенатор.

Страхувах се от това. Защо само да освободи Мирча, при положение че имаше възможност да сложи ръка на Кодекса? Само че това нямаше да стане. Не бях преминала през всичко това, за да дам толкова сила в ръцете на вампирите. За щастие, тя не бе назовала никой сенатор. Усмивнах се и дори не се опитах усмивката ми да е по-мила от нейната. — Дадено.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Аз се приземих върху покрива на Данте две седмици по-рано в миналото и почти припаднах. Краката ми бяха върху бетон, но полата ми се развяваше от лек вятър. Сграбчих едната страна на кулата, толкова силно, че си одрах кожата, леко треперейки и тогава осъзнах, че още няколко инча вляво и щях да се приземя в нищото. Но това не се случи, бях успяла и след няколко секунди се опитах да пусна голата скала и да се огледам наоколо. Всичко бе някак си странно тихо: шумът от трафика бе приглушен и нямаше никакви доловими звуци от битка. Всичко изглеждаше нормално, светлините на стриптийз бара блещукаха в далечината, осветявайки допълнително осеяното със звезди небе. Но внезапно ме удари порив на вятъра от основата на кулата, толкова силен, че ме накара да отстъпя крачка назад, а заедно с него се появи миризмата на барут и озон. Изглежда, бях на правилното място.

Премествайки се внимателно към края на покрива, видях простиращия се отдолу паркинг, който разкриваше картина на пълен хаос. Синият дим се бе разсеял от едната страна и се виждаха изгорели и надупчени коли, голям брой видимо мъртви тела и Томас, стоящ начело на тълпа любопитни зяпачи. Той изглеждаше като Оби-Уан, докато плъхолаците се изтегляха през задната врата, оставяйки кървава следа по земята. От другата страна на паркинга, по-далече от улицата, бе започнало почистването. То бе прекъснато за кратко от един вампир, който притича през паркинга, размахвайки яростно ръце, а от задната част на якето му се издигаха пушеци. Мирча се тръгна, за да се намеси, докато още вампири се изсипаха от няколко сребристи лимузини от далечната страна на казиното. Мирча подчини полуделия вампир само с една дума, а няколко други скочиха към него с одеяла, потушавайки пламъците. Малко след това видях себе си, Франсоаз и една блестяща точка, за която предположих, че е феята.

Освен Мирча никой друг явно не забеляза тяхното заминаване. Повечето от неговите вампири бяха прекалено заети да гасят

пламъците — когато всяка една заблудена искра може да бъде смъртоносна, трябва да внимаваш особено много. Огледах се към другите места на кипяща дейност и забелязах, че всички са доста разсеяни. Томас говореше с две ченгета, докато Луис-Цезар подкрепяше по-младата моя версия, за да мога аз да споря с Приткин. Това беше добра възможност, която трябваше да използвам.

Пренесох се зад Мирча.

— Липсвах ли ти?

Той завъртя глава, а очите му се разшириха. Погледна към мястото, където моето друго аз се беше изпарило, след което отново погледна назад.

— Какво е това?

Огледах го набързо. От височината на покрива не можех да кажа това, но той изглеждаше малко поопърпан. Якето му бе изгорено по дължината на целия гръб, а отзад се вееха малки парчета черен плат подобно на ленти за Хелоин. Половината му коса се бе измъкнала от лентата, която я придържаше, падайки върху част от едната му скула, а върху брадичката си имаше пепел. Поне ризата изглеждаше добре: тя бе направена от тежка китайска коприна с малки клечици за закопчаване вместо копчета и изглежда, че бе предпазена от изгарянето от якето му.

Малко петно пепел изпъкваше силно на фона на кремавата коприна. Протегнах се да го изтупам, но той се отдръпна.

— Трябва да тръгваме — казах нетърпеливо.

Вероятно имахме само секунда преди някой, който не трябваше, да ме види.

Отново се протегнах към него, но изведнъж той вече не беше на мястото си. По дяволите! Бях забравила колко бързо могат да се движат вампирите.

— Коя си ти? — Гласът дойде отнякъде зад мен.

Аз се завъртях толкова бързо, че полата ми се оплете в краката ми. Леко се препънах, но бързо се овладях, преди да се просна на земята. Но косата ми се освободи от шикозния кок, който Сал бе успяла да направи, падайки в очите ми. Отметнах я настрани и огледах внимателно асфалта за падналите фиби. Казах й, че това няма да сработи особено. Елегантността и аз определено не бяхме на една и съща вълна. Най-накрая успях да намеря дузина изпадали фиби и ги

вдигнах, опитвайки се да ги задържа, без да разсипя препълнената си чантичка. Марлоу бе претърсил съкровищницата на Сената и бе донесъл една огромна чанта, пълна с бижута, която в момента се опитваше да измъкне рамото ми от ставата. „Преносимо богатство“, обясни той, когато го попитах защо трябва да се разхождам с купчина камъни, пред които диамантът на Надеждата изглеждаше невзрачен. „По време на революцията хората са искали да притежават нещо, което лесно да се транспортира извън страната.“ Можех да поспоря относно леснотата на транспорта, но нямаше да се оплаквам. Просто се надявах, че ще са достатъчни. За съжаление камъните и пистолета ми не бяха оставили място за четка за коса.

— Имаш ли гребен?

Вероятно трябваше да изглеждаме представителни за работата, която ни предстоеше. По начина, по който стояха нещата сега, се съмнявах, че щяха да ни допуснат дори до вратата.

Когато Мирча не отговори, погледнах нагоре и видях, че той държи нещо и то не беше гребен.

— За какво ти е това?

— За теб, ако не ми кажеш истината.

— Вече имам оръжие — казах му объркано. Какво си мислеше, че щях да правя с това нещо? Това не беше пистолет; то беше пушка M16. Нещото беше ужасно голямо.

И беше насочено към мен.

— Оу.

Внезапно получих прозрение. Пуснах фибите и вдигнах ръце. Но оръжието, насочено към гърдите ми, не промени положението си.

— След всичко, през което премина, е обяснимо да си малко объркан — казах. Определено не бях помислила за това по-рано. — Но аз съм тук, за да помогна. Моля те, поemi ръката ми и ще ти го докажа.

Единственият отговор на Мирча бе да отстъпи няколко крачки назад. Може би, за да има по-добър изглед за стрелба. Зад него няколко от вампирите му вдигнаха поглед от гасенето на пламъците и ни видяха. Просто страхотно.

— Остави магията си за някой друг — каза ми той. — Няма да се подам толкова лесно.

— Не използвам... — започнах аз, но той отново се изпари, преди да мога да довърша.

Отне ми около минута преди да го забележа край една от лимузините в другия край на паркинга. И не, да го оставя да замине нанякъде, определено не беше добра идея.

Пренесох се, но през кратката секунда, която ми бе необходима, за да отида там, той беше изчезнал. Отворих едната от вратите на колата, за да проверя дали не е вътре, когато видях да се отразяват в стъклата две петна, които се движеха зад мен. Пренесох се отново преди вампирите да ме сграбчат и се озовах отново близо до мястото, където започна всичко. Започна да ми прилошава — и това не беше добър знак. Особено в случая, когато дори не бяхме успели да направим това, което трябваше.

Огледах се наоколо, опитвайки се да намеря Мирча и почти се блъснах в него. И двамата отстъпихме назад и тогава забелязах, че оръжието бе изчезнало. Може би, си беше припомнил, че няма нужда от него, за да ме убие. Или, може би, бе решил да ме остави да му обясня.

— Слушай — казах. — Аз просто искам...

Той хвърли в лицето ми някаква отвара. Устата ми бе отворена и аз се задавих с отвратителната смес. Тя беше зелена и мазна и капчици от нея потекоха по брадичката ми и покапаха по огърлицата на Били. Чудесно. Нещото имаше толкова много дупчици и пукнатини, че вероятно никога нямаше да мога да я почистя.

Когато най-накрая премигнах достатъчно пъти, за да отстраня част от отварата и да мога да виждам, открих, че Мирча ме гледа, полуобъркан, полуядосан.

— Това трябваше да отмие магията — каза той, сякаш си говореше на себе си.

— Вероятно щеше, ако имаше такава! — казах яростно.

Той отново изчезна.

— По-добре се надявай това да не оставя петна! — извиках аз към мястото, където Мирча стоеше допреди малко, точно преди една ръка да се увие около гърлото ми.

— Трябва да си много могъща — прошепна той, а дъхът му погали ухото ми — за да не подейства отварата.

Аз се пренесох от почти задушавашката ме ръка и се появих зад него.

— Ще останеш ли на едно място поне за една минута?!

Мирча се обърна отново толкова бързо, че ми беше трудно да го проследя и ме сграбчи за гърлото. Въздъхнах с облекчение.

— Благодаря ти — казах искрено и ни пренесох преди някой друг да забележи играта ни на криеница.

Минута по-късно се оказах притисната до една твърда, студена тухлена стена. Тялото ми ме уведомяваше, че явно бях направила прекалено много пренасяния за кратко време, и аз почти се свлякох в една локва, а обувките ми се напълниха с киша. Да не споменавам и захвата на Мирча около шията ми, който се бе стегнал малко повече, отколкото трябваше.

— Къде сме? И коя си ти?

Не можех да го видя много добре, но определено звучеше вбесен.

— Кога сме, а не къде? — поправих го аз.

Валеше лек сняг, който полепваше по миглите ми. Не можех да видя особено много, тъй като тялото му ми препречваше погледа, но нощта бе влажна и студена, а не топла и суха, а под краката ни имаше калдъръм, а не асфалт. И съдейки по замайването, което ме бе обхванало, явно ние се бяхме върнали поне няколко века назад в миналото.

— И ти знаеш коя съм аз.

— Ти не си моята Касандра.

Тонът му бе равен и режещ. Такъв, какъвто никога не бях чувала или поне не спрямо мен.

— Тогава коя съм аз?

Наистина ми се искаше поне за минута улицата да се спре на едно място, за да мога да си поема отново въздух, за да помисля.

— Ти си магьосник, който използва илюзия, която ако не прекратиш — ръката му се стегна още повече — аз ще я премахна.

Преглътнах и се отпуснах в ръката му. Чудех се колко още време щях да издържа, колко още щеше да се стяга хватката му, преди да спра да успявам да преглъщам, преди да спра да дишам. Изглежда, това нямаше да отнеме много време, но не можех да измисля нищо, с което да го накарам да отпусне захвата си. Никога не ми беше хрумвало, че Мирча ще ме сбърка с някой от хората, с които сме във война. Защото аз го разпознавах инстинктивно, не можех да го сбъркам и просто смятах, че и той ще се чувства по същия начин.

Явно бях сгрещила.

Можех да усетя пръстите му около гърлото си и знаех, че трябва да кажа нещо, да направя нещо, веднага. Но аз не можех да се пренеса отново, не и толкова скоро, не и когато паниката и изтощението бяха завладели съзнанието ми. И бях сигурна, че ще припадна, преди да успея да измисля нещо, което можеше да го убеди да изчака минута преди да ме убие... Ръката на Мирча внезапно се отпусна и аз се задъхах, пред очите ми танцуваха малки черни точки, докато се борех с всички сили да си поема въздух през израненото си гърло. Усетих как повдига брадичката ми и отмята косата от лицето ми, но тези жестове бяха прекалено тривиални в сравнение с асфиксията. Нежни пръсти проследиха няколко леки белега по шията ми, успокоявайки ме.

— Откъде имаш това?

Гласът му бе немощен, но аз не бях сигурна дали това беше той или аз. Ушите ми все още звъняха или от пренасянето, или от цялата тази работа с душенето, не бях много сигурна. Отне ми няколко секунди, за да разбера за какво ми говореше. И тогава разбрах защо ме бе освободил, защо вероятно нямаше да умра тази вечер — или поне не от неговата ръка. Облегнах се на тухлената стена, толкова облекчена, че бях готова да се разсмея, само че прекалено много ме болеше гърлото.

— Къде?

Гласът му сега беше по-силен, по-настоятелен; може би, той се бе съвзел от шока. Погледнах го, с ръка върху израненото си гърло.

— Къде си мислиш, че е било? — просъсках.

Белезите от ухапване бяха като отпечатъците; те бяха уникални. Аз бях носила белезите от ухапването му в продължение на дни, подобно на дамга. Може би, това беше и главната причина Алфонс, Сал и Консулт, по нейния си начин, да бъдат толкова отзивчиви. И ако те ги бяха разпознали, то и Мирча със сигурност беше.

— Това е моят знак, но аз не съм те белязвал досега.

— Не си ме белязал все още — поправих го.

Нямаше начин как да скрия факта, че съм от неговото бъдеще. Неговата Каси не можеше да пренася хора в пространството. Така че вече бях направила достатъчно. Въпросът беше в това да не се издавам повече.

— Защо не ми каза? Можех да те нараня!

— Можеше?

Той отново ме докосна. Силни пръсти се заровиха в косите ми, разтривайки врата ми, проследявайки внимателно зарасналите белези, докато повече не можех да търпя. Не усещах болка, но не ми беше приятно да докосва двете малки подутини, които бяха останали. Те бяха доста очевадни, поне за мен. Явно и той ги бе забелязал, защото наклони глава и ги целуна, внимателно, леко, устните му бяха меки и горещи срещу малките белези.

Това не бе особено чувствено докосване, но тялото ми реагира веднага, а в кръвта ми нахлу голямо количество адреналин. За една минута пръстите ми се вкопчиха в палтото му, без да се интересуват от студа или от това, че миришеше на пушек, или от това, че по врата ми се стичаше нещо лепкаво и зелено.

— Те все още са там — казах, треперейки, докато той проследяваше дължината на шията ми.

— Винаги ще бъдат там — промърмори той. — Ти си моя. Те съобщават този факт на всички, които те видят.

— Щеше да бъде по-добре, ако просто ми бе подарил пръстен — казах, останала без дъх. — Да не споменавам и факта, че първо можеше да ме попиташ!

— Аз съм джентълмен, дулчеата — каза той укорително. — Никога не бих посетил дома на жена — или глава, или тяло — ако не ме е поканила.

— Но аз не бях... — започнах и спрях.

По онова време не му бях дала изрично разрешение, но и не го бях изхвърлила от леглото. И когато накрая се бяхме сборили, Мирча просто бе напуснал.

— Както си и мислех — промърмори той и ме целуна.

И чувството, което ме обхвана, бе топло, влажно и необходимо като вода. Усетих се как отвърщам на целувката с ентузиазъм, след което смътно си помислих, че това не прилягаше много на дама, но явно той нямаше нищо против. Докато ме целуваше, се замаях, по тялото ми се разпростря горещина, сякаш бях пила нещо рядко и странно, и пристрастяващо. Толкова пристрастяващо, че ми отне малко повече време да осъзная, че не влизаше в плана да подхранвам проклятието.

Отдръпнах се с натезали гърди, а студеният въздух прободеше голата ми кожа. Присвих раменете си срещу студа и потиснах

излизането от устата ми на звук, който щеше да бъде оприличен на стон.

— Можеш ли да не правиш това? — прошепнах аз. И така ми беше достатъчно трудно да мисля, без да се изливат в кръвта ми купища хормони.

— Защо? — Той очевидно изглеждаше озадачен.

— Защото ние не сме... ние няма... Много е сложно всичко, разбираш ли?

Мирча беше способен да казва много неща чрез леки лицеви движения, много повече, отколкото можех да разбера от един цял разговор с него. В момента той бе повдигнал саркастично вежда.

— Дулчеата, единствената възможност да оставя някога подобен знак, е, за да накажа или за да изявя правата си върху някого.

— Може би аз...

— А когато става въпрос за наказание, не се храня от врата.

Преглътнах и замълчах. Нямах да спечеля по този начин. Ако продължах да говоря, той скоро щеше да измъкне цялата история от мен. И, може би, това нямаше да има значение, но можеше и да има. Защото нямаше толкова много хора, които да могат лесно да приемат това наказание, което го очакваше, без да се опитат да го избегнат. Той нямаше да успее, но вероятно щеше да промени времето.

Огледах се наоколо, но нямаше никой. Можех да виждам поради светлината, която се процеждаше от няколкото премигващи фенери от едната страна на близкия вход. Те бяха прикрепени към къща, която беше плътно долепена към съседната сграда от тази страна на улицата. Никоя от другите къщи нямаше фенери и сенките се движеха по пердетата на техните прозорци. Това плюс факта, че силата ми ме бе отвела там, където трябваше да бъда, означаваше, че вероятно това е мястото.

— Има парти тази вечер — казах, опитвайки се да се успокоя, докато всеки мой нерв крещеше „сега“ и „побързай“, и „той е там“.

Мисълта, че Кодексът може да е само на няколко ярда от мен, беше достатъчна, за да разбърка мислите ми и без помощта на Мирча.

— Няколко тъмни мага ще продадат тази вечер една книга със заклинания. Трябва да влезем вътре и да я купим или откраднем преди някой друг да я е взел или...

Мирча внезапно ме придърпа към себе си и ни притисна отново към стената.

— Не е сега времето... — започнах аз.

В този момент въздухът започна да пука и да се раздира, сякаш всички светкавици в Европа бяха решили да се стоварят върху нас по едно и също време. Имаше порив на вятъра и светът се изкриви по ужасен начин. Секунда по-късно се чу оглушаващ пукот, последван от проблясък на виолетова светлина и по средата на тясната улица се появи богато украсена лодка, която бе толкова голяма, че корпусът почти остърга сградите от едната страна.

Аз се втрених в нея. Около кораба танцуваха послеобрази от внезапната буря, която бе изхвърлила лодката по средата на улицата просто ей така. Можех само да си помисля, че „да, това е мястото“ преди Мирча да ме дръпне в сенките на една почти несъществуваща алея между две наклонени сгради. Погледът му бе яростно сериозен.

— Къде сме?

— Париж, 1793 — казах аз, опитвайки се да не се задъхам, за да може да ме чуе.

Трябваше почти да чета по устните му, за да го разбера, поради симфонията от ударни инструменти, която звучеше в ушите ми.

— Или поне така се надявам.

Мирча остана притихнал за момент, за да схване ситуацията.

— Защо? — попита той накрая.

— Казах ти. Отиваме на парти.

Над рамото му наблюдавах как от баржата се спусна рампа, която опря в заледената улица. Тя беше червена като корпуса, върху който червеното оформяше фон за множество спирали от златно, синьо и зелено, които накрая очите ми разпознаха като огромен дракон. Издяланата му муцуна оформяше носа на кораба, а с ноктите на предните си два крака държеше блестяща златна топка, поставена почти като прожектор. Дългото му подобно на змия тяло се простираше по цялата дължина на страничната част на корпуса и завършваше в бодлива опашка близо до носа. Нямах нито гребла, нито платна или други приспособления за придвижване, така че нищо не можеше да обясни как този кораб се приземи между къщите без никаква вода наоколо.

Четирима огромни мъже в златно снаряжение слязоха по рампата. Техните брони бяха покрити изцяло с малки люспи, които имитираха тези на дракона. Те заеха място от двете страни на рампата, двама по двама, носейки дълги копия като почетни стражи. Тогава от драконовия корем се появи малко летящо кресло с още по-мъничка жена в него. Нейните невъзможно малки крака бяха обути в сатенени обувки с цвета на лотус и нямаше нужда да се питам защо креслото левитираше, тъй като нямаше начин това миниатюрно същество да успее да удържи дори собствената си тежест.

На пръв поглед тя изглеждаше безпомощна подобно на натруфена кукла, която бе задвижвана от нейните прислужници. Този образ контрастираше рязко със силата, която се излъчваше от нея подобно на малка супернова, заливайки улицата с невидима, но почти задушаваша мощ. Гардовете бяха просто шоу; тази красавица нямаше никаква нужда от защита.

— Коя е тази? — успях да попитам.

— Минг-де, императрицата на китайския двор — почти същото като нашия Консул — прошепна Мирча, дъхът му замръзна във въздуха точно пред лицето ми.

Наблюдавах украсените с камъни дракони върху роклята на Минг-де, които се увиваха, усукваха и гърчеха по начин, за който първоначално си бях помислила, че е резултат от играта на светлината, хвърляна от фенерите. Но не, един малък златен дракон пробяга по подгъва на полата ѝ, блещукащ на фона на пурпурната коприна и аз осъзнах, че те имат собствена воля.

— Но как се появи тук?

— Чрез пътуване по лей линиите — каза Мирча, докато бляскавата процесия влизаше вътре.

— Какво?

В този момент се появи нова светкавица, този път зелена, последвана от такъв грохот, че подскочих. Премигнах и когато погледнах отново, видях огромен сив слон със златно седло точно до кораба на Минг-де. Слонът явно нямаше толкова място, колкото му се искаше, и той нададе ужасяващ рев на протест. От задната част на баржата се подаде главата на един пазач и викна нещо, след което огромният кораб започна да се движи напред, докато не удари стълба на лампата и трябваше да спре. Всичко това започваше да изглежда

като парти, гостите на което не бяха помислили особено за паркирането.

След малко слонът коленичи и от него слезе група индийци. Те носеха великолепни дрехи от сини и зелени паунови пера, въпреки че на пръв поглед нищо не се движеше. Между тях бяха накичени толкова много скъпоценни камъни, колкото имах в чантата си, а сапфирът върху тюрбана на един от мъжете бе голям колкото юмрука ми. Но явно те се бяха подготвили за аукциона, защото когато се насочиха към входа, зад тях се понесе едно летящо килимче, което носеше сандък. Усетих как стомахът ми се преобръща. Ако това бяха тези, които ще наддават, имах сериозен проблем.

— Добре. Какво става? — попитах аз.

— Махараджа Паринда от Индийски Дурбар. Подобно на нашия Сенат — обясни Мирча. — Мисля, че жената е Газала, втората след него.

— Но как са пристигнали тук?

— Дошли са с помощта на лей линиите.

— Това го каза и преди. Не ми помагаш особено.

Мирча повдигна вежда.

— Никога ли не си използвала лей линия?

— Дори не знам какво значи това.

— Наистина ли? Напомни ми да ти покажа някой ден. Мисля, че ще намериш преживяването за... ободряващо.

Гледах го и наистина силно се опитвах да си спомня за какво си говорихме. Устата му се разтегна в странна полуусмивка, по-ранното му напрежение бе забравено или по-скоро добре маскирано.

— Ще бъда щастлив да ти разясня за какво точно става въпрос малко по-късно. Но засега ще оценя малко по-подробно обяснение относно факта защо сме тук.

— Ще наддаваме за книга със заклинания. Ти току-що видя нашите съперници.

Мирча ме погледна скептично.

— Познавам Минг-де добре, но само защото веднъж бях връзката на Сената с нейния двор. И съм срещал само веднъж Паринда, защото и двамата имаме репутацията на личности, които рядко излизат извън пределите на собствените си земи. Ако те искаха такъв предмет, щяха да изпратят техен слуга.

— Е, явно са решили друго — казах, ровейки из остатъците от якето на Мирча, докато не намерих кърпичка.

Опитах се да изтрия, колкото се може повече от това, което той бе хвърлил върху мен; за щастие по-голямата част от отварата беше засъхнала и повечето от нея просто се разпадна на прах.

— Поне няма миризма — казах тъжно.

Мирча взе кърпичката и започна да трие зелената течност по врата ми. Кокалчетата му едва ме докосваха и дори тогава се усещаха през сатенения плат на кърпичката. Това бе едно странно усещане, близко до докосването, но не точно, достатъчно топло, но и незабележимо. Тогава Мирча промърмори, усилвайки леко натиска, толкова, че да мога да усетя инициалите, избродирани върху парчето плат.

— Защо се върна за мен? Не съществувам ли в твоето време? Дефинирай „съществувам“, помислих си, докато малкото квадратче ме почистваше, слизайки надолу, а краищата му докоснаха гърдите ми.

— Консулт нямаше да ме остави да дойда сама тук — въздъхнах аз. Когато си говорехме с Били да взема Мирча със себе си, той все още бе относително с ума си или поне дотолкова, доколкото му позволяваше проклятието. Но ако Консулт бе толкова отчаяна, че да заповяда да го затворят, то тогава той не можеше да ми помогне. А аз наистина се нуждаех от компетентна помощ.

Ако Мирча умреше, нямаше съмнение, че Консулт щеше да ме обвини за това. И за разлика от Кръга, които явно имаха достатъчно много проблеми, за да се съсредоточат само върху залавянето ми, то тя щеше да ме превърне в единствения си враг. Ако ме искаше мъртва, бях абсолютно сигурна, че щях да умра. Много бързо.

— Можеше да избереш друг сенатор — изтъкна Мирча.

Не можех да измисля убедителна лъжа, докато по тялото ми пробягваха тръпки, които следваха ласките му с огромна страст.

— Другият „ти“ беше зает — казах, сграбчвайки проклетата кърпичка и отдалечавайки я от себе си, преди да загубя остатъка от разума си. Така нямаше да стигнем доникъде, а аз не бях мазохист.

— За нещо толкова важно със сигурност щях да успея да намеря време — каза Мирча тихо.

И да, нямаше никакъв начин той да прати някой друг да се погрижи за нещо, което го засягаше толкова лично. Но все още няхах

намерение да му казвам нищо.

— Просто ще трябва да ми се довериш — казах му.

— Дори и след като ти няма да ми направиш същата услуга?

Поех си дълбоко дъх и се концентрирах върху това да не почна да блъскам главата си в стената.

— Няма много повече, което да мога да ти кажа. Вероятно вече ти казах повече, отколкото трябваше. Всичко, което трябва да знаеш, е, че трябва да вземем тази книга или и двамата ще загазим много.

На Мирча му отне минута да обработи информацията. Аз бях сигурна, че той няма да остави нещата така, че няма да приеме само моята дума. Но тогава той ми подаде ръка.

— Мога ли да приема, че това е първата ни среща?

— Оу, ние вече минахме по този път — казах, преди да помисля.

Той се усмихна леко.

— Добре беше да знам това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Човекът, който отвори вратата, бе около 40-годишен с оредяваща коса под перуката, която бе килната на главата му, а в устата му се виждаха множество липсващи зъби. Той не изглеждаше като някой, който бе способен да защити един легендарен магьосник, но, може би, бе само иконом. Ние го последвахме по тесен коридор и се качихме по стълбите до библиотеката. В нея имаше богато изваяна мраморна камина, етажерки с книги на две от стените, седефени орнаменти върху корнизите от тъмно дърво и три дузини гости.

Всички ни погледнаха, когато икономът или който беше там, ни представи. Не бях чула Мирча да казва името си, но мъжът го познаваше така или иначе, въпреки че аз бях просто „гост“. Нямахме нужда да се тревожа за външния ни вид: това, че Мирча нямаше сако се прие като нова модна тенденция. Видях как няколко други мъже тайничко свалиха саката си след няколко минути, явно не искайки да пропуснат новата модна линия. Но един от тях остана равнодушен, обвит от главата до петите в дебела черна пелерина, която бършеше пода и от която се подаваше само нос. Това бе добре дошло за мен, защото хората, които можех да видя, ми идваха в повече.

Една жена се появи пред нас, носейки кошница с плетени сини, бели и червени розетки. Реших, че мога да си взема една от тях, но някак си не ми харесаха. Не можех да разбера от какъв материал бяха направени, което бе странно.

— Това е човешка коса, вероятно от хората, които са били обезглавени — промърмори Мирча.

Бързо оставих розетката на близката маса.

След минута се появи красива, тъмноока францужойка, носейки се наоколо с поднос с винени чаши. Тя подаде една чаша на Мирча и очевидно остана да чака той да приключи с тази и да му подаде друга чаша. Изглежда другата част от стаята нямаше да има късмет. Но аз забелязах, че Мирча не отпи; той просто държеше небрежно

деликатното столче на чашата с една ръка, а кървавочервеното съдържание блещукаше на приглушената светлина.

Взех една чаша от подноса и почти си я излях в устата. Течността имаше добър вкус и прочисти главата ми. Мирча ме наблюдаваше с усмивка и смени чашите ни, като ми подаде своята, която беше пълна.

— Не обичаш ли вино? — попитах, отпивайки от новото си питие с малко повече достойнство.

— При определени обстоятелства.

— Като например?

— Напомни ми да ти покажа някой път — промърмори той, докато към нашата група се присъединяваше една безумно красива жена.

Тя беше японка или поне азиатка и около нея жужаха колибри, които носеха ръчно направения ѝ шлейф. И тя беше само първата от многото. Въпреки че ние се намирахме в един тъмен ъгъл до камината, изчаквайки събитието, много хора се отклоняваха от пътя си само, за да говорят с нас. Или по-точно — да говорят с Мирча, тъй като повечето от тях едва ми хвърляха по един бегъл поглед. Забелязах, че по-голямата част от тях бяха жени и то доста атрактивни.

Не знам защо това ме изненада. Същото се случваше и в дома на Тони, когато Мирча идваше на посещение. Бях подслушала как персоналът се оплаква, че никога не са имали толкова много гости; дори вампири, които не харесваха Тони, се появяваха, за да засвидетелстват своето уважение.

Защото Мирча бе не само член на Сената, той беше Бесараб, което го определяше едва ли не като филмова звезда, поне що се отнасяше до вампирите.

Или може би рок звезда, помислих си, въздържайки се усилено да махна грубо ръката на една подобна на статуя, с кестенява коса, вещица, която тя бе поставила върху неговата. Той се отдръпна назад, преструвайки се, че иска да остави празната си чаша на полицата над камината, но неговата обожателка го последва. Устните му се разтегнаха в печална усмивка, която исках да опитам толкова много, че даже не можех да мисля. Не обвинявах посетителките. Поне не много. Мирча притежаваше способността да използва своя външен вид и репутация като предимство — това на практика си беше част от

длъжностната му характеристика. Но по-лошото бе, че в по-голямата част от времето той дори не го правеше нарочно. Той просто се наслаждаваше на обкръжението си, независимо къде беше и какво правеше, с такава непреднамерена чувственост, сякаш тя бе част от тялото му подобно на цвета на косата му.

Дори и с допълнителната сила, която бях получила с длъжността си, проклятието се бе засилило. Само стоенето до него караше сърцето ми да изскочи, а пулсът ми да препуска. А тялото ми се подчиняваше изключително бавно на командите на мозъка ми да стоя настрана, да не го докосвам, да не забелязвам нито една подробност относно него. Например как косата му все още ухаеше леко на студения вятър отвън или топлината на кожата му, когато докосваше вдлъбнатината на горната ми устна с върха на пръста си.

— Капчица вино — промърмори той, докато пръстите му проследяваха устните ми.

Разбира се, понякога той го правеше съвсем тенденциозно. Погледнах нагоре и срещнах едни очи, които бяха спокойни, горещи и съсредоточени. Под погледа на тези очи беше лесно да повярваш, че си единственият човек в стаята, когото цени, единственият на земята, който има значение за него. Но аз бях виждала този поглед и преди и тогава той не бе насочен към мен. Срамежливите хора ставаха словоохотливи, агресивните — хрисими, а обикновените — разцъфваха, опитвайки се да отговорят на изискванията, които виждаха в очите му. Или поне си мислеха, че виждат.

Задържах погледа му за един напрегнат момент, преди да премигна и да погледна настрана, ядосана, че той опитваше този номер върху мен, объркана, че го правеше точно в този момент и тогава срещнах очите на една тъмнокоса вампирка. Нейната рокля с цвят на гранит я обгръщаше плътно, а сребърната ѝ пелерина ограждаше толкова красиво лице, че за момент просто зяпнах. Тя подаде ръка, но аз я пренебрегнах; тя бе прекалено високо вдигната, за да си помисля, че е насочена към мен. Мирча покорно я целуна и ѝ каза нещо на испански, но очите ѝ останаха приковани в мен. Това продължи доста дълго време, но тя не каза нищо, така че аз също. След малко жената реши да погледне Мирча.

Те проведоха кратък разговор, който не можах да проследя, но и нямаше нужда. Жената бе особено добра в безмълвното предаване на

послания. Тя се взря в лицето на Мирча, прокарвайки пръст по деколтето си, приглаждайки отстрани роклята си с ръце и говорейки с мъркащ глас. Всеки поглед, всяко движение говореше, че тя го иска, с абсолютна искреност и без никакъв срам. Погледнах настрани, преди да направя нещо наистина глупаво.

След малко тя си тръгна, но не и преди да ми хвърли още един странен поглед.

— Стара приятелка? — попитах, опитвайки се да звуча непринудено.

— Позната — промърмори той.

Погледът му се беше наспрял на двойка новодошли — и двамата мъжки вампири. Те се поклониха в посока на Мирча и той им кимна в отговор, но позата му леко се вдърви. За обикновено съдържания Мирча, това беше все едно някой да изпадне в истерия. Нещата започваха да придобиват смисъл. Повече от двестата години живот даваше огромна сила, дори и когато се отнасяше за господар първо ниво. А вампирите можеха да усетят промените в силата на другите толкова лесно, колкото хората забелязваха промени в прическата. Всеки вампир, който се приближеше, можеше лесно да разбере, че нещо с Мирча не беше, както трябва. Той ме бе използвал, за да разсее жената, но се съмнявах, че този трик щеше да проработи върху мъжете.

— Изглеждахте доста близки за познати — изкоментирах аз, без да се опитвам да скрия остротата в гласа си.

Бях обидена от факта, че той ме използваше, дори и да бях съгласна с причината за това.

— Контесата и аз известно време служехме в Европейския сенат заедно. Тя бе изненадана да ме види тук — каза Мирча, докато наблюдавахме как двамата вампири поеха своя трикоълор с идентични невъзмутими изражения. Те започнаха да обикалят стаята, но не се насочиха към нас. — Би трябвало в момента да съм в Ню Йорк, проучвайки възможността там да се създаде нов сенат.

— Супер.

Само това оставаше, Контеса Еди-коя-си да почне да подозира Мирча относно ваканцията му в Париж.

— Не се притеснявай за нея. Тя умря в един дуел, преди да успее да се върна. Освен това тя говореше главно за теб.

— За мен? Защо?

— Искаше да знае защо носиш моя знак, защото преди известно време аз ѝ отказах такъв знак и тя беше... изненадана, че съм ти дал моята благосклонност.

— Отказал си ѝ?

Представих си колко изненадана е била. Аз изглеждах доста поносимо, тъй като бях изтрила по-голямата част от отварата от себе си и бях сресала косата си с пръсти, но определено не бях в категорията на контесата. Нямах нужда да видя изражението на лицето ѝ, за да ми каже, че и никога нямаше да бъда.

— Тя искаше да се намърда в леглото ми не толкова заради удоволствието, колкото заради политическото предимство, което това щеше да ѝ осигури — каза Мирча меко.

— Шегуваш се.

— През годините имаше много жени, които споделяха нейния мироглед. Когато притежаваш богатство или власт, винаги ще се намерят такива, които ще искат тези неща повече от теб самия.

— Тогава те са идиоти.

Думите излязоха от устата ми, преди да успея да се спра.

Мирча внезапно се засмя, а очите му заблестяха.

— Не ме попита какво ѝ отговорих, дулчеата?

Вероятно щях да съжалявам за това, но трябваше да знам.

— Какво?

Той се наведе и хвана ръката ми, поставяйки я драматично върху гърдите си.

— Че си ме омагьосала.

— Не си ѝ казал това, нали?

Той целуна леко китката ми.

— Точно тези думи използвах.

Дръпнах ръката си, блещейки се. Само това оставаше — да имам още един враг, от който да пазя гърба си тази нощ.

— Тя те нарече принц, нали? — попитах, решила да сменя темата. Не говорех испански, но думата беше същата и на италиански.

— Мислех, че си граф.

— Когато бях млад във Влахия нямаше графове — каза Мирча, оставяйки ме да осмисля това. — Думата беше войвода. На английски

понякога се превежда като „фалцграф“; други предпочитат — „губернатор“ или понякога „принц“. Ние управлявахме малка държава.

Той сви рамене.

— Защо не използваш тази титла?

— Представата за Румънския двор се популяризира прекалено бързо след издаването на книгата на Стокър. Ето защо използването на тази титла стана неблагоприятно.

Ние бяхме прекъснати от пристигането на друга великолепна жена. Явно всички непретенциозни момичета бяха решили тази нощ да си вземат отпуск. Взрях се в пространството и се опитах да мисля за много по-важни неща, докато тя се кикотеше и флиртуваше. Не помогна особено. Въпреки всеобщото мнение никак не бях глупава. Знаех, че нямаше начин да избегна това. Но нейното пърхане с мигли, докато аз стоях до него, не само беше просташко, но и оскърбяващо и определено ми беше писнало. Пъхнах ръката си в неговата, поглеждайки нахалницата ослепително. Галактиката, която се въртеше около краката ми внезапно се разрасна, разширявайки се около един фут, достатъчно, че да се подпали подгъва на роклята ѝ. Тъй като тя бе вещица, а не вампир, успя да изгаси огъня само с една дума. Но след това повече не се появи.

Погледнах Мирча, осъзнавайки, че съм можела да подпала и него, но по черните му панталони нямаше дупчици от изгаряне, нито пък можех да видя пушек. Което нямаше много смисъл.

— Защо не се подпали?

Той повдигна вежда.

— Това ли искаше да стане?

— Не, но... дрехата имаше подобен ефект върху Марлоу. А дори светлината не беше толкова силна тогава.

Веждата му се повдигна малко по-високо.

— Подпалила си сенатор Марлоу?

— Е, не беше нарочно. — Мирча просто ме гледаше. — Ние бяхме в залата на Сената и той беше...

— В залата на Сената?

Намръщих се. Внезапно по лицето му се появи нервност поради някаква причина.

— Да, той ме замъкна, за да се срещна с Консула...

— Ти си го подпалила по средата на залата на Сената пред очите на Консула.

— Беше съвсем мъничък огън — казах, след което спрях, защото той избухна в смях, толкова искрен, че цялото му лице се освети и върху него се забелязваха само блестящи зъби и неустоима уста.

— Той го загаси — казах отбранително.

Той обаче продължи да се смее.

— Дулчеата — каза той накрая, когато успя да си поеме въздух — какво ли не бих дал, за да видя това и още нещо — съветвам те да не опитваш тази вечер повече това, което направи.

— Аз не съм...

— Споменавам го, защото смятам, че Минг-де ще поиска да се видим.

— Какво?

Той наклони леко главата си към другия край на стаята, където китайският вариант на Консула бе обградена от четиримата си бодигардове.

— Ще е благоразумно, ако успееш да се въздържиш да подпалиш Китайската императрица.

— Тя изглежда доста заета — казах тихо.

Това си беше самата истина — около нея вече се бяха събрали доста обожатели — а аз за една вечер се бях нагледала достатъчно на страховити жени. Мирча не си направи труда да отговори, просто използва хванатите ни ръце, за да ме помъкне през стаята.

Ние спряхме пред подиума, върху който се намираще подобното на трон кресло на Минг-де. Върху него също имаше дракони, които бяха навити върху гърба на креслото, но поне не се движеха. За разлика от ветрилата, които се подаваха от двете страни на главата ѝ, пърхайки и раздвижвайки въздуха подобно на две превъзбудени пеперуди. Тях никой не ги държеше, тъй като ръцете на стражите бяха заети от копията, които вероятно бяха повече церемониални, тъй като те бяха вампири. Освен това ветрилата завършваха с остри като бръснач краища и аз бях убедена, че можеха за миг да разсекат нечие тяло толкова лесно, колкото лесно бе пърхането, което извършваха в момента.

Бях толкова зашеметена от спектакъла, че не забелязах веднага, че тя е започнала да говори, докато Мирча не ме срита по кокалчето.

Погледнах настрани от танцуващите крила и срещнах течни черни очи върху малко овално лице. Минг-де изглеждаше на около 20 и да, тя беше поразително красива. Въздъхнах. Разбира се, тя искаше да види Мирча.

Само че тя не гледаше него. Зачудих се дали да не си сложа на врата един знак „ЖЕРТВА НА ПРОКЛЯТИЕ, А НЕ ЗАПЛАХА“ преди някой да е решил да премахне конкуренцията. Минг-де протегна ръка със смешно дълги светлочервени нокти. Бях толкова фокусирана върху тях — нокътят на палеца вероятно бе дълъг около шест инча и бе закривен в края си — че ми отне няколко секунди да забележа, че тя е насочила нещо към мен. Нещото беше жезъл с грозен кафяв израстък в края. Аз се дръпнах малко назад преди тя да се опита да прободне сърцето ми. Но жезълът ме последва и аз най-накрая успях да се съсредоточа достатъчно, за да видя какво представлява, въпреки че вече почти бе опрял в носа ми. Израстъкът се превърна в съсухрена глава, която носеше малка капитанска шапка върху оскъдната си коса.

— Нейно Императорско Величество, Императрицата Минг-де, Нейно светейшество на Настоящето и Бъдещето, Дамата на десет хиляди години иска да ти зададе въпрос — каза главата с отегчен монотонен глас, който успя да ми внуши презрението на своята господарка към мен и към света като цяло.

Премигнах.

— Ти не си китаец.

Лекият британски акцент го издаваше, както и останалите кичури червена коса.

Главата издаде многострадална въздишка.

— Нямаше да има особено голяма полза от мен като преводач, ако бях китаец, нали така? И как разбра?

— Ами аз...

— Заради шапката е, нали? Тя ме накара да я нося, така че хората да ме питат.

— Да те питат какво?

— Не виждаш ли? Това винаги проработва. То е част от наказанието ми — да трябва да разказвам трагичната история на живота си и болезнената си смърт на всеки Том, Дик и Хари преди те да отговорят на някой прост въпрос.

— Окей. Извинявай. Какъв е въпросът?

Той ме погледна подозрително.

— Не искаш ли да чуеш за трагичния ми живот и болезнена смърт?

— Честно казано не.

Главата внезапно изглеждаше обидена.

— И защо не? Смъртта ми не е ли достатъчно интересна за теб? Може би, ако Робеспьер се мотаеше някъде наоколо, проклет да е, щеше да го изслушаш, нали?

— Аз не...

— Но за простия капитан на Източноиндийска компания, който направи грешката да се качи на грешния кораб, няма нужда да се притесняваш, нали така?

— Виж! — казах аз гневно. — Тази нощ определено не е една от най-приятните за мен. Ако искаш ми разкажи, ако искаш недей — твоя си работа!

— Добре де, няма причина да крещиш — каза главата, мусейки се. — Господарката просто искаше да знае името на шивачката ти.

— Какво?

— Магът, който е омагьосал полата ти — обясни главата с тон, с който ясно ми даваше да разбера, че най-голямото изпитание в живота след смъртта му бе да се оправя с такива като мен.

— Той не е... свободен точно сега.

Кое то си беше самата истина, тъй като той все още не бе роден.

— Опитваш се да запазиш тайната за себе си, а? Господарката няма да хареса това — каза главата радостно.

Мирча и Минг-де си бърбеха, докато аз разговарях със слугата. Дори не се опитвах да следя разговора им, който беше на мандарин, но разпознах фразата „Кодексът на Мерлин“. Но дори и да не бях, Мирча внезапно стегна хватката си около ръката ми, което със сигурност щеше да привлече вниманието ми.

— Тук сме заради Кодекса, така ли? — прошепна той.

Погледнах го, чудейки се за какво беше целият този шум.

— Да. Казах ти...

— Каза, че става въпрос за книга със заклинания!

Мирча започна да се кланя и да избълва огромно количество думи на китайски, докато ме дърпаше надалеч от Минг-де.

— Това пък какво беше?

— Дулчеата, да опишеш Кодекса на Мерлин като книга със заклинания е почти същото като да кажеш, че Титаник е лодка.

Аз определено не схващам какво става, но забелязах, че се насочихме право към изхода.

— Почакай! Къде отиваме?

— Махаме се оттук.

Задърпах се на обратно — защо и аз не знаех, тъй като нямаше никакъв смисъл.

— Но наддаването ще започне всеки момент!

— Точно от това се страхувам — промърмори той, когато всички светлини загаснаха.

Стаята не беше кой знае колко осветена и преди, бяха запалени само няколко свещи, но сега бе настанала абсолютна тъмнина. Усетих как една ръка се плъзга около кръста ми и извиках, но тогава разпознах тръпките на проклятието. Хората мърмореха и се въртяха насам-натам, докато Мирча си проправяше път през тълпата, като почти ме носеше. Не разбирах какво не беше наред с него; никой не изглеждаше щастлив от внезапната тъмнина, но и в нея нямаше нищо застрашително. Междувременно бяхме стигнали стълбището, а очите ми се бяха адаптирали достатъчно, че да мога да виждам на светлината, която се излъчваше от роклята ми. Стаята бе изпълнена със светлина от звездите и със сенки и изглеждаше по същия начин, както преди. Или поне беше така, докато група тъмни силуети не влетя в нея през прозореца. Мирча ме придърпа в прегръдките си и почти прелетя до фойето, където се сблъскахме с друга дузина тъмни силуети, които идваха. Очите ми не можеха да се фокусират върху тях, но не мислех, че това има нещо общо с липсата на светлина. И тогава ние отново се озовахме отгоре на стълбището и то за точно толкова време, колкото ми бе необходимо да се пренеса. Мирча спря пред библиотеката, избягвайки магът, който се препъваше назад от вратата, а летящите ветрила на Минг-де бръмчаха около главата му като раздразнени оси. Едното от тях бутна една свещ по пътя си и гладко я разряза на две.

Погледнах през вратата на библиотеката и не видях нищо друго, освен огнен вихър от заклинания, трясъци и викове, всеки от които бе толкова бляскав, че не можех да различа никакви подробности. Тогава Мирча сграбчи мага, който блокираше пътя нагоре и го хвърли надолу по стълбите. Той се стовари върху групата тъмни сенки, които се

опитвах да се качат по тесните стълби в същото време и повечето от тях се срутиха назад.

С едно мигване и ние вече бяхме върху следващия етаж, където един маг се беше срещнал с контесата. Нейната прекрасна пелерина се бе превърнала в една блестяща мрежа, която се бе обвила около мага подобно на паяжина. Точно преди да успеем да вземем последните стъпала тя го придърпа към себе си, а зъбите ѝ бяха вече оголени и искрящи.

Някой ме сграбчи за крака, когато достигнахме таванското ниво, но Мирча изрита назад и аз чух как този някой, който и да беше, се сгромоляса надолу по стълбите. Той се протегна да отвори вратата на стаята, която изглежда беше спалнята на слугите, отвори прозореца и се озовахме върху гладкия лед на покрива, преди да успее да изпротестирам. Тогава той спря, вглеждайки се в главния вход долу, където няколко дузини тъмни фигури нахлуха през централната врата. Явно избягват да чупят прозорците, помислих си безучастно.

— Можеш ли да направиш това, което направи в казиното? — попита Мирча, а гласът му беше много по-спокоен, отколкото трябваше при създадите се обстоятелства.

— Какво? Не, не още.

Замаяността и гаденето от толкова много последователни пренасяния почти бяха отминали, но все още се чувствах изтощена. Съмнявах се, че можех да пренеса себе си, камо ли и двамата.

Мирча не зададе друг въпрос, само ме преметна върху дясното си рамо, което ми позволи да видя как една фигура с наметало нахлу в стаята зад нас. Това беше един от гостите, който беше забулен с качулка. Аз реших обаче, че нямам никакво желание да видя какво има отдолу.

— Трябва да скоча, дулчеата — каза Мирча, поглеждайки новодошлия равнодушно.

— Да скочиш? Какво?

Бях сигурна, че не съм чула правилно.

Закачуленият изпрати едно заклинание надолу по стълбите, след което барикадира вратата, като премести един тежък гардероб зад нея.

— Ако се каниш да скачаш, направи го или се махни от пътя — изръмжа той. И всичко това се случваше, когато вече бях започнала да

се чудя дали не се бяхме набутали в капан. Стрес, помислих си бегло. Това трябва да е.

— Чакам останалите от маговете да влязат, за да поставят бомбата — каза Мирча кратко.

— Каква бомба? — казахме в един и същи глас закачулената фигура и аз.

— Тази, която военните магове от Парижкия събор, носят, за да унищожат тази къща и както се надяват, заедно с нея и Кодекса.

Нищо чудно, че той беше откачил долу или каквото му се беше случило. Явно беше подочул нещо за това тази вечер. И ако това нещо беше достатъчно интересно за хората, че да разказват истории за него, то аз не исках да имам нищо общо. Но не можех да си тръгна. Не и когато бяхме толкова дяволски близко!

— Защо да го унищожават? — попитах. — Не го ли искат за себе си?

— Да, и затова най-вероятно старателно претърсват, за да го намерят. Но ако не го намерят, те ще унищожат тази къща и всичко, което се намира в нея, за да не попадне в ръцете на тъмните.

— Кодексът не е тук — каза закачуленият, проправяйки си път през прозореца. Сега вече бяхме трима, които бяхме кацнали върху заледения покрив. — Съборът ще убие много хора без никакъв смисъл!

— Съмнявам се — каза Мирча, кимвайки към централния вход, където бе започнал бой между маговете и гостите на партито, повечето от които се бяха измъкнали невредими от капана в библиотеката.

Аз се отдръпнах, когато Паринда профуча толкова бързо покрай нас, че бризът разроши косата ми; явно беше намерил друго приложение за килима си. Той хвърли нещо в тълпата от магове долу, което експлодира в жълта мъгла, която прояде щитовете им подобно на киселина и подпали много от тях. Освен това се подпали и задната част на баржата, което подлуди слона.

Звярът отдолу никак не беше щастлив от този факт и започна да вилнее, вдигайки един маг с хобота си и хвърляйки го върху близката къща, в която той се удари с оглушителен звук. Атаката разпръсна останалите от маговете, които се разбягаха във всички посоки, за да избегнат да бъдат прегазени от слона или тежкото седло, което се беше

плъзнало надолу по гърба на животното и се люлееше насам-натам като украсен със скъпоценни камъни таран.

— Сега е моментът — каза Мирча.

— Чакай! За какво говориш? Какво ще правиш? — попитах аз и усетих как мускулите под мен се стегнаха. Суматохата бе опразнила зоната под нас от магове, осъзнах аз, и Мирча смяташе да се възползва от това предимство. — О, не. Не, не. Аз имам проблем с височините и...

— Дръж се — каза ми той и ние се озовахме във въздуха.

Дори нямах време да извикам. Усетих порив на студен вятър, кратко чувство на безтегловност и тогава ние се приземихме върху палубата на кораба. Мирча пое по-голямата част от тежестта от падането, но въпреки всичко то ме откъсна от ръцете му и ме запрати в закачуления, който явно бе скочил с нас. Определено той не беше вампир — по гръбнака ми не пробяга тръпка — но как, по дяволите, някой човек можеше да скочи така и да оцелее?

Нямах време да открия отговора на този въпрос, защото едно заклинание удари баржата, която се разтресе под нас и ние се изтърколихме в посока към перилата, където един маг се опитваше да се изкачи. Един мъж, облечен като слуга на Минг-де се затича към него и започна да го мушка с копието си, но магът успя да възстанови щитовете си и всичко това само го вбеси. Той се прехвърли на палубата и той и стражът се сборичкаха и се превърнаха в кълбо от крайници, което се затъркаля право към мен и закачуления. Получих един крак в стомаха, който ми изкара въздуха, но забуленият пострада по-лошо, тъй като главата му се удари силно в твърдото дърво на перилата.

Мирча се бе изправил на крака и се клатушкаше насам към перилата. Той едва успя да се отдръпне от пътя на едно съскащо заклинание, което експлодира в каменната фасада на къщата зад нас. И не беше само едно. Навсякъде около нас профучаваха заклинания, осветявайки тъмното небе почти като ден, ако дневната светлина беше с цвета на дъгата.

— Никога няма да успея да те измъкна от всичко това, не и без щит — каза той свирепо. — А аз съм прекалено изтощен, за да създам такъв. Така че ще трябва да изпровизирам.

Той проведе един кратък разговор с останалия китайски вампир.

— Зихао ще те пази. Не напускай кораба — добави той точно преди да скочи от баржата.

— Мирча!

Надникнах през перилото, но цялата улица бе толкова оживена, че не можех да го видя. Но въпреки това забелязах някой друг.

Контесата явно бе приключила с вечерята си и идваше за десерта и аз изобщо не исках и да питам кой щеше да изиграе тази роля. По дяволите! Знаех си, че ще се случи нещо такова.

Тя се покатери на палубата и каза нещо на испански, което аз не разбрах, и се усмихна злобно, което обаче разбрах. Опитах се да се изправя на краката си, но шлейфът, който Августин бе добавил, ми попречи, увивайки се около глезените ми като въже. Тя започна да се смее, докато аз се борех с копринения материал, който отказваше да се скъса или да ме освободи. Тогава тя се наведе и освободи краката ми с леко движение на ръката.

— Ако го искаш, се бори за него, вещице, но изправена върху краката си — каза ми тя, докато Зихао се опитваше да си намери някаква работа на другия край на кораба.

Явно, че защитаването на живота ми не включваше изкормването му от някой ревнив сенатор. Честно, не можех да го виня.

Аз се изправих и се усмихнах колебливо.

— Това бе много, въ, любезно от твоя страна — казах аз с надежда. Може би, щеше да ми се размине.

Блестящата сребърна мрежа се разрасна зад нея подобно на рамка за прекрасното ѝ лице.

— Не точно. — Тя се усмихна. — Предпочитам да се храня права.

Или пък не.

Дантеленият капан се хвърли от само себе си към мен, както беше направил с мага, за който бях сигурна, че не се е измъкнал от къщата. Но той спря наполовина на пътя между нас, хванат в полето от звезди, които внезапно се бяха завихрили навсякъде около мен подобно на миниатюрна галактика. За няколко секунди мантията остана да виси във въздуха, сякаш неподвижен обект бе срещнал неустойима сила. След това всичко избухна, сякаш се раждаше Нова.

Сложих ръка пред очите си, за да се предпазя от светлината и когато се огледах отново, контесата стоеше там, сякаш нищо не се бе

случило. Въпреки това, не смятах, че в действителност така стояха нещата, защото можех да видя останките от битката зад нея през множеството малки дупчици, които звездите бяха издълбали в тялото ѝ. И след това тя падна, претъркалайки се през перилата на улицата отдолу.

Стоях и наблюдавах сгърченото ѝ тяло, шокирана и меко казано превъртяла. Бях жива, но вероятно не за много дълго. Защото един вампир господар не можеше да бъде убит от нещо такова. Наранен, подлуден, вбесен, да; но не и убит. Тя щеше да се изправи всеки момент и аз щях да се превърна в закуска. Наистина трябваше да се махна от баржата.

Зихао се приближи, докато аз се опитвах да намеря някакъв изход от мелето. Той бе загубил копието си, но си бе направил ново от едно дълго гребло, което насочи към главата на забуления.

— Почакай!

Строполих се на колене, които трепереха и протегнах ръце. Звездите се върнаха на обичайното си място и вече не се въртяха. Но стражът така или иначе бе спрял.

Той каза нещо, което отново не разбрах. Бях започнала да завиждам на Минг-де за нейното преводаческо устройство, колкото и да беше темпераментно. Явно най-накрая той проумя, че не можем да се разберем. Стражът насочи палеца си към мен и закачуления, сякаш искаше да ме попита дали сме заедно и аз кимнах отсечено. Не беше вярно, но който и да бе онзи там, то той не беше с враговете ни, а вече се бях нагледала на достатъчно кръв за една вечер.

Изглежда това задоволи стража, който тръгна да търси някой друг, когото да атакува. Аз насочих вниманието си към закачуления и се зачудих дали не си губя времето да защитавам един труп. Защото мъжът лежеше неподвижно, едната му бледа ръка бе протегната встрани, а качулката все още забулваше лицето му. Той дори не изглеждаше така, сякаш дишаше, въпреки че беше трудно да се каже със сигурност. Но ръката беше топла и изглеждаше достатъчно човешка, така че дръпнах качулката, за да проверя за наранявания.

И замръзнах.

Можех да чуя как лудостта е навсякъде около мен, слонът беснееше, стъкло се чупеше, хората проклинаха. Но нищо от това не изглеждаше толкова реално като лицето по средата на чернотата, която

бе задълбочена от цветовете на прелитащите заклинания. Едно много познато лице.

Не. Трябва да съм била ударена по главата и просто бях пропуснала да забележа, защото определено халюцинирах. Премигнах усилено няколко пъти, но и това не помогна: лицето упорито си оставаше същото. Притиснах кокалчетата на ръцете към очите си и останах така около минута, без да хипервентилирам, защото това щеше да ме отслаби, а аз не можех да си го позволя, но може би, дишах малко по-трудно. Междувременно пузнах ръцете си в скута отново, тъй като бях успяла да си възвърна самообладанието. Или поне нещо подобно на него. Погледнах отново надолу към лицето и вероятно започнах да хипервентилирам, докато мозъкът ми се опитваше да възприеме това лудо, глупаво, тотално невъзможно нещо, което очите ми настояваха да приема. Но те грешаха — трябваше да е така — защото това не можеше да е Приткин. Аз го оставих го в Данте, като той щастливо вярваше, че ще се върна след малко. И освен ако не беше намерил машина на времето, той все още си беше там. Но това не беше и Розьер. Защото въпреки че знаех, че демонският лорд може да кърви, се съмнявах, че той може да изпадне в безсъзнание от малка рана на главата.

Той изглеждаше малко различен, помислих си глупаво, с дълга златисто — червена коса, падаща в очите му и стигаща до раменете му. Изглеждаше по-млад, а лицето му бе по-слабо, което правеше носът му да изглежда по-голям от обикновено, а скулите му да изпъкват по-силно. Устните му, които винаги са били тънки, красиво прорязваха челюстите му. Предположих, че той се е нуждаел от някаква дегизировка. Той не можеше да изглежда един и същ, живот след живот; все някой щеше да забележи. Може би затова знаеше толкова малко за вампирите. Нямаше да е особено умно, ако се мотаеш със същества, които са толкова стари, колкото и ти, които можеха да запомнят лицето на някой отпреди сто години, независимо от маскировката, която носеше. А Приткин никога не е бил глупав.

„Не, това не е Приткин“, поправих се аз. Чух гласът на ексцентричния джин в главата си, който ми казваше, че авторът на Кодекса е бил наполовина инкубус. А Казанова ми бе казал, че в цялата история има само едно такова същество.

Вгледах се в това лице — Господи, той никога не е бил със сносна прическа, нали? — и не можех да повярвам. Но фактът си беше факт, аз вече знаех за един британски маг, полуинкубус, който беше живял в 1793 и който сериозно се занимаваше с Кодекса. И неговото име не бе Приткин. По дяволите! Дори го казах на себе си — той не изглеждаше като Джон. Но внезапно, той ужасно много започна да прилича на Мерлин.

Издание:

Автор: Карън Ченс

Заглавие: Прегърни нощта

Преводач: eli_uz; Rhin; Vania

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2020

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: eli_uz

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12510>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.